

KEMİNAR

Sosyalizmden Kuşku Duymak İnsandan ve Onun Geleceğinden Kuşku Duymaktır

Ağustos 2008 Yıl 3 Sayı 33

15 Ağustos Atılımı insan bilincinin
büyük inancın atılımıdır.

İçindekiler...

**15 Ağustos köleliğe sıkılan
ilk kurşundur.
Agit milyonluk bir halkın
sığacağı yürektir**

Komünardan.....	2
Önderlik Gerçeği Ordulaşma Gerçeğidir.....	3
25'inci Yılda 15 Ağustos Atılım Ruhunu Her Alanda Hâkim Kılalım!..	15
Dizi Yazı II Botan Şehitlerinin Anısına! Meşru Savunma Çizgisinde Partileşmek.....	33
Dizi Yazı II Êdî Bes e Hamlesinin İkinci Aşaması Partileşme Temelinde Başarıyla Sonuçlanacaktır!.....	54
Hayri, Erdal -Engin Sincer Yoldaşa- Mektup.....	74
Dizi Yazı I Sosyal Bilimler Üzerine.....	81
Direnişin İki Öyküsü.....	96

KOMÜNARDAN...

Merhaba,

Ağustos sayımızı yayına hazırladığımız süreçte HPG Komuta Konseyi ve Serhat Eyalet komutanları Sidar Malazgirt ile Dicle Tolhıldan ve bir arkadaşın şahadet haberini aldık. Bir şehitler partisi olan PKK'nin gelişme diyalektiği şehitler gerçekliğine doğru anlam verip pratikleşmedir. Şehitler bu hareketin mayasıdır, yaşamının öz suyudur. Hakikatin gerçek arayışçılarıdır. Gelecek ve başarı bu hakikatte gizlidir. Bu hakikate bağlı kalındıkça başarılacak hiçbir şey yoktur.

Her halkın tarihinde önemli günler ve olaylar vardır. Bu günler o halkların varlığı ve yokluğuyla ilgili olduğu için o halk açısından Milat olarak değerlendirilir. Milat yeniden doğuş demektir. Kürt halkının da doğuşu, yani miladı 15 Ağustos'tur. 15 Ağustos, Kürtlerin zümrüdü anka gibi küllerinden yeniden dirilmesidir. 15 Ağustos zindanlardan yükselen insan çılgınlıklarının unutulmaması ve intikamının alınmasıdır. 15 Ağustos, Mazlum Doğan tarafından Amed zindanının karanlığında yakılan ateşin Gabara'a taşınması oradan Kürdistan bozkırının tutuşturulmasıdır. 15 Ağustos Kürtlerin direniş kararlılığı ve diriliş bayramıdır.

15 Ağustos, Ağıt arkadaş şahsında insanlığın soyağacı olan APOCU ruhun pratikleşmesidir. Ağıt arkadaş, pratikleşen Önderliktir. Ağıt arkadaş, "Şemdinli'yi geçmek ölümdür" denilerek mücadelesizliğin, kararsızlığın, kaçkınlığın teorisinin yapıldığı, kafaların karıştırıldığı bir dönemde, Önderlik çizgisinde mücadeleyi yılmadan, yıkılmadan geliştirmenin adıdır. Kölece, düşünce bir yaşamın ölüme tercih edildiği bir dönemde ölümün üzerine korkusuzca yürümesidir. Sığıldığı "ilk kurşun" bu ölü yaşama sıkılmıştır. Bu ilk kurşun ölümsüzlüğün yolunu açmıştır. Ölümsüzlük, düşkün bir yaşam yerine anlamlı ve onurlu bir yaşam yaşamaksa Ağıt arkadaş bunu başarmıştır. Nasıl ki Haki arkadaş Önderliğin "gizli ruhu"ysa, Ağıt arkadaşta önderliğin pratikleşen yanısıdır.

Ölümsüzlük, onurlu yaşamı yaratmaksa PKK'deki şehitler gerçeği bunu fazlasıyla yapmıştır. Hakilerle başlayan bu gelenek Mazlumlar, Kemaller, Hayriler ve zindan şehitleriyle büyümüş, Ağıt arkadaş ve sonrasında gelenlerle zirveye çıkmıştır. Stratejik değişim dönüşüm sürecinde şehit düşen Erdal arkadaş, yeni dönemin Ağıti olmuştur. Ağıt arkadaş nasıl ki direnişin sembolüyse Erdal arkadaşta demokratik kuruluşun sembolüdür. Alçakça bir saldırıyla katledilen İbrahim arkadaş, tam bir emekçi, yurtsever, halk adamı ve tavizsiz APOCU önder bir militandı.

AKP'yi kapatmayan derin devlet, Ergenekon üzerinden kimi değişiklikler yaşasa da, Hareketimize karşı kendisini yeniden organize etmiş, düzenlemiştir. Genelkurmayından en alt düzeye kadar bu böyledir. Bunu böyle görmek, anlamak ve değerlendirmek gerekir. Yoksa demokratik ve ahlaki hiçbir yanı yoktur. Bunda bir taraf olmaktan çok ikisini de teşhir etmek dönemin devrimci çalışması, yaklaşımı ve tutumudur.

Bu sayımızda, Şehit Adıl arkadaş şahsında dönem şehitlerine ve direnişlerine ilişkin hazırlanan yazının ikinci bölümünü; Ede Bese hamlesinin ikinci ayağına ilişkin PKK meclisinin değerlendirmesinin ikinci bölümünü bulabilirsiniz. Yine Eğitim dizisi olarak ta Sosyal Bilimler Üzerine hazırlanan yazının da birinci bölümünü de siz okuyucularımızla paylaşmayı istedik.

Yeni bir sayımızda buluşmak dileğiyle **KOMÜNARCA** selamlar...

Önderlik Gerçeği Ordulaşma Gerçeğidir

Kahraman Ordumuza, Komutan ve Savaşçılarımıza:

Bir anlamda ordu günümüz olarak da değerlendireceğimiz 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü kutlarken; her zamankinden daha fazla tam ordulaşma ve savaşma, bununla her şeyimizi kazanma temelinde sizleri selamlıyoruz.

Halkımızın Diriliş ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde, ARGK en temel umut kaynağı olmak kadar; çare, en sonuç alıcı, her şeyin bağlı olduğu bir ulusal öncü gücümüz, ulusal kaynağımız ve görevimizdir. Her şeyimiz, bu ordulaşma ve onun özgür yaşama her yönüyle hazırlayan sağlığıdır. Nereden ve hangi dönemden bakılırsa bakılsın, ARGK oluşumu, denilebilir ki tarihimizin en anlamlı, en belirleyici rol oynayan gelişmesidir, onun en özlü ifadesidir. Denilebilir ki, halkımız için hiçbir kuruluş, ARGK çalışması kadar değerli değildir.

15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünde, kazandığımız anlamı bu kadar büyük

olan, en başta bir ordumuz ve onun her şeyi kazandıran savaşımıdır. Bu savaşta geçirilen on yıl, sadece ulusal düzeyde bir gelişme ve kazanılan başarılar değildir, herhangi bir halkın ulusal kurtuluşuyla elde edilenin kazanılması da değildir. Bu, tepeden tırnağa ve her düzeyde eşi görülmemiş sistemli bir soykırımı esas politika olarak yürüten bir düşmana karşı, kutsal yaşam hakkımızı, var olma ve hiçbir biçimde kabul edilemez kölelikten de, sömürgelelikten de beter bir yaşam tarzına baş kaldırmadır. İster şahadete ulaşalım, ister ulaşmayalım, zafer yolunda kesintisiz ilerleyelim. Her anı en değerli, her damla kanı en değerli ve seve seve yaşayacağımız, şerefimizle öleceğimiz ve bu anlamda en büyük zenginlik, gurur kaynağımız oluyor.

Böylesine yılları yaşamak başlı başına bir mutluluktur. Böylesine günlere tanık olmak, onun değerli savaşçıları olmak, sanıldığından da daha fazla yaşamın en soylucasına sahip olmaktır. Bu bir zorunluluk değil, bir namus meselesi de değildir; bir yaşam tutkusudur. Bunun dışında hiçbir tanım, bu yılları değerlendiremez. Kişi için olduğu kadar, ulus için de bu tanım böyledir. Yaşanılan gerçeklik, dost-düşman için de tamamen böyle olduğunu açıkça kanıtlamıştır.

Siz Değerli Tüm Savaşçılarımız!

Geçirdiğimiz on yılı değerlendirirken, hiç şüphesiz nasıl bir düşmanla, nasıl bir halk gerçekliğiyle ve en önemlisi de nasıl bir partiyle, silahlı kuvvetlerle bu işe başladığımızı biliyorsunuz. Bunu fazla tekrarlamanın da anlamı yoktur. Bu adımı atarken, aslında bir yaşam tutkusunu, her şeyi kaybetmiş ve alçakça yaşamaktansa, yüzde bir, binde bir ihtimal de olsa, özgür yaşama adım atmak ve eğer başarırızsak umut ettiğimiz her şeyimizi bulmak gibi bir şans denemektir de. Artık, o günden bugüne geldiğimizde görüyoruz ki, bu bir şans da değil, yaşamın en gerekli, en vazgeçilmez

Komünar

ve herkese her an kendisini hissettiren, kendisinin ayrılmaz bir parçası olarak vazgeçilmez kılan ulusal ruhumuz, ulusal onurumuz, ulusal tutkumuz, hepimizin paylaştığı en yüce değerimizdir.

Yine iyi bilmekteyiz ki, bunun dışında gırlağına kadar bireyciliğe gömülmüş, düş-tükçe düşmüş, zayıfladıkça zayıflamış, vatan hainliğinden her türlü köleliğe kadar, insanlık suçu kadar lanetle anılacak ne varsa, utanılası yaşam tarzı olarak benimsetilmeye çalışılan ve bütünüyle asla yaşanılmaması gereken, yanına bile yaklaşılmaması gereken, böylesine her şeye düşman olan, düşman kokan bir yakın geçmişe, böyle bir eylemle karşılık vermek; sanıldığından daha fazla büyük bir zenginlik, büyük bir umuttur. Yoksa bu kadar güç dengesizliği, bu kadar zorluklar, olanaksızlıklar altında, bu savaş, bu biçimiyle yürütülemezdi. Ama anlamı böyle olduktan sonra da, hiçbir güç bu savaşın böyle gelişmesini engelleyemezdi. Olan da budur.

Kısaca, tarihimizde, ulusal yaşamımızda yeri böylesine olan bu yılları, ne kadar değerlendiresek o kadar yeridir. Burada size bir savaş tarihçesini yapacak durumda değiliz. Bunu da oldukça biliyorsunuz. Ama illa bir hatırlatmada bulunursak; bu on yıl ordulaşip istediğimiz tarzda savaşabileceğimizin de kanıtlandığı bir on yıldır. Özellikle düşmanın son bir yılda kesin imha ve başarıma amacıyla yüklendiğini de değerlendirirsek, ortaya çıkan muazzam siyasal-askeri ve diplomatik olanak, belki de tarihinin en önemli kayıp yılı olarak da düşman için bir anlam ifade edecektir.

Çılgınca "*ya bitecekler, ya bitecekler*" sözü, tam da kendileri için gerçekleşmeye doğru yüz tutmaktadır. Evet, biz de söylüyoruz; "*ya bitecekler, ya bitecekler*"! Tersine çeviriyoruz. Düşman, daha da yakın tarihimiz için, "*dokuz yılda yapılamayanı, bir yılda yaptık*" diyordu. Biz de aynı iddiada bulunuyoruz; "*dokuz yılda yapamadığımızı, dokuz yüz yılda yapamadığımızı, son bir yılda yaptık*"! Anlamı böylesine derindir bu onuncu yılın.

Bu on yılı daha da değerlendirirsek; fazla umutlu görülmeyen ilk 15 Ağustos Atılımı gü-

nü; nefes nefese, saat saat, gün gün, ay ay ilk beş yılını doldurduğunda, özellikle düşmanın atılımı boşa çıkarma planlarının tersine çevrildiğini, asıl kendilerinin boşa çıktığını söylemek gerekiyor. İlk yıl çok sınırlı da olsa, düşmanın kesin başarmaması önemli bir adımdır.

En önemlisi de, kendi zaaflarımızı tespit etmemizin, nerede ve ne kaybettiğini görmemizin; bunu ikinci yılda, 1986'da bertaraf edecek çözüm gücüne ulaşmamızın ve yine bu çözüm gücünden yola çıkarak, 1987'yi yeniden bir atılım yılına dönüştürmemizin, ardı arkası kesilmeyen 1988-1989'ları da kesintisiz sürdürmemizin anlamının ne kadar derin olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Zaaflarımızı tespit ediyoruz, çözüyoruz, güce dönüştürüyoruz ve bu yıllar böylesine tarihi anlamda kazanılıyor.

Herkes "*bu yıl biterler*" diyor. Biz ise, o "*bitiş*" denilen yılı, sonunda çok güçlü bir yılbaşına dönüştürüyoruz. Her 15 Ağustos Atılımının geride kalan bir yılı ve başlayan bir yılı böylesi bir gelişmeyle karşı karşıya bırakılıyor. 1990'lara girdiğimizde, düşman, askeri-siyasi olarak kaybettiğini ve son bir çırpınıyla sonucu lehine çevirmek için, tavizler politikası da dahil her türlü kirliliğe kadar bir çok yöntemi denemeye kalkıştı. Yine başlayan Serihildanlara bu temelde katliamları dayatarak önümüzü kesmek istiyordu. Ama halkımızın da kahramanca adımlar atması ve tüm iç-dış engellere rağmen, gerillanın gelişebileceğinin ortaya çıkması, 1990'lı yılları daha da önüne geçilemez, başarısı önlenemez yılların başlangıcı yaptı.

1990 sonrası, halk artık dirilmiştir, bir daha yok edilemez; gerilla kök tutmuştur, artık bir daha sökülemez!

Kürdistan'daki devrimci savaşımız, endayanılamaz ve yürütülemez denen koşullardan, gerillanın tutunma aşamasına gelmiştir. 1990'lara doğru geldiğimizde, gerillanın tutunabileceği ortaya çıktı. Ama bin bir emekle bu gerçekleşti. Savaş tarihini de çok iyi öğrenmelisiniz. Küçük bir birlikten bir gerilla ordusuna, bir gün bile zor-bela dağda kalmaktan her tarafın gerillaca tutulan bir ülke durumuna nasıl

Komünar

geldik? Bu, çok yakıcı bir ordu dersimizdir. Bu dersi iyi bilelim ve esas alalım.

Devrimci savaş, sadece başlatılma ve tutunma değil, daha niteliksel bir aşamaya gelmiştir. Uzun süredir adına stratejik savunma dediğimiz bir dönemi yaşadık ve halen de birçok bölgede önemli oranda stratejik savunmanın gereklerine göre savaş yürütüyoruz. Ama son birkaç yıldır, yavaş yavaş gelişen ve çarpıcı birçok gelişmeyle karşı karşıya olduğumuz durum, biraz stratejik dengeyi de yakalayan bir durumdur. Şüphesiz bir denge durumu değil ama biraz derinliğine bakmasını bilen ve genel savaş bilânçosunun gidişatını göz önüne getirirsek, aslında dengeye benzeyen bir durum vardır. Dengeyi zorlayacak, dengeye kavuşturacak konular, mevzilenmeler de elde ediliyor.

Kaldı ki bunu düşman da itiraf ediyor. *"Arazide genişçe duruyoruz, amacımız birlik imhası değil, işte lojistiğini kesip sıkıştırma, giderek kaçmaya ve teslim zorlama"* diyor. Bu, aslında savaşın denge düzeyine geldiğinin düşman tarafından itirafıdır. *"Yan yana kalabiliriz"* demek; dengedeyiz demektir. Ve gittikçe yaygınca yaşanan durum da budur. Düşman genelkurmayının bizzat kendisinin söylediği durum, az-çok dengeye benzeyen durumdur.

Artık sadece stratejik savunmayla, onun sorun ve görevleriyle uğraşmıyoruz. Denge durumunun ortaya çıkardığı muazzam sorunlar kadar, çözüm yolları da artık var. Muazzam askeri boşluk ortaya çıkarılmış ve tarafımızdan doldurulmuştur. Türk ordu birliklerinin olmadığı her yer bizimdir. Bu çok önemli bir gelişmedir. Bu tür boşluklar ordumuzca doldurulacaktır. Taktik kazandık, aslında halkın siyasi kazanmasını sağladık. Bu anlamda bazı boşluklar varsa da, o fazla önemli değildir, tersine askeri anlamda kazanılanı iyi görmek gerekiyor.

Bugün düşman birliklerinin olmadığı her yer, bir an için yaşayıp da bıraktığı her yer ve her zaman kesimi bizimdir. Bunu görebiliyor ve kullanabiliyor muyuz? İstenildiği kadar bu boşluklara birlik yerleştirilebilir, istenildiği

kadar yeraltı ve yerüstü hazırlanabilir ve savaş her türlü yöntemle değerlendirilebilir. Pe-ki, bu denge değil de nedir? Bu boşluklar tam doldurulursa, acaba savaş nasıl seyreder? Eğer sayı eksikliğimiz varsa, şimdiki koşullarda hızla sayıyı tamamlayabiliriz. Birlik kaydırıp oturtabiliriz. İşte denge durumunun ortaya çıkardığı yeni olanaklar bunlardır. Bunları doğru görebilmeli ve gerekeni yerine getirebilmeliyiz. Ama savaş cephelerinde bu durum yeterince görülebiliyor mu? Belli ki görülüyor.

Bizim komutanların çoğu, *"eskiden bu durumlar yoktu, şimdi biraz rahatladık, yaşayalım"* diyor. Bunu böyle düşünüp yapmak, ordulaşmaya ve yeni döneme en kötü tarzda yaklaşmak ve bin bir emekle hazırlanmış bir stratejik dönemi, daha baştan görmemek ve yaşamamak oluyor. Tekrar en tehlikeli tarzı dayatma ve pasif savunma ortamına çekme yaşanıyor. Birçok alanda bu suç işleniyor. Buna hiç kimsenin hakkının olmadığını hemen söylemeliyim. Dengeye benzeyen koşullar, tam stratejik dengenin gereklerine ulaşma, buna göre daha kapsamlı eğitim, daha ağır sayıda birlik, boşlukları daha çok tutma biçiminde değerlendirilirse, bu döneme hakkı verilmiş olur. Diğer bütün pasif savunmacı anlayışlar eski dönemden kalmadır ve stratejik savunma döneminden çok daha fazla, ordu ve savaş konusunda tehlikelidir.

Sağ yaklaşımın ayakta kalmasına ve bazı çatışmalarda sağ kalmasına bakmayın. Başlangıçtaki imha kadar tehlikelidir. Pasif savunmada kaybedenden daha tehlikeli bir kaybetmedir. Çünkü dönem farklıdır, çünkü dönem artık başarıya ve dengeyi iyi götürmeye yakın bir dönemdir. Dolayısıyla bu tip komutanların veya yönetimlerin *"savaş birimleri üzerinde daha rahat yaşayabiliriz, fazla savaştan yaşayabiliriz, eskiye göre durum daha iyidir"* demeleri; bir gaflet, savaş döneminin stratejik gerçeğini göz ardı etme anlamına gelir. Bu da en tehlikeli yaklaşımlardır.

Sağ sapma savaş suçudur. Bundan herkesin kendini oldukça uzak tutması gerektiğini açıkça belirtelim. Savaş birliklerimizin

Komünar

sorumluluk kademeleri, stratejik savunmanın daha gerisi durumlara, onun pasif savunma biçimlerine düşme değil, stratejik denge döneminin zorlayıcı görevleri olan eğitim, örgütlenme ve yayılmayı geliştirme, onun savaş tarzı olan hareketli savaşın bazı biçimlerini devreye sokma, daha kapsamlı yarı gerilla ve yarı mevzii savaş biçimlerine dayanma bu konuda başarıyı zorlama çalışması içinde olmalıdır. Onuncu yılda 15 Ağustos Atılımı'nın bize öğrettiği en temel derslerden veya kazanımlardan birisi de budur.

Önümüzdeki dönem, bu anlamda bir değerlendirmeyi ve onun bütün sonuçlarını yakıcı bir biçimde hayata geçirmeyi bize görev olarak dayatıyor. Askerlikte iddialı olan, özellikle komutada belli bir adıma yol açmak isteyen genç adaylar, önce bu gelişmenin derin anlamına ulaşır ve ondan sonra görevleri ortaya çıkarırsa, ona göre büyük çalışır, çok iyi eğitir, çok iyi mevzilenir. Çok iyi savaş plan-

**Savaşçılığa sağ yaklaşım
Pasif yaklaşım, demagojik
Yaklaşım affedilemez ve
Bunu da özenle vurguluyorum
Çünkü aşama sağlanmıştır
Çünkü eskiden bir
Kazanıyorsan
Şimdi bin kazanabilecek
Bazı durumları yakalamışsın
O halde, bunu değerlendirecek
Büyükliğini
Bu temelde sağlayacaksın
Ve rolünü böyle oynayacaksın**

ları hazırlar ve eskiden on vuruyorsa şimdi yüz vurur. Eskiden bir baskında veya bir puseda vuruyorsa, şimdi hareketli, yarı-gerilla ve yarı-mevzii savaş tarzını uygun coğrafya ve sayıda yakalayarak ve düşmanı yanılarak, bir bakarsın düşmana binlerce kayıp veririr ve alan kurtarır. İşte buna göz dikmek gerekir.

Önümüzdeki savaşım dönemine katkı sağlamak ve ordu büyütme, ancak bu yaklaşımla mümkündür. Bütün yoğunlaşma ve tartışmalar bunu içermelidir. Yoksa nasıl bireysel konumunu güçlendirir, demagojiyle nasıl kendini her şeyin üstünde tutar, sağcılığı geliştirir, savaşçıları nasıl bastırır, nasıl kaçırır gibi yaklaşımlar gündeme gelir ki, bunu yapan da en az bir hain kadar tehlikelidir. Bundan herkesin kaçınması gerektiğini söylüyorum. Önümüzdeki ordulaşma hamlesinde bu zihniyet ve yaklaşım sahiplerini kesinlikle tasfiye edeceğiz. Eğer onları düşman tasfiye etmezse biz edeceğiz.

Savaşçılığa sağ yaklaşım, pasif yaklaşım, demagojik yaklaşım affedilemez ve öncekilerin sağ savunmacı anlayışlarından yüz kat daha tehlikelidir. Bunu da özenle vurguluyorum. Çünkü aşama sağlanmıştır, çünkü eskiden bir kazanıyorsan, şimdi bin kazanabilecek bazı durumları yakalamışsın. O halde, bunu değerlendirecek, büyüklüğünü bu temelde sağlayacaksın ve rolünü böyle oynayacaksın. Özellikle bu savaşta kendi sorumluluğunu gören ve *'mutlaka bir katkı olmalı'* diyen ve dürüst olan herkese söyleyeceğim budur. Engel tanımasınlar; olgunlukla, dirayetle savaş sorunlarının üzerine yürüsünler.

Şimdiye kadar birçok gerçeği ortaya çıkardık. Savaş olanaklarımız az değil. Bunları işleyelim. Sıradan görevlerle basit gerillacılıkla yetinmek istiyorsunuz. Doğru değildir bu. Roller ve görevler var, sahibinden başarı istiyor. Ben başarı yolunuzu hep açık tutmaya mecbur değilim. Hiç olmazsa bundan sonra kendiniz de başarılı bir yürüyüşün sahibi olun. Yeter artık sizin bu delikanlılığınız, lümpenliğiniz, serseriliğiniz. Savaşı militan bir yiğitlikle karşılayacak gücü artık göstermelisiniz. Biz size bu temelde hizmet ediyor ve birçok olanak veriyoruz, bunları yanlış değerlendirmeyin, bencillikle çarçur etmeyin.

Bu tür hususları görmüyor değiliz. Siz yoldaşlığı, ordu düzenini, disiplinimizi zorluyorsunuz, buna hakkınız yok ve bu göreviniz de değil. Eski bireysel yaşam, bu konuda sizi kör etmiş, gözü kara etmiş; bırakın onu!

Komünar

Tekrar söyleyeyim, sert karşılık görürsünüz. Gözünüzün yaşına bakılmaz ve artık dinlenilmezsiniz bile.

Ordu yasalarımızı geliştirin ve kullanın. Ordu için disiplin esastır, bunun gereklerini yapalım. Bu konuda şaşırmanın. Nitekim savaşçılık isteyen sizsiniz, hem de başarıyla savaşmak istiyorsunuz. O zaman bunun gereklerine uyalım! İhtiyacınız varsa yardım isteyin. Bunu zaten sürekli veriyorum. Ben baştayım ve bu işi yürütüyorum. Her yere de koşabiliyim, bu konuda korkmayın çekinmeyin. Doğru savaşım için, başarılı savaşım için ciltler dolusu değerlendirme var. Her türlü silahı, her türlü yetkiyi alın ve hakkımı vermeyi de bilin.

Bu stratejik denge durumunu yakalamışken, düşman ve kendimiz açısından onun bütün özelliklerini ve taktik değişiklikleri görmeyi günlük çalışmamızın komuta ve taktik önderliğini büyük bir dirayetle yakalamayı, onun iç ve dış bütün engellerini başarıyla aşmayı bilelim. Bu da, sizin bu dönemin savaşçılığını her sahada ve her düzeyde doğru yakalamanız anlamına gelir. Bu da sizin başarınızı kesin kılar veya en azından kötü ve affedilmez bir kaybın sahibi olmanızı önler. Bu da bizim için gerçekten hayati meseledir.

Demek ki, onuncu yılın bizi getirdiği bir aşama vardır ve gelişme anlamına gelir. Her ne kadar bu aşamayı bütün yönleriyle yaşamıyorsak da, kendimizi zorlarsak, önümüzdeki yılda stratejik denge hem genişliğine ve hem de derinliğine yaygınlaşır. Her türlü yaygın gerilla kadar, hareketli savaş biçimlerini, hatta gerekirse bazı alanlarda günlerce sürecektir mevzi savaşları bile verebiliriz. İçine girdiğimiz yıl, böylesine karmaşık savaş biçimlerinin deneneceği bir yıl olmaya da adaydır.

Mesele kendi hazırlık düzeyimizi ve çok yönlü olanaklarımızı yeterli, yetkin kılmak ve düzenlemektir. Bu da tutkuyla sarılacağımız bir görevdir. Yine bütün görevler her zamankinden daha fazla savaş gerçeğimizin hizmetindedir. Bütün eğitsel, örgütsel, diplomatik faaliyetler savaşın bu yönlü gelişmesine bağlı olarak sürdürülecek, başarısını, katkısını alması ve vermesini bu temelde yapacaktır.

Bu gelişmelerin yakıcı dersleri vardır; kayıp nedenleri, kazanma nedenleri vardır, hepsini görebilirsiniz. Kazandıran yol ve yöntemi tercih edebilirsiniz. Kaldı ki sizler bir militan ve partinin birer kadrosu olarak görev alıyorsunuz; sadece doğruyu bulmayı değil, herkese doğruyu kabul ettirmeyi esas alıyorsunuz; sadece taktik önderliğe uymayı değil, taktik önderliği herkese kabul ettirmeyi esas vazife ediniyorsunuz. Yanlış yolların önünü kesmeyi değil, yanlışlara doğruyu dayatmayı; sadece engel olmayı değil, engel tanımamayı esas alıyorsunuz. Kadro dediğin, parti ve ordu işini gören, her anın sorunlarına doğru yaklaşan ve her ne kadar ağır sorunlar, her ne kadar engel ve her ne kadar çaresizlik olursa olsun, hepsini görüp çözebilendir. Siz partiden bunu aldınız. Ordu savaşımızın bu on yılı bunların hepsini size veriyor, yeter ki siz almasını bilin.

Böylesine peş peşe başarılarla yürüyen bu yıllarımız, bizi ordulaşmada son derece iddialı kılmıştır. Özellikle geçen yıldan, 1993'lerden itibaren içine girilen, taktik anlamı hayli büyük olan, ateşkes sürecinin titizce anlamı değerlendirildiği, özellikle ondan sonraki sürecin de nasıl büyük bir sorumlulukla duyarlılıkla ele alındığını çok yakıcı bir biçimde sizler de yaşadınız. Geçen yıl, zorlu bir savaşım sürecine girerken, sizlere çok uyarılar yaptık. Biz de hayatımızın en kapsamlı çözümlerini geçen yılın sonundan itibaren açığa vurmaya, derinleştirmeye çalıştık.

Bunu ne için yapıyoruz? Savaş boyutlanmıştır. Düşmanın yönelimleri oldukça yoğunlaşmıştır. Derinliği sağlayamazsan, ortaya çıkan durumu değerlendirmek kadar yaratıcılığını ortaya koymazsan, kaybedebilirsin. Kaldı ki yapılan hükümet değişikliği tam bir özel savaş hükümeti kurma girişimidir. Genelkurmay Başkanlığı'nın en kanunsuz bir diktatör kadar, padişahın daha padişah gibi, kendi eğilimlerini kanun olarak dayattığını göz önüne getirirsek, yine Türkeş'in koalisyonun faili meçhul vurucu gücü olarak devreye sokulduğunu, dürüst ne kadar insan varsa katletmeyi haince planlayan gizli bir başbakan olarak devreye sokulduğunu ve gittikçe açığa çıkan

Komünar

böyle bir tip olduğunu göz önüne getirirsek, sağıyla-soluyla, İslamcısıyla-Masonuyla, hepsinin el ele vererek nasıl bir milli mutabakat, nasıl bir dış politikayla bizi tasfiye etmek istediklerini biliyoruz.

Bunun için çözümler kapsamlı olmalıydı, eğitim hazırlıklarımız yoğun olmalıydı ve bu yıl mutlaka kazanılmalıydı. Çünkü bu yılın kaybedilmesi sadece PKK deneyiminin değil, ulus adına en zor yaşam şansının da kaybedilmesi olacaktı. Sadece dokuz yılın kazanımlarının kaybedilmesi değil, dokuz yılın, bir daha bizim olmayacak tarihin karanlık sayfalarında yitip gitme olacaktı. Bu açıdan biz bu yıla yüklendik. Bunu mutlaka böyle değerlendirmeniz gerekiyor. Bu yılın savaşımı bütün yetmezliklere rağmen cesaret edildiğinde, kesinlikle kazanılacağını ve hatta daha da doğrular egemen kılınırsa büyük kazanılacağını, zirvede seyreden düşmanın artık yürüyemez duruma getirileceğini hepimiz açıkça görmekteyiz.

Siz Tüm Komuta ve Savaşçı Yapımızda Yer Alan Yoldaşlar!

Gerçekten çok genel, ana hatlarıyla değindiğimiz bu savaşım sürecimizi daha da anlamlı değerlendirip, özellikle bizi ordulaştırmaktan alıkoyan ne varsa, yine savaş biçiminin geliştirilmesinden uzakta ne varsa onu gidermeyi, ardına kadar açılmış yoldan ordulaşmayı ve savaştırmayı sağlamakla, hem büyük başarıların sahibi olabilir, hem de çok söylediğiniz ve mutlaka verilmesi gereken borçlarınızdan kurtulabilirsiniz. Sizlerle sıkça değerlendirmelere giriştik. Bu vesileyle geçen yıl birçok kaybımızda oldukça açığa çıkan bazı zaaflarınızı hatırlatmak isterim.

Şunu çok iyi görüyorsunuz ki, düşman yıprandıkça yıpranmıştır. Arazidedir ama eskiden olduğundan daha zor bir durumdadır. Adeta yıpranma sürecinin bütün çözülüş süreçlerini yaşıyor. Görünüşteki zirha bürünmüş, tekniğe bürünmüş durumuna aldanmayalım. Ne kadar teknikse, o kadar nitelik zayıflığı vardır. Helikopterler olmasa, bir tane birimini bile kurtaramaz. Bu ne demektir? Karada yürüyen düşmanın bitmesi demektir. Bir dağ

için elli bin sayı kullanıyor. Bir Cudi dağı için otuz altı taburluk özel ordu birimleri kullanıyor. Bu ne demektir? Bir dağa bile doğru dayanmamak, bir dağa bile güç getirememek demektir. Gücünü değil, güçsüzlüğünü göstermektedir. Normalde hiçbir ordu bu biçimde hareket edemez. Bu, biten bir ordunun işaretidir. En güçlü operasyon diye yaptığı operasyon bile bu anlama gelir.

Muazzam bir askeri ve siyasi boşluk vardır. Halkımızın tüm köylerini yıkması, güçsüzlüğün bir sonucudur. Ve halkımızın topyekün kaybedilmesidir. Bu da gücünü değil, güçsüzlüğünü gösterir. Şu anda halkımız hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bir militanlaşma sürecine girmiştir. İsteddiği kadar katletsin, istediği kadar tutuklasın, işkenceden geçsin; bu halkı bir daha kontrolüne alması imkânsızdır.

Siyasi boşluğu halkımızın toptan kaybetmesi gibi bir duruma yol açmışken, bazı sahte partileri geliştirmeye çalışıyor. Refah gibi dinci örgütleri dayatıyor. Bunların tutunması mümkün değil. Halkımız bunları iyi tanıyor, herhalde Kemalistlerin daha aşağılık bazı biçimlerini, yan ürünlerini hiç kabul etmeyecektir, benimsemeyecektir. Tam tersine, gereken cevabı vermesini bilecektir.

En önemlisi de, sanıldığına aksine, düşmanın askeri yönden gelişmesi şurada kalsın, en çok da askeri anlamda kaybetmesi söz konusudur. Türk ordusu, tarihte hiçbir zaman bu kadar kaybeden bir yılı yaşamadı. Sadece askeri teknik olarak değil, moral olarak, siyasi amaç olarak, ruh olarak çok kaybetti. Ve dünyanın lanetini üzerine çekmiş bir ordudur.

Bunun yanında, ordumuz ARGK, dünyanın hayranlığını kazanan ve her türlü gelişmenin ruhu olarak, bu anlamda güzide bir kuruluş olarak kendini tarih sahnesine çıkarmış bulunmaktadır. Önemli bir askeri boşluk söz konusudur. Ülkemizin yüzde yetmiş beşi, hatta daha fazlası askeri boşluk halindedir. Mesele, biz değerlendirecek miyiz, değerlendirmeyecek miyiz? Yoksa Türk ordusuyla başa baş direnen bir hareket, gücünü kaybetmeyen, pekiştiren bir gerilla hareketi olarak hızla büyü-

Komünar

menin, her türlü yetkinleşmenin sağlandığı bir ordu olmaması düşünülemez. Değerlendirememek bizim bir eksiğimizdir.

Son geçirdiğimiz bir yıl, ardına kadar ordulaşma imkânıdır. Biz savaşta çelikleşerek ordulaşıyoruz. Bu en iyi ordulaşmadır, istediğimiz yere dal-budak salıyoruz. Kıymetini bilirsek, sonuna kadar büyüyecek bir ordulaşmadır. En zengin savaş taktikleri içinde, en sağlam siyasetle büyüyen bir ordulaşmadır. İlk defa yakalanan bir şanstır. Kullanıldığında nele kadar olacağını daha şimdiden bilmekteyiz.

Genel durum buyken, siz değerli savaşçılarımızın gerçekten savaşa hâlâ tam hakkını vermediğini de bu arada belirtmeliyiz. Sıkça sizinle olan tartışmalarımızda size şunu söyledik; genelde parti gerçekliğimize, özelde de ordu gerçekliğimize derin yanılgılarla yaklaşıyorsunuz. Parti kişiliğini, ordu kişiliğini sıradanlaştırıyorsunuz. Düzensiz kopma yaşam özellikleri, yine geleneksel yaşamın birçok alışkanlığı son derece etkilidir. Nizama gelmeyen, disipline gelmeyen kişisel özellikleriniz, sanıldığından daha fazla size kaybettiriyor. Şunu söyledik, bunlar lanetli taraflarınızdır. Hastalıklı bir ur gibi kesilip atılmalıdır. Acı verse de, daha sağlıklı bir yaşam için bu gereklidir.

Düzenin ordulaşmaktan alıkoyucu, basit yaşam etkilerine esir olmayalım. Büyük ordulaşma şansımızın bundan olumsuz etkilenmesine fırsat vermeyelim. Geleneksel, uyuşmuş hantal, kaybeden tarzını, savaşçı yaşamımıza bulaştırmayalım. Yoğunca üzerinde durduk. Görüyorsunuz ki, öyle yapılmak durumundadır. Düzen etkilerini ne yapacaksınız? Neyi kurtarır? Ne yapacaksınız tutucu kalıntıları? Ne veriyor bize? Geriye parti siyasetimizin, ordu tarzımızın müthiş güçlendirici, bütün zaafı kapatan, yaşamın en soyluca olanını, en özgürce olanını, en yaratıcı olanını veriyor. Neden bunu istemeyeceksiniz? Neden amansız bir yarış bu temelde başlatmıyorsunuz? Kendimiz için, en iyi ordulaşmayı sağlamak için, iyi eğitip-örgütlenmek, iyi savaşmak, kim en öndeyseniz ona alkış tutmak, kim onu geriletirse onu yermek, doğru tutum değil de nedir?

Görüyorsunuz ki, böylesine bir yarışa muhtaçsınız. Siz çok susamış, çok borçlu bırakılmış bir halkın evladısınız. Halkınızın tarihi borcunu ödemek sizlere düşer. O da doğru ordulaşmadır, doğru savaşmadır. Bu hemen düşmeyi değil, uzun vadeli, ne pahasına olursa olsun başarıyla giden yaşamayı ve bunun savaşmasını emrediyor. Bunu sağlamadığınızda yaşadığınıza inanmayacaksınız. Hatta savaşta yaşadığınıza anlam vermeyeceksiniz. Bugün PKK öncülükli savaş, başarıdan başka hiçbir gidişata izin vermeyen savaştır.

Önderlik gerçeği şunu ispatladı; en inanılmaz, en olanaksız, en dengesiz ortamlarda bile büyük başarılar yapılabileceğini ve sonuçta büyük kazanılabileceğini, her gün, her adımda göstermiştir. Siz bunun sınırlı bir ifadesi olacaksınız. Önderlik gerçeğinin bazı alanlarda veya bazı görevlerde gerekeni neyse onu yapacaksınız. Bununla kazanan siz oluyorsunuz. Siz, kesin örgütlenmeye, otorite olmaya muhtaçsınız. O da ancak bu Önderlik tarzıyla olur. Biliyorsunuz ki, hiçbir tarz, Kürdistan'da, halk içinde böyle bir otorite olamaz, olsa da sürdürülemez. Biz bunun temsil ediyoruz.

Önderlik gerçeği ordulaşma gerçeğidir.

Önderlik yaşam tarzı, kendi kendine engel tanımayan savaşım ve mutlak başarı yürütüdür.

Bağlılık sözü veriyorsunuz, onu bu temelde mutlaka doğru özümsemeye ve temsile güç getirmelisiniz. Önümüzdeki günlerde bu düşman daha da çılgınlaşabilir. Nitekim özel savaş başkanı, gerçek başbakan olan faşizmin tipik açığa çıkmış temsilcisini pervasızca yanına çekmek istiyor. "Ya Türkeş, ya Türkeş" diyor. Nereye geldiğini daha iyi görüyor muyuz? Bu ne demektir? Gizli faili meçhuller yetmediği gibi, pervasızca bu işleri götürme ve bundan başka çare bulamama ve böylece de sonun başlangıcı olma durumuna gelmek demektir. Eğer bu adımı da atarlarsa, gizli olarak yürüttükleri bu kirli savaşı bu teşhisle daha da açık yürütürlerse, vuracağımız darbe sonuncu ve nihai kurtuluşa götüren darbe olacaktır.

Komünar

Sosyal-demokrat SHP'yi görüyorsunuz, bitirilmiş. Özel savaş, bu partiyi bitirdi. Sözüm ona demokratlarını da aldatarak, artık neredeyse beş para etmez duruma getirdi. ANAP muhalefetini bitirdi. Bizzat Mesut Yılmaz "bana devlet komplo yapıyor" diyor. Evet, bu komployu bilerek Özal zamanında yaptın, bu komployla Özal'la cepeleştin, şimdi senin başına aynı çorap örülüyor. Komplocuya komplo yapılır. Nitekim ANAP da hızla eritiliyor. Doğru Yol bile eritilip hiç de partili olmayan, tamamen faşist generallerin, ajan örgütlerin hizmetinde bir bayanla, açık bir halk düşmanı, faşist biri olarak bu hükümeti yürütüyor. Karayalçın gibi ne idüğü belirsiz, eski ülkü ocağı mensubu birisi de bu argümanı tamamlıyor.

Bu, dört dörtlük bir özel savaş kabinesidir. Ve bu daha da iyi anlaşılacaktır ki, Güreş, bunun başkomutanıdır. Demirel, onun silik diplomatik bir temsilcisi ve içerde halk propagandacıdır. Başka bir değeri yoktur. Parlamento bir asma yaprağı gibi, ayıbı örtmeye çalışsa da, her tarafı açıkta kalan bir kurum haline gelmiştir. Danışma meclisinden daha bağımlı bir meclistir. Ve bu yapıyla bu hükümet ne kadar savaşabilir?

Diplomatik alanda ne kadar teşhir ve tecride gittiklerini görüyoruz. İçerde ekonomik olarak iflası yaşadığını gün be gün izliyoruz. Askeri-siyasi olarak ne kadar bir boşlukla karşı karşıya oldukları fazla inceleme gerektirmeyen, yaşanan bir olgudur. Bunun yanında biz yaşayacağımız kadar özel savaşı yaşadık; yine işkencesini, faili meçhulünü gördük. Zafılarımızın da bedelini ödedik. Bu kadar dayanan bir hareket, herhalde bundan sonrasını daha güçlü getirebilecektir. Nitekim zaaf lar güçlü bir biçimde karşılanıyor. Yani iç zaaf lar.

Özel savaşın dolaylı ve direkt etkileri epey sınırlandırılmıştır. Bu hükümetin bu anlamda özel savaşa vereceği hem maddi, hem manevi olarak katkısı tüketilmiştir. Yani hükümet artık özel savaşa fazla çalışamaz. Tükenme var, ordu tükenmiştir. Özel savaş birliklerinden daha başka birlikleri devreye sokamamaktadır. Bir taciz ordusu durumuna

dönüşmüştür. Anlı-şanlı Türk ordusu, artık bir taciz ordusudur. İstedığı kadar "ayrıcılık davranıyoruz" desinler. Hayır! Güreş, gözü kara hiçbir savaş yasasında olmayan, Cengiz han'ın bile uygulayamayacağı yöntemleri uyguladı. Bunu iyi biliyoruz. Ve mutlaka bunun cezasını vereceğiz. Bu savaşı böyle dayatanlar, zürriyetine kadar bizden karşılığını bulacaklardır.

Bu, Türk halkına da büyük kaybettiren bir savaştır. Bir avuç koltuk düşkünü, bir avuç paşanın çıkarı dışında, hiç kimseye hizmet etmeyen bu savaşın, emperyalist ağa-babalarının bile tepkisini çeken bu savaşın faturasını acaba bunlar nasıl ödeyecekler? Bunun korkusunu duyuyorlar, tir tir titriyorlar.

Biz ise bu kadar dayandıktan sonra, herhalde bundan sonraki başarı şansımızı kendi elimizle bir tarafa bırakamayız. İçinizde bazıları neredeyse özel savaşa taş çıkarttırırcasına, kayıplara yol açıyorlar. Sıradan bir emniyet, sıradan bir gözetim, sıradan bir eğitim, sıradan bir yönetim gücü sergilemeyerek kayıplara yol açıyorlar. Açıkça söyleyeyim ki, bu bir yetersizlik değil; kendini kaybediştir. Bir yandan başarılar üzerine, bir yandan da bu kişiliğin doğal bir özelliği olarak tembelliğin, hantallığın, sırtımızda ucuz yaşamının ve bu anlamda da en zararlı ve mutlaka alaşağı edilmesi gereken tipin tehlikesidir. İçimizdeki özel savaş, içimizdeki kontra, sanıldığından daha fazla zarar veriyor. Bunu yerle bir edeceğiz. Kendi yetmezliğimizi de böyle değerlendireceğiz.

Niye göremiyoruz, niye zamanında görüp de tedbir alamıyoruz? Bu, bizim zayıflığımızı ortaya koyar. Buna fırsat vermeyeceğiz. Neden zayıflık, kime hizmet ediyor? Hepinize tekrar soruyorum; zayıflık sizi erken öldürmüyor mu, sizi en başarılı olabileceğiniz konulardan alıkoymuyor mu? Niye o zaman zayıflık, niye o zaman yetersizlik? Niye keskin güçlülük istenilmesin? Niye hükmeden, başarılan kişilik damgasını vurmasın her şeyinize? Gün, basit yaşama günü müdür? Gün, ucuz kaybetme günü müdür? Gün, küçük düşünme, küçük yaşama günü müdür? Hayır!

Komünar

Her şeyiyle doğaya bakarsanız, halka bakarsanız, düşmana bakarsanız büyüme günü olduğunu anlarsınız. Özgür yaşama tutkuyla bağlanma günüdür. Zafer için mutlaka kendini ayaklandırma ve gereken ne varsa onu bulma günüdür. Bunun dışında bir güne yaklaşım kesinlikle kabul edilemez, hiçbir gerekçeyle savunulamaz.

Bizim için yeni hamle dönemi, ordulaşma dönemi ve savaşı geliştirme dönemidir. Gün, orduyu ve savaşı en yoğun yaşama günüdür. Fakat lafla olmuyor bu. Benim en büyük öfkem, savaş ve onun kazanımlarına değil, sizin savaşla oynayan gerçekliğinizdir. Ciddi olmamanız, altın değerinde savaş imkânlarını, kaderimizin bağlı olduğu savaş durumlarını, boşluklarını, olanaklarını yakaladığınız halde buna gereken işlevi vermemeniz, halen en çok üzerinde durduğum hususlardır.

Peki, niye öylesiniz? Madem savaşmaya öncü düzeyinde başladınız, niye bunu anlayamıyorsunuz? Kendini en vahşi biçimlerde katlettiyerek, müthiş savaşım olanaklarını niye kötü karşılıyorsunuz? Dağ düzeni, eğitim ve her türlü taktik ne kadar verir bize, bizi ne kadar çok yönlü başarabilecek duruma getirir? Siz bunları nasıl elinizle ayağınızla itekliyor ve en kötü sonucu kendi kendinize hazırlıyorsunuz? Biz bu yıllarda buna çok öfkelenedik. Yoksa savaş güzel bir şey. Çünkü her şeyi bize kazandıran savaşırsız yaşayamayız.

Daha önce dedim ki, savaş bizde tam bir tutku olmalı. Savaş ustalığını kendimizde tam gerçekleştirmeliyiz. Nasıl ilkokula gidip bir şeyler öğrenirseniz, nasıl üniversiteye gider sağlam bir mesleğin temel gereksinimlerini karşılırsanız, savaş her şeyin temelini size kazandırır. Savaşa böyle yaklaşılır. Yoksa bazen zoraki, bazen bir kör gibi, bazen sanki hiç öğrenilemeyecekmiş gibi, bazen bunun tersine yaklaşamaz. Bu tür yaklaşımlar çok tehlikelidir.

15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümü dolayısıyla belirtmek isterim ki, ordumuzda savaşta böyle yaklaşan komutan az değildir. Ama ne hakla böyle yaklaşıyor? Savaşın bir tutku olduğu ispatlanmış, tarzı ve usulü belirlenmiş-

tir. Neden örgütleyemiyor, neden eğitemiyor, neden üslendirmiyor ve imhaya götürüyorsunuz? Senin görevin bizi imhaya götürmek midir? Senin görevin taktik dışılık mıdır? Senin görevin laçkalığı mı geliştirmektir? Senin görevin insanlığı köle gibi bırakmak mıdır? Senin komutanlık görevin, en üstün taktik, en üstün irade en üstün tutku ve moral yaratmak değil midir? Niye görevini doğru kavrayıp benimsemiyorsun? Niye kendini başka türlü dayatıyorsun?

Bunları hepiniz için açıkça söylüyorum. Eğer yanlışa açıkça söyleyin, eğer doğruysa o zaman katılın. Niye hâlâ kendinizle alay ediyorsunuz? Zor-bela biriktirdiğimiz olanaklar üzerinde niye kötü hesap yapıyorsunuz? Bu konularda ciddi hiçbir izahınız yok. Sadece genciz, delikanlıyız, zapturapta gelmeyiz dersiniz. Bu da eşittir, her türlü olumsuzluğa şimdiden hazırım demektir. Peki, niye bunu böyle istiyorsunuz, ne hakla? Bu sizi yaşıyor mu, sizi başarıya götürüyor mu? Açık ki hayır! Tersine, en vahşi sonuçlara götürüyor. Düşman nasıl katlediyor sizi? Ama bunlar hatanız yüzünden oluyor.

Gelsin, beni katletsin bakalım, benim başıma da sizin başınıza getirdiğini getirsin. En zorda ve en açık hedef olan benim ama yapamaz. Çünkü örgütlüyüm, çünkü ben adımlarımı akıllı atarım, çünkü çok ölçülüyüm, çünkü kadir-kıymet nedir onu bilirim, çünkü yaşam nedir, onu bilirim. Peki, siz ne yapıyorsunuz? Dolanıp duruyorsunuz ve yaşam olanaklarını, savaş olanaklarını, örgüt ve eylem olanaklarını bozuk para gibi harcıyorsunuz. Bu doğru değildir.

Hiç olmazsa, 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yılı biterken, bu temel olumsuzluklardan bazılarını atalım. Bazı alçaklar var, halen beynimiz üzerinde düşmandan daha fazla etkide bulunuyorlar. Peki, ne hakla bunu yapıyorlar? Adamın örgütlemesi yok, iş düzenlemesi yok. Neymiş de, ağalık yapacaktı. Özellikle örgüt ve savaş içindekilere söylüyorum; bu alçakları düşmandan bile beter ederiz. Size böyle ağalık yaptırmayız, böyle yaşam sunmayız. Bunu mutlaka ve mutlaka anlamalısınız. Sen

Komünar

geri Kürt gelmişsin ama buradan geri Kürt olarak çıkamazsın. Sen bir bozguncu gelmişsin ama buradan bir bozguncu olarak çıkamazsın. Sen bir lümpen olarak gelmişsin ama, buradan bir lümpen olarak çıkamazsın. Öürsün, ama çıkamazsın. Yani adam olacaksın!

Her şey bizi onurlu ve namuslu adam olmaya zorluyor. Bu sizin için mutlak gerekli. Başka türlü sizi nasıl yaşatacağız? Söyleyin, bunun başka yolu var mı? Atmışsınız ortaya kendinizi, düşman vahşi katlediyor sizi, cesetlerinizi yakıyorlar, beyinlerinizi çıkarıyorlar, orta yere atıyorlar. Savaşta bunlar yoktur ama bu özel savaşta var. Bunları niye göremeyeceksiniz? *"Dayanamıyorum, zorluklara katlanamıyorum"* deniyor ama başınıza gelen de budur. Bunu bilin ve ona göre dayanma gücünüzü ayarlayın.

Mevcut gücü çarçur etmek sanki komutanlık göreviymiş gibi davranılıyor. Gücü doğru kullanmama durumu var. Yüzlerce, binlerce roket, mermi bir hiç uğruna düşmana kaptırılıyor. Sam füzeleri bile düşmana kaptırılmış. Peki, ne derdiniz var? Benim kadar gayretli olsanız, böyle şeyler olur mu? Niye kaybettiniz, niye iyi saklamayı bilmediniz? Hiç olmazsa niye vurmaya bilmediniz? Hâlbuki bunlar zor-bela bulunan ve bulmakta çok zorlanacağımız savaşım olanaklarıdır. Fakat düşmüşler, bu kadar değerleri çarçur ediyorlar. Kadrolar, savaşçı adayları bozuk para gibi harcıyor. Sizleri zor-bela kazanıyorum, görmüyor musunuz? Niye göz yumuyorsunuz bu tür şeylere? Ben bunun için örgüt bilinci, çalışma tarzı, sorumluluk duygusu gerekli diyorum, siz ise kendinizi daha da örgüte dayatıyorsunuz. Vicdan nerede, hesap nerede? Ondan sonra da kendinizi hak-hukuk sahibi sayma teşebbüsünde bulunuyorsunuz. Karşımızda iyi bir adam olabileceğinizi sanıyorsunuz. Bunlar doğru değil.

Her şeyi göze alarak size yetişme imkânı sunuyorum, hiç olmazsa kendinizi yetiştirin. Nasıl saygıdeğer bir savaşçı, yoldaş olunur, bunu öğrenin. Kimse sizden fazla bir şey istemiyor, yapamayacağınız işi beklemiyor. Tek söylediğim; bu gerçekleri öğrenin. Öğren-

mezseniz eski Kürt kalırsınız, onun da onuru, hakkı-hukuku yoktur. Ona sadece binerler, koyunu kırpar gibi kırparlar ve sütünü sağarlar. Kaldı ki, sen özgürlük savaşçısı, vuracaksın ve kazanacaksın. Bunun için düşünme gücü, bunun için örgüt gücü, bunun için her türlü taktik güç olacaksın. Çaresin sen, çünkü öncü savaşçısın, kendine bu temelde rol biçiyorsun.

Hiç olmazsa bu kadar savaştıktan sonra, bir daha eski olumsuzlukları tekerrür etmeyelim, hortlatmayalım, onları lanetleyelim ve bitirelim. Bir onuncu yıl sözünüz bu temelde olmalı. Bunun dışında daha fazla sözünüz ve kararınız olmalı. En iyisinin nasıl temsil edileceğine ulaşmalıyız her sahada. Her türlü tak-

tik düzenlemeden turalım eğitim, lojistik ve halkın korunmasına kadar hepsine sağlam başlangıçlar yapmalıyız. Diploması de bir savaş sahasıdır. Hepsinde PKK tarzı ve PKK'nin yaratıcı uygulaması gereklidir. Yoksa hiç kimseye biz kendi bildiğince yaşama hakkı tanımayız. Çünkü bu aslında düşmanı yaşatma hakkı olur, özgürlüğün sağlanması değil. İlle de bir yarışınız olacaksa, o zaman onurlulukta yarışın, en doğru tarzda yarışın, en çok kazandıran davranışta yarışın. Bunlar güzel şeyler, doğru şeyler, yaşatan temel hususlardır! Bunun çağrısını yapıyoruz ve bunun sözünü verin diyoruz.

Her şey bizi kazandırmaya zorluyor demiyoruz, her şey kazandırmaya çekiyor. Her şey koparılıp bu savaşı lehimize çevirmeye zorluyor. Görmek zor değil, yapmak zor değil, tersi zordur. Bu gelişmeyi görmemek çok zor-

Komünar

dur. Başarıyı mümkün kılanı yapmamak çok zordur. Bu zoru bazıları yaşıyor. Ben bunlara şaşıyorum, zor olanı nasıl başarıyorlar? Zor olanı, kendini kaybetmeyi nasıl başardınız? Benim aklım buna yatmıyor.

Gerçekten bu zor olanı kendinize yakıştırmaktan vazgeçin. Su kadar çekici olan, tenneffüs ettiğimiz hava kadar soluklanmamız gereken başarılı çalışmaya koşun. Önümüzdeki dönem, bu anlamda işin ucunda kesin kazanmanın da mümkün olduğu bir dönemdir. Yine zorlukları olacak, belki daha fazlası da olacak, ama başarısı büyük olacaktır, zafere yakınlığı büyük olacaktır.

Vatan gittikçe derinliğine genişliğine kazanılıyor, özgürlük tenneffüs ediliyor. Onsuz edemeyeceğiniz bir yaşama dönüşmüştür. En özgür ilişkiler, en başını kaldıran insanlık elde ediliyor. Kim bu yaşam sürecinden geri kalabilir? Kim hakkını vermezlik edebilir? Sıkıntı her zaman var, ölüm her zaman var. Ama böyle özgür yaşam bizim için ilk defa oluyor. Bu şans kim değerlendiremez, bu şans iliklerine kadar kim yaşamak istemez? Gerçekler budur. Hiç kimse başka türlü gösteremez. Bu anlamda aldatamaz, bu anlamda kandıramaz.

Siz Tüm ARGK Mensupları!

En akıllı, en sonuç alıcı, en tutkulu insanı temsil ediyorsunuz. Bir göz gezdirmeniz bile, nerede, neyi yapmayı gerektirdiğini kestirebilir. Bir ufak tartışmanız doğruyu buldurur, artık aksini iddia etmek zordur. Bu açıdan ortaya çıkan askeri-siyasi boşluğu görmek, değerlendirmek, hatayı tespit edip gidermek, başarıyı kesinleştireni devreye sokmak bir tutkudur. Aslında bundan geri durmanın anlamsızlığı söz konusudur.

Görüyorsunuz ki, söylenenler bu temelde ortaya çıkan gerçekliklerdir. En yaraşır, en hakkınız olan bunun dışında hiçbir şeyle bu yaşamı değiştiremeyeceğimiz, altın değerindeki yaşamımızdır. Düşman ucuz bir yaşamı, hatta ucuz bir zaferi altın tepside sunsa bile, kabul etmeye layık değilsiniz. Bu kadar zorluklarla yoğrulmuş savaşılar, böylesine en soylu yaşama, onun en veciz ifadesi olmaya özen gösterirler. Siz bunu hak etmişsinizdir.

Dolayısıyla bunu kirletmeyin, bunu ucuz çiğnetmeyin. Sadece sizler için değil, hatta bu sadece halkımız için değil, insanlığın dikkatini çeken ve mutlaka öyle olması gereken, yine tarihinizin insanlık beşiği olma rolüne uygun düşen, en az onun kadar değerli bir insanlık armağanıdır.

İnsanlığı temsil ediyoruz. Barbarlığa karşı, mahşere karşı, umudun tükenişine karşı, böylesine bir devrimi ülkemizde, dikkati çeker bir biçimde gerçekleştirmeye götürüyoruz. Ülkemizin bu günkü harap haline bakmayın, halkımızın yoksulluğuna bakmayın. En cennet ülke bizim ülkemiz, en zengin halk bizim halkımızdır. Bu insanlık, ancak ve ancak bizim gibi bir durumu yaşayan bir halk için söz konusu olabilir. Ancak ve ancak onurluca bizim gibi bir ülkede yaşanabilir. Ben kendi deneyimime de dayanarak söylüyorum; başkalarının cenneti, başkasının güzelliği benim sıradan ilgimi bile çekmez. En üzerinde duygulanılacak ülke, yaşadığımız ülkedir. Çünkü tarih bunu biraz öyle gösteriyor. O tarihin ters-yüz edilmesi, bu ülkede böyle yaşanabileceğini gösteriyor.

Lanetler ülkesinin en soylu insanı olabilmek büyük bir zenginliktir. Böylesine çılgınca bir düşmana karşı savaşıların ülkesi olmak en güzeldir. Bunu hem iddia ettik, hem de ispatladık. Yoksa bizim gibi gırtlığına kadar utanılası birilerinin kendini böyle güçlendirmesi, insanlığa kabul ettirmesi düşünülemezdi. Ülkemiz böylesine anlamlı olmasaydı, halkımız buna layık olmasaydı, herhalde Önderlik böylesine bir gelişme gücü olmazdı. Ama doğru tarih yapmak, doğru halk yapmak söz konusu olursa, bu böyledir, kanıtlanmıştır. Siz de bunun en seçkin, en güzide gerçekleştiren savaşıları oluyorsunuz. Bunun dışında hiçbir yaşam bizim için anlam ifade etmez.

Bu açıdan söylüyorum; nereden nasıl sunarlarsa sunsunlar, başkalarının olan yaşam, başkalarının ülkesi onların olsun. Bir sevda dan da öteye bağlı olunacak ülke bu ülkedir, halk bu halktır, yaşam da bu yaşamdır. Daha da güzelleştirmek bu savaşla mümkündür. Bizzat yaşamınızla bunu çekici kılmak elimiz-

Komünar

dedir. Diyorum ki, bu şansı her şeyin üzerinde tutmalı ve tam başarısını kıskançlıkla, hiçbir şeyle değiştirmeyecek kadar, bir daha da hiçbir biçimde elinizden kopartılıp alınamayacak kadar sağlam tutmalısınız. Biz üzerimize düşeni yaptık. Bu kadar gelişmeye yol açarak, yoldaşlık için ne yapılır, bir parti için bir halk partisi için ne yapılır, bir insanlık partisi için ne yapılır, onu gösterdik. Yaşarsak daha da fazlasıyla göstereceğiz. Artık en başta size mal olmuştur.

Siz, bunu biz olsak da, olmasak da veya en yakın diye belledikleriniz, en tehlikeli hainler haline gelseler de, bir tekiniz bile gerektiğinde her şeyi tam başarıya götüreceğiniz kadar kendinize güvenmelisiniz. Mutlaka başarmayı kendinize yedirmelisiniz. Onun militanı, onun savaşı, onun ordu komutanısınız.

Tüm Değerli ARGK Savaşçıları, Onun Her Düzeyde Çalışanları, Milis Gücü!

Bu duygularla, bir kez daha bu şanlı atılım günü dolayısıyla bir on yılı geride bırakırken, bundan sonraki on yılın kesin zafer on yılı olduğunu, kendimce ben de bir söz olarak söylüyor ve veriyorum. Bu önümüzdeki on yılın bir zafer on yılı olması için her şey yapılacaktır ve mutlaka başarılacaktır. Geçen on yılımız bunun teminatı, ispatıdır. Buna çok güveniyoruz, çok değer biçiyoruz ve bu önümüzdeki on yılı da istediğimiz gibi bir ülkeyi, onun istediğimiz gibi özgür halkını yerleştireceğimiz yıllar olacağı kesindir. Bunun için yeterince ordu, yeterince savaş tutkumuzdur. İnsan isterse atom bombasından da daha etkilidir. Bunu göstermedik mi? O halde bu temelde ordulaşırsanız, dünya da engel olsa aşar ve başarılırsınız.

Eskisi gibi sınırlı başarılarla yetinemeyeceğimizi kazanma olanaklarımızı arttırmamız gerektiğini, düşmanın da daha çok vurmaya istediğinin iyi görülmesi gerektiğini ve böylece geçen yıllardan en anlamlı sonuçları çıkaracağımızı bilelim. Ayrıca bu kadar şehidimiz var, mutlaka anılarından dersler çıkarmak ve en önemlisi anılarına gereken saygıyla karşılık vermek gerekir. Bu da önümüzdeki dönemi başarıyla karşılamaktır. Böyle yaklaşmak herhal-

de hiçbir yoldaşın "*hayır ben yapamıyorum*" diyemeyeceği, tam tersine "*doğru anlayıştır, sözümüzdür, gerçek yaşam komutanlarımızdır. Onların bıraktığı yerde kurtuluş bayrağını daha büyük başarılarla biz dalgalandıracağız ve başarıdan başka hiçbir gidişata yer vermeyeceğiz*" diyerek karşılayacağı bir yaklaşımdır.

Gerçek partilinin, gerçek parti militanının, savaşçı ve komutanın dili ve pratiği budur. Başka bir şeye ne geçit verir, ne de şans verir. Onun her zamanki dili Önderlik dilidir, başarıdan başka hiçbir şeye geçit vermez. Geçen her an başarı, her gün başarı, her yıl başarıdır. Önderlik bunu defalarca ispatlamıştır. Gün, sizin ispatlama gününüzdür. Gün, bu dönemde halkın da ispatlanma günüdür. Biz bu çağrıyı partiye de, orduya da, halka da yaptık. Tekrar hepimize de yapıyoruz. Bu sadece ve sadece sizin gerçekten layık olduğunuz yaşam hakkınız, yaşamınızın bu temelde özgürce ifadesine kavuşması içindir. Başka türlü sizleri ne yer kabul eder, ne de gök. Hele parti ve halk hiç kabul etmez. Tek kabul ediş tarzı budur. Tek layığınız budur. Başarınızın tek yolu da budur.

Bu temelde, hepimizin tekrar en üstün sorumluluk duygusuyla, yine savaşımın en keskin düşünce ve iradesiyle önümüzdeki en açık görevleri görmek kadar, gereklerine yüklenmek, asla ve asla başarısızlığa götüren ne varsa ona fırsat vermemek, başarı için ne gerekiyorsa onu başta kendimizden ve dalga dalga bütün örgüt, birim, birlik yapınızdan doğurarak sonuca gitmenizi, bunu kesin bir zafer yürüyüşü olarak görüp de değerlendirmenizi, bunun dışında hiçbir olasılığa yer vermemenizi, bunun bir ordu emrimiz olduğunu ve çiğnenmemesi gerektiğini belirtir, uzun vadeli oldukça emniyetli bir kişisel yaşamınızın olmasını diler, yüce sevgilerimle birlikte selamlarımı sunarım.

Yaşasın 15 Ağustos Atılımı'nın Onuncu Yılı!

Kahrolsun Düşmanın Her Soydan Özel Ordusu ve Savaşı!

Önder APO / 14 Ağustos 1994

25'inci Yılda 15 Ağustos Atılım Ruhunu Her Alanda Hâkim Kılalım!

*HPG'nin Tüm Komutan ve
Savaşçı Yapısına!
Değerli Yoldaşlar!*

Büyük 15 Ağustos Atılımının 25. yılına giriyoruz. Bu tarihi atılımın 24. yıldönümünün, Ulusal Diriliş Bayramımızın başta **Önder APO** olmak üzere halkımıza ve tüm yoldaşlara kutlu olmasını diliyoruz. Bu kahramanlık atılımının büyük komutanı Agit yoldaşın şahsında tüm direniş şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Özellikle 24. yıl mücadelesine öncülük eden, bu yılı hareket ve halk olarak kazanmamızı sağlayan 1 Haziran Atılımımızın öncülüğünü yapmış olan büyük komutan Adil yoldaş başta olmak üzere Kurtay, Ferhat, Gülbahar, Nuda, Sidar, Dicle, Avarış, Medeni ve Roza yoldaşlar şahsında tüm 24. yıl şehitlerimizi yine saygı ve minnetle anıyoruz. Onlar gerçekten de büyük bir mücadele verdiler. Önderlik çizgimizin, PKK'nin ve Kürdistan gerillasının kahramanlık düzeyini daha da geliştirip yükselttiler. Gabar, Oramar ve Zap direnişimiz temelinde 24'üncü 15 Ağustos yılının başarıyla tamamlanmasını, 24. yılda da kazananın Özgürlük Hareketimiz ve Kürt halkı olmasını sağladılar. Onlar 1 Haziran Atılımının en zor dönemini kazanmanın şehitleri oldular. İkinci 15 Ağustos Atılımı olarak tanımladığımız, yeni stratejik sürecimizin temel atılımı olan 1 Haziran Atılımını başarıyla devam ettirme, kazanma ve zafere taşınmanın gücünü, inancını, iradesini ve tarzını ortaya çıkardılar. Nasıl ki, Kürt halkının birinci kahramanlık dönemi Agit yoldaş şahsında 15 Ağustos Atılımı şehitleriyle anıldıysa, bu ikinci kahramanlık dönemi diyebileceğimiz, Kürt sorununun çözüm sürecini ifade eden direniş sürecimiz de başta Adil ve Nuda yoldaşlar olmak üzere, bu 1 Haziran Atılımının şehitleriyle anılacaktır.

15 Ağustos Atılımının 25. yılına girerken, 25. Ağustos yılını yaşarken, elbette görev ve sorumluluklarımız daha ağırdır; bilinç, irade ve kararlılığımız daha büyüktür. Bir direniş atılımının kesintisiz olarak devam etmesi, sadece sömürgeci egemenlikle de değil, onu yaratan, besleyen ve destekleyen bölge ve dünya gericiliğiyle de savaşın çeyrek asır sürdürülmüş olması başlı başına üzerinde durulması ve değerlendirilmesi gereken bir husus oluyor. Yirmi beş yıl az bir zaman değildir, bir çeyrek asrı ifade ediyor. Yirmi beş yıl insan yaşamında bir çocuğun bilinç ve irade olarak en kudretli çağına ulaşmasını ifade ediyor. Kürt tarihi açısından ise, ilk defa bu düzeyde böyle bir direniş gerçekleşiyor. Bu direniş son iki yüzyılın Kürt isyanlarının olumsuz kaderini yıkmayı içeriyor. Yirmi beş yıl bir yana, bu dönemde onlarca isyan yaşandığı halde, hiçbir yirmi beş ay bile dayanmadı. İnkâr ve imha sisteminin baskıcı ve katliamcı saldırıları karşısında kısa sürede ezildi ve imha oldu. Çeşitli aşamalardan da geçse, büyük saldırılara maruz kalsa da, dönem dönem çok ağır zorlanmaları da yaşasa, ilk defa **Önder APO** çizgisinde ve PKK öncülüğünde gelişen bir Kürt

Komünar

isyanı darbe yemeden yirmi beş yıllık bir sürece yayılmış oluyor.

Bu isyan çeyrek asır boyunca kesintisiz bir biçimde devam eden, gittikçe güçlenen, büyüyen, bütün Kürdistan'ı kapsayan, Kürt ulusal bilincini, ruhunu, örgütlülüğünü ve birliğini yaratan bir direniş hareketi oluyor. Kuşkusuz bu isyan sadece çeyrek asır devam etmesiyle anılmıyor; belki de yüz yılda yaratılabilecek gelişmeleri bu çeyrek asır içerisinde sığdırmış, bu düzeyde büyük tarihi gelişmeler yaratmış olan bir direniş hareketi olmayı da ifade ediyor. 25. yıla girerken, elbette bu gerçeği daha iyi anlamak, değerlendirmek ve özümsemek gerekir. Nasıl oldu da PKK direnişi diğer Kürt isyanlarının aksine kesintisiz bir biçimde yirmi beş yıllık bir silahlı isyanı sürdürebildi? Bunu gerçekleştirirken neye dayandı, hangi temel özellikler bu durumu yarattı? Kürt toplumunda ve mücadeleci güçlerde neleri değiştirdi ki, bu kadar büyük bir gelişmenin ve çeyrek asırlık direnişin sahibi oldu? 25. yıla giriş dolayısıyla bu hususların daha iyi sorgulanmasına, değerlendirilmesine ve anlaşılmasına ihtiyaç vardır.

Kürdistan gibi bir coğrafyada yirmi beş yıl savaşmak, direnmek öyle kolay değildir. Bu coğrafya ki paramparça edilmiş, üzerindeki toplum teslimiyet ve ihanet anlamında en ağır baskılara maruz kalmış, yok sayılan ve yok edilmek istenen bir tarihsel süreç içerisinde alınmış, dolayısıyla çok katı bir ulusal inkârcılık en ağır ve çok yönlü katliam ve imha yöntemleriyle uygulanmaya çalışılmıştır. Bunu yapan sadece bir devlet, bir baskıcı sömürgeci güç değil, yine birkaç devlet ittifakı da değil, bir dünya sistemidir. Kapitalist devletçi sistemin dünya hegemonyası Kürdistan'ın bölünmesi, Kürt toplumunun yok sayılarak imha edilmesi üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla bir bütün olarak devletçi sistem bu inkâr ve imhaya temsil ediyor, onun arkasında bulunuyor. Dolayısıyla bütün bölge gericiliği ve uluslararası gericilik böyle bir inkâr ve imha saldırısını yürütüyor. Herhalde bu düzey küçümsemez. Dünyada hiçbir toplum yoktur ki, bütün devletçi sistem gericiliği ona karşı saldırı-

da birleşmiş olsun; onu yok sayarak, başta katliam olmak üzere asimilasyon ve her türlü yok etme yöntemiyle imha etmeye çalışsın. Bu gerçeklik sadece Kürdistan'da yaşanıyor, Kürt toplumunda yaşanıyor, bu yöntemler Kürdistan toplumu üzerinde uygulanıyor.

Böyle bir uygulamanın, bu kadar vahşi, insanlık dışı ve despotik bir uygulamanın, her türlü yok etme, imha ve katliam yöntemlerini hiçbir ölçü ve kurala bağlı kalmaksızın pratikleştiren böyle bir uygulamanın elbette Kürt toplumu ve insanında yarattığı ciddi sonuçlar ve etkileşimler vardır. Bunlar umutsuzluk, inançsızlık, karamsarlık, güvensizlik, örgütsüzlük, bölünme, parçalanma, bireycilik, kendine görelilik, işbirlikçilik, teslimiyet ve ihanete kadar giden bir durumu ifade ediyor. Bir de **Önder APO**'nun deyimiyile kendine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt insanının bile kalmadığı bir ortamda, tarihi 15 Ağustos Atılımı bütün bu baskı, saldırı ve gericiliğe karşı insan olarak var olmanın, kendi kimliğiyle özgürce yaşamının, adil ve demokratik bir yaşam kurmanın arayışını, iradesini, bilincini, inancını, iddiasını ve eylemini temsil ediyor.

Dikkat edilirse, bu öyle hafife alınacak bir direniş değildir; zayıf düşmanlara karşı gelişen bir direniş hareketi olmuyor. Tam tersine, içteki her türlü parçalanmış, örgütsüz kılınmış, bireycileştirilmiş, **Önder APO**'nun deyimiyile düşürülmüş insan gerçekliğine karşı direnişten tatalım da, sömürgeci işgal ve imha hareketinin en zalimine, yine tüm bölge ve dünya gericiliğinin el ele verip bu ulusal imha hareketini yürütmesine karşı direnmeyi ifade ediyor. Bunun öyle başka direnişlerle kıyaslanması elbette mümkün değildir. Küçük görülmesi, hafife alınması, kolaylıkla gerçekleştirilebilen bir direniş olarak değerlendirilmesi hiçbir biçimde doğru olmaz. Bu kadar ağır baskı ve imha hareketi söz konusu olduğu için, geçmişin Kürt isyanları kendilerini yıllara bile yayamadılar. Haftalar veya aylarla ifade edilen zaman dilimleri içerisinde katliamlarla ezilip imha olmaktan kendilerini kurtaramadılar. Bu gerçekliğe rağmen PKK öncülüğündeki silahlı isyanın yirmi beş yıldır bu biçimde

Komünar

devam etmesi, yirmi beş yıl boyunca bir amaç doğrultusunda kurtuluş için, özgürlük, eşitlik ve demokrasi için, insanlık için Kürdistan dağlarında özgürlük kuvveti olarak gerillanın var olması ve direnmesi elbette Kürt tarihinin en önemli olayı olduğu gibi, insanlık tarihi açısından da küçümsenemeyecek ve basit ele alınamayacak büyük bir özgürlük ve insanlık eylemini oluşturuyor. Bu gerçeği kesinlikle böyle görmek ve anlamak gerekir.

Peki, bu olumsuz koşullarda, zorluklar ve engellere rağmen, bu denli vahşi ve katliam sistemine karşı sürdürülen bu direniş mücadelesi neye dayandı? Gücünü nereden aldı? Neye dayandı da, Kürt isyanlarının geçmişte başaramadığını günümüzde başaran, dolayısıyla yeni bir Kürt tarihi yaratmayı ve Kürt miladını oluşturmayı bilen bir hareket oldu? Kuşkusuz bu konularda da kesinlikle doğru bir anlayışa ihtiyaç vardır. Çünkü yanlış değerlendirmeler mevcuttur. Dışımızda olduğu gibi içimizde de bu tür yanlış değerlendirme ve algılamalar çeşitli biçimlerde ortaya çıkabiliyor. Buradan kalkılarak direniş çizgisi saptırılıyor. İçeriği tersyüz edilmeye, özü boşaltılmaya, dolayısıyla sonuçları gerici sistem ya da milliyetçi devletçi çizgi tarafından emilmeye çalışılıyor. Bu alanda ciddi bir tehlike olarak böyle bir çaba vardır. Bunu da iyi görmemiz gerekir.

Bazılarına göre aslında 15 Ağustos Atılımı, bu temelde gelişmiş bir özgürlük, eşitlik ve demokrasi direnişi gerçekte söz konusu değildir. Aslında bazı çete grupları var -ki, bunlara 'terör grupları' diyorlar-; bunlar sağda solda dolanıyorlar, acımasız katillerdir, önlerine geleni vuruyorlar, avare asi topluluklar olarak Kürdistan'ın sert coğrafyasının sunduğu imkânlara dayanarak kendilerini yaşatıyorlar. Bir görüş bu direniş hareketini böyle tanımlıyor. Bazılarına göre, bu aslında Kürtlerin geliştirdiği bir hareket değildir. Kürt insanı ve toplumu böyle örgütlenemez, birlik olamaz, bu kadar uzun soluklu bir direniş gösteremez, böyle bir gücü ortaya çıkaramaz. Dolayısıyla PKK, Kürt gençliğinin, Kürt insanının, Kürt toplumunun ortaya çıkardığı ve yürüttüğü bir

hareket olmaktan ziyade, çeşitli dış güçlerin, dünya üzerinde paylaşım savaşı yürüten devletlerin, emperyalistlerin yarattığı, desteklediği ve geliştirdiği bir oyundur; Türk düşmanlarının ortaya çıkardığı ve Türkiye'ye dıştan dayatılmış olan bir harekettir. Bir görüş var olan olguyu böyle tanımlıyor. 15 Ağustos Atılımı temelinde ortaya çıkan direnişin gücünü ve yarattıklarını görmezden gelmiyor, inkâr etmiyor, ancak onun gerçeğini bu biçimde saptırmaya çalışıyor.

Bir başka görüşe göre- ki, bu daha çok içimize de yansıyan ve Kürt toplumunun değişik katmanlarında yer tutan bir görüş oluyor-, PKK bu işe başlarken büyük imkânları vardı, çok silahı vardı, çok parası vardı. Toplum örgütlüydü, aslında Kürt toplumu tarihten gelen büyük bir direniş içerisindeydi. İsyancılar aslında hep ezilmediler, büyük güç yarattılar. Dolayısıyla PKK büyük bir mirasa ve imkâna dayanarak bu direnişi ortaya çıkardı ve yürüttü. Bu anlamda gücü çoktur, imkânı çoktur; baştan da böyleydi, şimdi de öyledir. Kısaca her şey güçle oluyor, para ve silahla oluyor, bir büyük mirasa dayanarak gerçekleşiyor. Bu da bu direnişe ilişkin bir görüştür, bir değerlendirmedir, bir algılama biçimidir. Bunlar gibi ayrıntıda daha birçok eğilim, anlayış ve değerlendirmeden söz edebiliriz. Böyle temel algılamalar var; ayrıntıda parça parça bireysel birçok algılama biçimleri var.

Tabii bu tarihi atılımın 25. yılına giriş dolayısıyla bir kere daha bu noktada şunu açıkça ifade etmeliyiz: Bunların hiç birisi doğru değildir. Hepsi yanlıştır, yalandır, gerçek dışıdır. **Önder APO** bu hususu her zaman bu biçimde yalın olarak ifade etti. Bu tür eğilimler ve anlayışların PKK ve 15 Ağustos Direnişini doğru ifade etmediğini, anlamaktan uzak olduğunu ve çarpıtıldığını söyledi. Şimdi bizim 25. yıla giriş vesilesiyle bu gerçeği daha iyi anlamamız, dolayısıyla PKK ve 15 Ağustos Atılımı gerçeğini, ruhunu, ölçülerini ve özelliklerini daha derinden bilince çıkarmamız gerekiyor. İyi bilelim ki, 15 Ağustos Atılımı ne öyle yaşamdan bıkmış çete gruplarının asi avare saldırı hareketidir; ne öyle Türk düşmanlarının

Komünar

**Bu büyük atılım
Kürt insanı ve toplumunun
Tarihten gelen**

**Özgür yaşam tutkusunu
Tarihte insanlığın özgür yaşam
Arayışlarına önemli katkılar
Sunma gerçeğini günümüzde de
Sürdürme anlamına gelen**

**Bir büyük insan duruşunu
Büyük bir çabayı**

**Yaratıcılığı ve direngenliği
İfade ediyor**

ve emperyalistlerin Türkiye'ye ve Ortadoğu'ya dayatmaya çalıştığı bir oyundur; ne de güçlü bir tarihsel mirasa dayanan, silah ve parayla dolu olarak başlayıp bu direnişi ve mücadeleyi bugüne kadar getiren bir hareket ve direniştir. Hayır, bunların hiçbirisi değildir. Bu tür görüşlerin hiçbirisi PKK gerçeğini, dolayısıyla 15 Ağustos Atılım gerçeğini ifade etmez.

O zaman 15 Ağustos gerçeği nedir? **Önder APO** bu atılım gerçeğini bir yaşam arayışı, özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkelerine ve temel insanlık değerlerine tutkuyla bağlılık durumu, bir yaşamın yeniden canlanması, damarlara yürüyüp yayılarak canlı insan yaşamını var eden kan gibi Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını yaratmak üzere toplumsal damarlara yayılan yaşam suyu, özgürlük suyu olarak tanımladı. Dolayısıyla bir gücün yarattığı bir olay değildir. Hele parayla, silahla, şu ya da bu mirasla yaratılmış ve geliştirilmiş bir hareket hiç değildir. Tamamen insan bilinci, iradesi ve eylemiyle gerçekleşmiş, özgür ve demokratik yaşama tutku düzeyinde bağlı olan insan emeğinin ürünü, insanlık erdemi denen değerlerin en üst düzeyde sentezleşmesidir. Dolayısıyla elbette büyük çaba ve emekle, kan ve terle, kahramanca direnişle, büyük bir cesaret ve fedakârlık tutumu ve duruşuyla yaratılan, gerçekleştirilen bir olaydır. Bunu böyle anlamamız gerekir. Böyle olunca da, elbette başkaları tarafında çıkar için ya da oyun olarak şu ya da bu güce dayatılan bir hareket değildir. Dış güçler ve emperyalistlerin Türkiye ve Ortadoğu'daki egemen sistemlere bir oyunu hiç değildir. Öyle ortalıkta dolaşan, yaşam imkânı bulamayan, sağı solu vurup kırarak kendine yaşam yaratmaya çalışan çete gruplarını işi hiç mi hiç değildir. Bunların hepsi saptırmadır; bu büyük direnişi yanlış ortaya koymayı, özünden ve ruhundan saptırmayı ifade ediyor.

Oysa 15 Ağustos Atılımı PKK'yi pratikleştiren, taktiğe kavuşturan, dolayısıyla Kürt tarihinde yeni bir milat yaratmayı sağlatan, inkâr ve imha sistemi altında ulusal yok oluşa giden tarihi durdurarak, özgürlük, eşitlik ve demokrasi çizgisinde yeni bir toplum yaşa-

mını yaratmayı ifade eden, tarih yaratan bir atılımdır. Bu büyük atılım Kürt insanı ve toplumunun tarihten gelen özgür yaşam tutkusunu, tarihte insanlığın özgür yaşam arayışlarına önemli katkılar sunma gerçeğini günümüzde de sürdürme anlamına gelen bir büyük insan duruşunu, büyük bir çabayı, yaratıcılığı ve direngenliği ifade ediyor. Bu gerçeği iyi görmek gerekir. Bu öyle yaşam gücü bulamayanların hareketi değil, tam tersine özgür yaşamı uğruna ölecek kadar sevenlerin, normal insanların bulamadığı ve yaratamadığı yaşam derecesini ve yaşam yaratma becerisinde olan insanların hareketidir. Öyle şunun bunun çıkarlarını savunan bir hareket değil, tam tersine Kürt halkı ve toplumunun dünyadaki diğer halklar gibi çok doğal ve meşru bir hak olan var olma ve kendi kimliğiyle özgür yaşama hakkını savunan, bunu gerçekleştirmeyi temel görev bilen ve esas alan bir harekettir. Öyle birilerine karşı, birilerini yok etmek için Türklüğün ya da Ortadoğu'da var olan güçlerin düşmanı olarak ortaya çıkan bir hareket de değildir. Öyle bazılarına düşmanlık yapmış, onları önüne düşman olarak koymuş, onları yok etmeyi vazife bilmiş bir hareket değildir. Tam tersine, aslında bazı gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışan, insanlığın beşiği olan Mezopotamya'da ve Ortadoğu'da hakikatin hakimiyetini tesis etmeyi öngören, vurmaktan çok vurulma gücünü, cesaretini ve fedakârlığını ifade eden, hiç kimenin yaşam hakkına karşı olmadığı gibi, sa-

Komünar

dece yaşam hakkı elinden alınmaya ve yok edilmeye çalışılan Kürt toplumunu ve onun şahsında insanlığı diriltmeyi ve yaşatmayı esas alan, bunu öngören bir hareket oluyor.

Bu bakımdan da PKK Hareketi elbette büyük bir insanlık hareketidir; özgürlük, eşitlik ve demokrasi hareketidir; büyük bir kardeşlik ve birlik hareketidir; haksızlığa ve adaletsizliğe karşı olan, eşitliği ve adaleti savunan bir harekettir. Her türlü vahşete, gericiliğe, zulme ve despotizme karşı özgür ve demokratik var olmayı, kardeşçe yan yana, birlikte özgürce ve eşitçe yaşamayı esas alan, bunu öngören, bu yüce değerleri yaratmaya çalışan bir harekettir. Bu hareket öyle şunun bunun çıkarları doğrultusunda var olmuyor, hiç kimsenin oyunu filan değildir, hiç kimseye düşman veya karşıt da değildir. Hiç kimsenin hakkını elinden almak, yaşamına kast etmek ve yok etmek gibi bir anlayışı, amacı ve çabası yoktur. Tam tersine, üzerinde soykırım uygulanan, yok edilmek istenen ve yaşam hakkı elinden alınmış olan Kürt insanını ve toplumunu bilinçlendirerek, örgütleyerek ve direnme gücü kazandırarak özgür ve demokratik yaşar hale getirme ve böyle bir geleceğe kavuşturma amacını güden bir harekettir. Bu gerçekleri böyle görmemiz gerekir.

Hiçbir oyun herhalde yirmi beş yıl açığa çıkmadan süremez. Hiçbir eşkıya, mahkûm, yaşamdan aciz ve sağı solu vurarak basit yaşamını sürdürmeye çalışan çete hareketi yirmi beş yıl direnemez. Güce, paraya ve maddiyata dayanan hiçbir hareket bu kadar ağır saldırı altında ve bu kadar çok düşmanla karşı karşıya olduğu bir ortamda direnemez. Böyle bir zindan direnişçiliğini ortaya çıkaramaz; 15 Ağustos Atılımı gibi tamamen insan ruhunun, bilincinin ve iradesinin eseri olan bir direnişi ortaya çıkaramaz; tüm dünya gericiliğinin kendisini yok etmeyi amaçlayan birleşik saldırıları karşısında ayakta kalamaz, varlığını sürdürmez, örgütlülüğünün koruyamaz ve direnişini devam ettiremez.

Hayır, ne baskıcı ve sömürücü gerici devletçi güçlerin sandığı gibi zorla böyle bir hareket ve direniş var edilebilir, ne de çeşitli

vaatlerle, para ve imkânlar verilerek insanlar böyle bir hareket içerisinde tutulabilir. Kürdistan'da bunu esas alanlar, bu ülkede bu biçimde direniş olabileceğini sananlar, bu temelde Kürt ulusal demokratik hareketini geliştirmek isteyenler çok oldu. PKK öncesinde de bunlar vardılar. PKK ile birlikte de birçok grup halinde Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında ortaya çıktılar. PKK'den sonra da ortaya çıkan direniş değerlerini çalarak, bu değerleri ele geçirerek, bu ölçüler temelinde bir hareket yaratmak istediler. Ama somuta bakalım, günümüzdeki Kürdistan realitesinin durumuna bakalım, bunların hiçbirinden bir eser yoktur. Bu tür yaklaşımda olan hiç kimse küçük bir gelişme bile sağlayamadı. Parti olmayı, direniş cephesi geliştirmeyi, gerilla kurmayı, gerilla direnişi yürütmeyi bir yana bırakalım, bir küçük grup olarak bile var olamadılar, grupsal varlıklarını bile sürdüremediler, yok olup gittiler.

Peki, neden? İstemedikleri için mi? Hayır. Hepsi de Kürt halkının kurtuluşu için değil, imkâna ve güce sahip olmak için, lider ve önder olmak için, Kürdistan'ın ve Kürt halkının bütün zenginliklerinin sahibi haline gelebilmek için bunu çok istediler. Bunun rüyasını görenler ve hayali içinde yüzenler çok oldu, bunun arayışını sürdürenler çok oldu. Bunu Kürdistan'da yürüttükleri gibi, yurtdışında da çeşitli güçlere işbirlikçilik ve ajanlık yapma ve onların desteğini alma temelinde yapmaya çalışanlar da çok oldu. Ama hepsi sıfırdır. Dikkat edilirse, bu tür yaklaşım içinde olanlardan ortada bir eser bile yoktur. İnkâr ve imha sistemine karşı küçük bir direniş eylemi geliştiremediler. Kürt toplumunun özgür yaşamına katkı olsun diye küçük bir demokratik kurumlaşma geliştiremediler. Öyle ki, karınlarını bile doyuramaz duruma düştüler. PKK olmasa, PKK'nin yarattığı değerlere dayanmasalar, ya PKK'nin ortaya çıkardığı imkânları kullanarak ya da PKK'ye karşı savaşın imkânlarını kullanarak yaşama olmasa, karınlarını bile doyuramayacak kadar zayıf ve aciz durumda oldular.

Bu bakımdan Kürdistan'da bu tür yaklaşımlar ve anlayışlar hiçbir şey üretmedi, üret-

Komünar

miyor. Gelişme yaratan, halkı bilinçlendiren, gençliği örgütleyip büyük direniş ve eyleme çekmeyi başaran öyle çeşitli oyunlar, maddi yaklaşımlar, para ya da silah gücü olmadı. Tam tersine, düşünce gücü oldu, özgürlük, eşitlik ve demokrasi gibi yüce amaçlar oldu; bu amaçlara dürüstçe ve tutku düzeyinde büyük bir cesaret ve fedakârlıkla bağlılık oldu; insanın özgür yaşam tutkusu oldu. PKK bunlara dayandı, bunları esas aldı; kendini böyle yüce değerlerin yaratıcısı bir hareket olarak tanımladı. Tümüyle bu büyük tarihi değerleri ve yücelikleri esas aldı, bunları gerçekleştirme noktasında büyük bir cesaret ve fedakârlık ortaya çıkardı. Yine bunları hayata geçirebilmek ve başarıyla bu çizgiyi uygulayabilmek için büyük bir dürüstlük ve tutarlılık ortaya koydu. PKK'yi var eden ve güç yapan budur. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımını yaratan değerler de bu oldu.

İçte ve dışta birçoğunun aklının bile almadığı, hala anlayamadığı ya da anlamak istemediği, farklı biçimlerde değerlendirerek gerçeği çarpıtmaya çalıştığı bu büyük 15 Ağustos Atılımı gerçeği, yirmi beş yıllık Kürt özgürlük direnişi bu temel değerler ve ölçüler üzerinde gelişti. Şimdi birçok çevre zorunluluk olarak da olsa bunu anlamaya çalışıyor. Yirmi beş yıldır içerde ve dışarıda giderek artan oranda en çok tartışılan, hakkında tartışmanın hiç eksik olmadığı hareket 15 Ağustos Atılımı oluyor. Düşmanları da yeniden ve yeniden ele alıyorlar, karşıtları da daha gerçekçi anlamaya çalışıyorlar. En azından bu direnişe karşı yürüttükleri mücadelede hata yapmamak ve başarılı olabilmek için daha doğru, daha tutarlı sonuçları çıkartmaya ve buna göre davranmaya çalışıyorlar. Bunu düşüncede saptırsalar da, Kürt insanı ve toplumunun bilincini karartmak için propaganda anlamında farklı şeyler söyleseler de, öz itibarıyla içerden kendileri doğruyu anlamaya çalışıyorlar.

Çeşitli toplumsal kesimler, onları temsil eden çeşitli eğilimler, milliyetçi devletçi eğilimler, küçük burjuva reformist-teslimiyetçi eğilimler 15 Ağustos direniş gerçeğini, dolayısıyla onu yaratan ve günümüze kadar ge-

tiren PKK gerçeğini daha iyi anlamaya çalışıyorlar. Onlar içinde de tartışmalar eksilmeden sürüyor. Bu anlamda diyebiliriz ki, gerçekten de Kürt tarihinin en çok tartışılan, üzerinde en çok konuşulan ve en fazla söz söylenen hareketi kuşkusuz PKK Hareketi ve 15 Ağustos direniş atılımı olmuştur. Bu, bugün 25. yıla girerken de devam ediyor. Karşıt olanlar da, yandaş olanlar da tartışıyor ve anlamaya çalışıyorlar. 25. Ağustos yılına adım atarken, Kürt halkı kadınları, gençleri, yurtseverleri bu tarihi atılımı, onun 25. yıla girişini büyük coşku ve heyecanla karşıyorlar. Daha şimdiden her yerde gösteriler ve kutlamalar başlamış durumdadır. Bu 25. yıla giriş dolayısıyla Kuzey'de, yurtdışında, Batı ve giderek Doğu Kürdistan'da, Güney'de onu destekleyen kutlamaların çok daha yaygın, etkin, canlı ve diri, 15 Ağustos ruhuna ve ölçülerine uygun bir biçimde yaşanacağı anlaşılıyor.

Dolayısıyla bu kadar etkili olan, bu kadar tartışılan, Kürt tarihinde bu kadar önemli bir dönüm noktasını ifade eden, yenilik içeren, Kürt insanının özgür ve demokratik olarak yeniden doğuşunu ifade eden, Kürt ulusal ruhunu, bilincini, örgütlülüğü ve birliğin yaratarak özgür Kürt toplum yaşamını var eden bu büyük atılımının elbette mensuplarınca da iyi anlaşılması ve doğru özümsemesi gereği vardır. Özellikle bu atılımı devam ettirmekle yükümlü olanlar, 25. yılında ve daha sonrasında çizgiye uygun olarak bu atılımı aynı başarı ölçüsünde yürütmekle görevli ve sorumlu bulunanlar elbette herkesten fazla bu gerçeği anlamalı, tartışmalı ve değerlendirmeliler. Herkesten çok elbette Kürt gençliği bu atılımı anlamalı ve değerlendirmelidir. Bu atılım Kürt gençliğinin on binlerce yıllık Kürt tarihinde yarattığı en büyük ve en soylu eylemi ifade ediyor. Gençlik için özgür ve demokratik geleceğin yolunu gösteriyor. Dünya halklarına layık, denk, onlara güç veren onurlu ve cesur yaşamı ifade ediyor.

Yine elbette Kürt kadını bu atılım gerçeğini iyi anlamalı, doğru değerlendirip sahip çıkmalıdır. Çünkü kadın özgürlük hareketi Önderlik çizgisinde, PKK ile 15 Ağustos Atı-

Komünar

lının yarattığı büyük değerler üzerinde gerçekleşti. Gerillanın Kürt toplumu için taşıdığı özgürlük değeri aynı oranda, hatta ondan daha fazla kadın özgürlük değeri olmayı da ifade etti. Kadın özgürlüğüyle gerilla direnişi Kürt halkının her türlü inkâr, imha ve teslimiyeti kırarak özgür, eşit ve demokratik yaşam yolunu tutmasının iç içe geçmiş iki temel değeri oldu. Kürdistan'da gerillasız toplumsal özgürlük, onun temeli olan kadın özgürlüğü asla var olmayacağı gibi, böyle bir özgürlük çizgisine dayanmadan gerillanın Kürdistan'da uzun vadeli var olma, gelişme ve büyük görevler başarmasının mümkün olamayacağı geçtiğimiz yirmi beş yıllık tarihin ortaya çıkardığı en büyük gerçekliği ifade etti. Bu bakımdan toplumsal özgürlükte öncü rolü oynamak, toplumsal özgürlüğün kalıcı, adil ve eşit gerçekleşmesini sağlamak ve kendi özgürlüğünü bu temelde güvenceye alabilmek için, elbette herkesten çok Kürt kadınının 15 Ağustos Atılımı gerçeğini, onun yarattığı gerilla gerçeğini, bu gerçeğin ortaya çıkardığı büyük değerleri görmesi, anlaması ve sahiplenmesi gerekir.

Kürt emekçileri, işçileri, köylüleri, memurları, işsizleri ve açları elbette yurtseverliği, demokrasiyi, insanlığı, insanca var olma ve yaşama gücünü ve hakkını burada buluyorlar. Dolayısıyla onların da 15 Ağustos Atılımı gerçeğini herkesten fazla öğrenme ve anlama sorumlulukları vardır. Bu kesimlerle birlikte elbette en başta da bu hareketin yaratıcısı ve yürütücüsü olan, onun çizgi, örgüt ve taktik olarak yürütülmesinden sorumlu olan kadro ve komuta gücünün, partimizin bütün militan yapısının 15 Ağustos gerçeğini doğru anlaması, 25. yıl derslerini derinden özümsemesi ve 25. Ağustos yılına bu temelde daha güçlü, kararlı, inançlı, iradeli ve iddialı girmesi gerekir. Bütün kadro yapımızın ve gerilla gücünün herkesten çok böyle bir kavrayışa ve anlayışa ulaşması ve görevlerini başarması açısından tarihi bir sorumluluğu ifade ediyor. Mademki herkes tartışıyor ve anlamaya çalışıyor, elbette en az onlar kadar, hatta onlardan daha fazla bu atılımın sahibi olanların, onu temsil etme görev ve sorumluluğunda olanların, 25. yıl

görevlerini başarmakla yükümlü oldukları gibi, önümüzdeki onlarca yıla bu büyük atılımı yenilgisiz ve başarı çizgisinde taşımaktan sorumlu olanların, tüm komuta ve savaşçı gücünün, HPG ve YJA STAR güçlerinin bu gerçeği anlaması ve özümsemesi, görevlerini başarılarının bir gereği ve bir zorunluluğudur. Bu anlamda yirmi dört yılın derslerini iyi çıkartmalı, 15 Ağustos Atılımını iyi anlamalıyız.

15 Ağustos Atılımı nasıl ortaya çıktı, hangi temel değerlere dayanarak gelişme gösterdi, yenilmezliği neye dayanarak var oldu? Nasıl günümüzde bütün Kürt toplumunu ve Kürdistan parçalarını birleştirerek Kürt ulusal demokratik hareketini temsil eden ve yürüten, Kürt ulusal savunmasını sağlayan gerillayı var eden bir hareket haline geldi? Elbette bunu iyi anlamak kadar, doğru temsil edebilmek ve başarı çizgisinde yürütebilmek için de derslerini bütünlüklü olarak derinden ortaya çıkartıp özümsemek gerekir. Bunun için de yanlışlıkları ve yanlış anlayışları kesinlikle bertaraf etmek şarttır. 15 Ağustos Atılımının nasıl ortaya çıktığını iyi bilmek zorundayız. Bu konuda karşıt güçlerin içten ve dıştan geliştirdikleri saptırıcı anlayışlara karşı duyarlı ve dikkatli olmak durumundayız. Onlardan etkilenmek bir yana, bu atılımı doğruyu iyi özümseyen, temsil eden, propagandasını ve eylemini geliştiren bir konumda olmak gerekir. Çünkü bu hareketin, 15 Ağustos Atılımının militanı, savaşçısı ve direnişçisi olmak bununla mümkündür. Yine işleri başarıyla yürütebilmek için 15 Ağustos Atılımının başarısının sırrının nerede olduğunu iyi bilmek gerekir. Yoksa yanlış ölçülerle bu direnişin yürütüldüğü sanılırsa, görev ve sorumlulukları sahiplenmek ve başarıyla yürütmek bir yana, bu zafer atılımına yenilgiyi dayatmaktan başka sonuca ulaşamaz.

O açıdan çeşitli dış güçlerin yaklaşımları kadar, içimizi de etkileyen çeşitli toplumsal kesimlerin milliyetçi, işbirlikçi ve teslimiyetçi anlayış ve yaklaşımları da yanlıştır. 15 Ağustos Atılımı öyle büyük imkânlarla olmadı; büyük bir mirasa dayanarak ortaya çıkıp gelişmedi. Dayandığı miras Kürt isyanlarıydı ki,

Komünar

en uzun ömürlü olanı bile birkaç ay dayanabilmişti. Gerisi ezilip yok olmak, imha olmak, her türlü etkisinin silinip gitmesiydi. Dolayısıyla öyle büyük bir tarihsel miras yoktu. Bu atılım kısmen dünya halklarının, emekçi güçlerin, işçilerin, köylülerin, kadınların ve gençlerin direniş mirasına dayandı. O da elbette dışardan bir bilinç olmaktan öteye fazla bir anlam ifade etmiyordu. Dolayısıyla her şeyi kendisi yarattı. Öyle güçlü bir miras üzerinde değil, büyük yaratma iddiasına dayalı olarak bu atılım ortaya çıkıp gelişme gösterdi.

Yine bazılarının sandığı gibi silahla, parayla ve hazır örgütle olmadı. 15 Ağustos Atılımını yaratanların ceplerinde bir kuruş paraları yoktu. Onlar parayla çalışmıyorlardı. 15 Ağustos Atılımı için ilk gerilla çekirdeklerinin eğitildiği Filistin sahasında ilk eğitilen grupların temsilcisi olan Kemal Pir'e Filistinliler sigara parası olarak harcaması için bilmem ne kadar Lübnan Lirası verince, Kemal Pir onlara şunu söylemişti: "Ben paralı asker değilim; para için mücadele etmiyorum, bunun için savaşa girmiyorum. Paranız sizin olsun." Yine 15 Ağustos Atılımı hazır örgütle olmadı. PKK'nin halk içinde bir hücre bile yoktu. 12 Eylül faşist-askeri darbesi hepsini dağıtmıştı. Toplumda en küçük bir örgütlülük bırakmamış, vurmuş, kırmış, zulmetmiş, hepsini ezmişti. 15 Ağustos Atılımını yaratanlar ne yeterince tanıdıkları bir coğrafyada üslendiler, ne de örgütlere dayanarak güçlü ve donanmış bir halde hareket ettiler. Tersine, bilmedikleri ve tanımadıkları alanlarda adeta karanlıkta el yordamıyla yol bulma misali adım adım coğrafyayı tanıyarak işe başladılar. Örgütü bırakın, hiç ilişkilerinin olmadığı bir yerde, oradan buradan bir dostluk ilişkisi bulup halk dayanacağı ve desteği yaratmaya çalışarak; yine silahlı, cephaneli ve donanımlı olmayı bırakın, deyim yerindeyse bulunan birkaç çakar almaz tüfeğe dayanarak bu 15 Ağustos Atılımı geliştirildi.

Demek ki bu atılım parayla olmadı, silahla olmadı, hazır örgütle olmadı. O zaman neyle oldu? İnsan bilinciyle oldu, insanın büyük yürek ve beyin gücüyle oldu, inançla, ira-

deyle ve iddiayla oldu. Bu anlamda 15 Ağustos Atılımı öyle paranın, pulun, silahın atılımı değildir. 15 Ağustos Atılımı insan bilincinin atılımı, büyük inancın atılımıdır. 15 Ağustos Atılımı özgürlük, eşitlik ve demokrasi gibi, Kürt ulusal kimliği temelinde özgür yaşamak gibi temel ve yüce insani değerlere tutku düzeyinde bağlı olmanın atılımıdır. 15 Ağustos Atılımı büyük iddianın, iradenin, bu temelde oluşmuş cesaret ve fedakârlığın atılımıdır. 15 Ağustos Atılımı insan yaratıcılığının, insanın her şeyden fazla yaratma gücüne sahip olmasının atılımıdır. Bu temel değerler ve ölçüler geçen yirmi dört yıldaki başarı ve gelişmenin yaratılmasını sağlayan temel ölçüler ve değerler olduğu gibi, 25. mücadele yılında da varlıklarını ve canlılıklarını netçe koruyan ölçülerdir. 25. yılda mücadelemizin esas alması ve her yerde hâkim kılınması gereken ölçülerdir; 25. mücadele yılını hareket ve halk olarak kazanmamızı sağlayacak temel ölçülerdir. Bu gerçeği iyi görmemiz gerekir. 15 Ağustos Atılımı fedai çizgisinin atılımıdır. 15 Ağustos Atılımı, PKK ile oluşan ve büyük zindan direnişiyi pekişen fedai çizgisinin Kürdistan dağlarına taşınması, Kürt toplumuna ulaştırılması, örgütlenirilete kemiğe kavuşturulmasıdır. O bakımdan da zayıf insanın, bencil insanın, ürkek ve korkak insanın, çeşitli kir pas ve tortu içerisinde basit yaşam arayışında boğulmuş insanın eseri değildir. Böyle insanların başaracağı, içinde yer alacağı ve temsil edeceği bir atılım, bir hareket kesinlikle değildir. Büyük yiğitlik hareketi, kahramanlık hareketi, fedai hareketidir. Bu büyük direniş gerçeği böyledir.

O nedenle 25. yılda bu ölçüleri ve özellikleri daha fazla esas alıp geliştirmek büyük önem taşımaktadır. Özellikle mensuplarının bu gerçeği daha iyi görerek derinden özümsemek durumunda oldukları bu ölçüler ve değerler dağda olsun, şehirde olsun, ovada olsun, gerillada olsun, halk serhildanında olsun, her alandaki mücadeleye ve direnişe hâkim kılmaları gereken ölçü ve değerlerdir. Bunu iyi göreceğiz, iyi anlayacağız. Bu 25. yılın daha büyük başarılarla geçmesi ve daha büyük

Komünar

kazanımlar yılı haline gelmesi, tamamen 15 Ağustos Atılımının bu ölçüleri ve özelliklerinin esas alınıp iyi özümzenerek temsil edilmesine bağlıdır. Kısaca 15 Ağustos ruhunun 25. mücadele yılında daha güçlü ve daha derin temsil edilmesi gerekmektedir.

**Nedir 15 Ağustos ruhu?
Bu ruh büyük cesarettir
Büyük fedakârlıktır
Büyük bilinç ve örgütlülüktür
Sağlam ve sarsılmaz birliktir
Savaşmak ve kazanma azmidir**

Nedir 15 Ağustos ruhu? Bu ruh büyük cesarettir, büyük fedakârlıktır, büyük bilinç ve örgütlülüktür, sağlam ve sarsılmaz birliktir, savaşmak ve kazanma azmidir. 25. yıla girerken bu gerçeklerin, bu ölçülerin daha çok bilinmesi ve esas alınması; bu ruhun her türlü saptırmaya, saldırıya, çekiştirmeye, bölmeye, parçalamaya ve zayıflatılmaya karşı daha da geliştirilip yüceltilerek ve derinleştirilerek temsil edilmesi; 15 Ağustos büyük atılım ve fedai ruhunun eksiksiz geliştirilerek 25. mücadele yılına taşınması, kesinlikle 25. yılın daha büyük başarı ve zaferlerle geçmesini sağlayacaktır. Böyle bir anlama ve tanımlama temelinde 15 Ağustos Atılımının Kürt halkı açısından taşıdığı önem ve anlam nedir denilirse şunu belirtmek gerekir: Birey ve toplum olarak özgür, iradeli ve demokratik Kürt duruşu 15 Ağustos Atılımıyla yaratılmıştır. 15 Ağustos Atılımı Eruh ve Şemdinli eylemleriyle 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı Kuzey Kürdistan'da gelişen bir atılım olarak başlamış olmakla birlikte, bir bölgenin veya bir parçanın atılımı değildir; bir ulusal direnişin başlangıcıdır. Ulusal ruh, bilinç ve birliğin oluşturulması adınının atılmasıdır. Bu, demokrasi hareketinin bir atılımıdır. Demokratik birliğin, yaşamın ve örgütlülüğün ortaya çıkartılmasını ifade ediyor.

Bu bakımdan da 15 Ağustos Atılımını Kürt toplumu, Kürt insanı ve Kürdistan tarihi

açısından doğru tanımlamak ve anlamak önemlidir. Kuzey'den başlayan, giderek hızla Batı Kürdistan'a ve yurtdışındaki Kürtlere yayılan, '90'lardan itibaren de Doğu ve Güney Kürdistan'ı içine alarak PKK öncülüğünde ve gerilla temelinde bir ulusal direniş hareketini yaratan bir hareket oluyor. 15 Ağustos Atılımı böyle bir hareketi temsil ediyor. Bu açıdan da öyle bir bölgeye, aşirete ya da kabileye, bir parçaya, hatta bir zamana ait bir hareket değil; bütün Kürt insanının ve Kürt toplumunun ulusal dirilişini, direnişini, ruhunu, bilincini ve örgütlülüğünü yaratma hareketi oluyor. Bütün Kürdistan açısından parçalanma, sömürgeleşme ve yok olma tarihini durdurarak, bilinçlenme, örgütlenme, direnme, birleşme ve özgürleşme, özgür demokratik yaşamı geliştirme tarihinin başlamasını ifade ediyor. Bütün halk ve tüm ülke açısından anlamı ve tanımı budur.

Bu temelde şunu bilmemiz gerekir ki, geçtiğimiz son yirmi beş yılda Kürdistan'da yaratılan her türlü özgürlükçü, demokratik, eşitlikçi ve adil gelişmenin altında 15 Ağustos Atılımının imzası vardır. 15 Ağustos Atılımı ruhuyla, örgütlülüğüyle, bilinciyle, gerçeğiyle her türlü gericiliğe darbe vurulmuştur. Her türlü özgürlükçü, demokratik değer, bilinç, ruh, irade ve iddia 15 Ağustos direniş temelinde elde edilmiş, kazanılmış, örgütlendirilip günümüze kadar taşınmıştır. Bu bakımdan 15 Ağustos Atılımı her türlü gericiliğe, inkârcılığa ve teslimiyete vurulan bir Şahmeran darbesi oluyor. Kürdistan'ı bölüp parçalayan, inkâr ve imha sürecine alan sisteme karşı sıkılan bir kurşun, vurulan bir darbe olduğu gibi, bu sisteme teslim olmuş, boyun eğmiş ve ona karşı direnemeyen Kürt geriliğine ve gericiliğine, her türlü ihanet ve teslimiyete karşı da sıkılmış bir kurşun oluyor. Yeni özgür insanın ve toplumun her türlü geriliğe ve gericiliğe karşı fedai çizgisindeki direniş temelinde yaratılmasını ifade ediyor. Bunun için 15 Ağustos Atılımı Kürtler için Ulusal Diriliş Bayramıdır diyoruz. Kürt ulusal dirilişini ifade ediyor, ulusal diriliş devriminin gerçekleştirilmesini ve başarılmasını temsil ediyor. 15 Ağustos Atılımı temelinde 90'ların başında yaşanan

Komünar

o büyük ulusal diriliş devriminin başarılı olduğunu söylüyoruz. Kürt toplumuna ve insanına da kabul ettirilmek istenen inkârcı ve teslimiyetçi bilincin böyle bir devrimle tümünden kırılarak, ulusal bilinç, ruh, örgütlülük, birlik ve bütünlüğün oluşturulduğunu görüyoruz. Bu açık bir gerçektir.

Bu temelde diyoruz ki, yirmi dört yıllık 15 Ağustos Atılımı mücadelesi inkâr ve imhaya dur dedi; ona karşı özgürlük ve demokrasi tarihini başlattı; ulusal bilinci, ruhu, iradeyi, birliği ve örgütlülüğü oluşturdu, ulusal demokratik çizgiyi geliştirdi, büyük bir Önderlik gerçekleşmesini ortaya çıkardı. Etkisi yüz yıllara yayılacak olan Önderlik doğuşu ve gelişmeyi sağladı. Bu Önderlik çizgisi temelinde Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesine her koşulda büyük cesaret ve fedakârlığa dayanan çizgisiyle öncülük edip yürütecek partileşmeyi yarattı. Her türlü vahşi saldırı, baskı ve zulüm karşısında Kürt halkının haklarını, özgürlüğünü, demokratik yaşamını ve geleceğini fedai çizgisinde savunan gerilla ordusunu ortaya çıkardı. Halkın büyük bilinçlenmesini, örgütlenmesini, coşkusunu, heyecanını ve bayram düzeyindeki serhildanını yarattı. Kürt ulusal demokratik birliğini çok değişik düzeyde Kürt demokratik örgütlenmeleri ve kurumlaşmalarıyla sağlamayı ortaya çıkardı. Şimdi Önderlik gerçeği Kürt toplumuna öncülük etmeye devam ediyor. Parti öncülüğü her alanda Önderlik çizgisinin başarıyla uygulayıcısı olma rolünü sürdürüyor. Gerilla yirmi beş yıl öncesindeki vahşeti aratmayacak düzeyde geliştirilen yeni imha ve tasfiye saldırıları karşısında kahramanca direniyor, her türlü saldırıyı bozuyor, boşa çıkartıyor ve yenilgiye uğrattıyor. Özgürlük ve eşitlik bilinciyle dolu olarak serhildana kalkan, büyük coşku ve heyecan yaşayan Kürt halkı, eylemini ve örgütlenmesini KCK sistemi içerisinde demokratik komünalizmi örgütleyip geliştirerek, bir toplumsal kuruluş, var oluş, Kürt toplumunun geleceğini güvence altına alan bir kurumlaşma haline getirmeye çalışıyor.

Bütün bu değerler 15 Ağustos Atılımının yarattığı değerlerdir. Belki dünyada bu değer-

leri daha ileri düzeyde yaratmış olan toplumlar vardır. Ama Kürt toplumu ilk defa PKK ile ve 15 Ağustos Atılımının temsil ettiği direniş temelinde bunları yarattı. Bu düzey belki diğer toplumların örgütlülük düzeyine ve gelişimine göre zayıf görülebilir; ama içeriği zengindir, hepsinden daha çok özgürlüktür, eşitlikçidir, demokratiktir, hepsinden daha fazla insancıldır. Temel insanlık değerleriyle bütünleşmeyi ifade ediyor. Doğal komünal toplumun temsil ettiği soylu insanlık değerlerini günümüzün demokratik komünal toplumsal örgütlülüğüne taşımayı içeriyor. Bu bakımdan insan dürüstlüğünü, saygınlığını, erdemini, paylaşımcılığını ve dayanışmacılığını hepsinden daha ileri düzeyde içeriyor. Bu bakımdan diyoruz ki, maddi bakımdan zayıf olabilir, ama temel değerler bakımından hepsinden daha zengindir, daha ilerdedir, daha güçlüdür. İddiamız budur, anlayışımız bu temeldedir. Bunu daha da ilerletmek ve zenginleştirmek için de mücadelemiz esastır. Bu durumu iyi görelim. 15 Ağustos Atılımının yirmi dört yılda Kürdistan'da neler yarattığını, yirmi dört yıl önceki Kürdistan'ın içinde bulunduğu durumu ve Kürt toplumunun yaşadıklarını anlamaya çalışarak, araştırarak ve bugünkü durumla kıyaslayarak anlayalım.

Gerçekten de 15 Ağustos Atılımı gibi bu kadar zorluklarla geçen, büyük cesaret ve fedakârlık isteyen, binlerce, on binlerce şehidin kanı üzerinde gerçekleşen bir atılım, öyle durup dururken, kendiliğinden ya da birilerinin istemi üzerine ortaya çıkmadı. Çok iyi biliyoruz ki, Kürt toplumu için özgür demokratik yaşamı bir yana bırakalım, ulusal kimliğiyle kendini ifade etmenin başka herhangi bir yolu ve çaresinin bırakılmadığı bir ortamda, bu atılım tek çare olarak, son çare olarak, bir zorunluluk olarak ortaya çıktı. 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesinin Kuzey Kürdistan'da yaratıklarını iyi bilmek, Diyarbakır zindanının o büyük vahşetini ve işkencesini hiçbir zaman unutmamak gerekir. Kürdistan'ın her tarafının 12 Eylül rejimi tarafından bir işkencehaneye ve zindan haline dönüştürüldüğünü yine unutmamak gerekir. Kürdistan'ın diğer parçaların-

Komünar

da ise her tür örgütsüzlüğün, umutsuzluğun ve çıkıksızlığın hâkim olduğunu, özellikle direniş alanı olarak görülen Güney Kürdistan'da 1975 yenilgisiyle birlikte tüm direniş güçlerinin dağılıp ezildiğini, toplumun her tarafa savrulması temelinde bir mültecileşmenin gelişmiş olduğu bir gerçeğin yaşandığını bilelim.

15 Ağustos Atılımı Kürdistan'ı bölen, inkâr ve imha sistemi altına alan dünya ve bölge gericiliğinin artık başardığını, Kürt inkârı ve imhasını sonuca götürdüğünü, temel direnme gücünün bütün parçalarda kırıldığını, böylece inkâr ve imhanın artık başarıya gittiğini sandığı, söylediği ve öyle ele aldığı bir ortamda gelişti. Düşmanın ve ya inkâr ve imha sisteminin bütün bu hesaplarına hiç de beklemediği bir biçimde öldürücü darbeyi vurmaya ifade etti. Unutmayalım ki, 15 Ağustos Atılımı gelişirken Kürdistan bu biçimdeydi. Kürt toplumu tarihinin en karanlık dönemini yaşıyordu ve en büyük zorluklar altındaydı. Bölünmüşlük, parçalanmışlık, örgütsüzlük, umutsuzluk, inançsızlık, karamsarlık, işkence, imha, katliam ve yok oluş bütün parçalarda en ileri düzeydeydi. Daha da ötesi, hiçbir parçada Kürt insanı için "Ben Kürt'üm, kimliğimle yaşamak istiyorum" deme hakkı, özgürlüğü yoktu. Kürt olduğunu söylemek ve öyle yaşamayı istemek en ağır suç sayılıyor, karşılığı ise idam cezası olan bir suça tekabül ediyordu.

PKK aslında bir gerilla hareketi olarak doğmadı, bir silahlı direnişle işe başlamadı. **Önder APO** yüzlerce kez PKK'nin 1973 baharında iki kelimeyle, Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğunu söyleyerek işe başladığını ifade etti. PKK altı kişilik bir gençlik aydın grubuyla, bir tartışma grubuyla işe başladı. 1973'ten 75'e kadar Ankara'da bir ideolojik araştırma ve inceleme grubu oldu. 1975'ten 77'e kadar Kürdistan'da bir gençlik grubu olarak kendini var edip şekillendi. 1978'den 80'e kadar Kuzey Kürdistan'da Kürt halkı içerisinde ulusal demokratik bilinci taşıyan, bu bilinç temelinde halkı örgütlemeye çalışan bir siyasi partileşmeyi ifade etti. Ama bütün bu çabalar, yaklaşımlar ve çalışmalar neyle karşılaştı? 12 Eylül askeri-faşist darbesiyle Kür-

distan'ı yeniden işgal eden, Diyarbakır zindanını yaratan, yüz binlerce ve milyonlarcasıyla Kürt halkını işkenceden geçiren, dil dahil her şeyi yasaklayan tarihin en ağır baskı rejimiyle karşılaştı. Öyle ki, siyasi mücadele yürütmeyi bir yana bırakalım, sözle bile kendi kimliğini ifade etme imkânı kalmadığı gibi, Kürt toplumuna sadece ölümlerden ölüm beğen yaklaşımı dayatıldı, kendisine böyle vahşi bir yaklaşım layık görüldü. 15 Ağustos gerilla atılımı işte bu yaklaşımın sonucudur. Bu öyle tercih edilen ve istenen bir mücadele yöntemi olmaktan çok, inkâr ve imha sisteminin faşist baskı rejimi karşısında silahlı direniş dışında kendini ifade etmenin hiçbir yolu ve çaresinin kalmadığı bir ortamda, bir zorunluluk olarak ortaya çıkan bir direniş adımdır.

**Öz savunması olmadan
Silahlı direniş örgütü olmadan
Böyle bir savunma
Gücüne dayanmadan
Kürt toplumu ve Kürdistan
İçin özgürlük olmaz
Demokratik yaşam olmaz
İnsanlık olmaz; kendi kimliği, dili
Ve kültürüyle yaşam hakkı olmaz**

Bu bize şunu gösterdi: Öz savunması olmadan, silahlı direniş örgütü olmadan, böyle bir savunma gücüne dayanmadan, Kürt toplumu ve Kürdistan için özgürlük olmaz, demokratik yaşam olmaz, insanlık olmaz; kendi kimliği, dili ve kültürüyle yaşam hakkı olmaz. Öz savunması ve gerillası olmadan, Kürt toplumuna dayatılacak olan inkârdır, imhadır, sömürgeciliktir, katliamdır, yok etmedir. Toplum 15 Ağustos öncesi bütün parçalarda bunu çok açık gördü. Onun için bu kadar imkânsızlığa ve zayıflığa rağmen, gençlik, 15 Ağustos Atılımı halk ve giderek bütün parçalardaki Kürt insanı tarafından tutkuyla kucaklanan ve sahiplenilen bir hareket, bir atılım oldu. Kısa sürede toplumun diri, yurtsever ve demokrat

Komünar

kesimleri arasında, Kürt gençliği, köylüsü ve kadını içinde hızla yayıldı, taraftar ve destek buldu. Toplum hızla bilinçlendirdi, uyardı, eğitti, örgütledi ve direniş içerisinde çekti. Özgürlük ve eşitlik değerlerini hiç görmeyen, bilmeyen, tanımayan, onlar için bir saatini bile ayırmayan Kürt insanında büyük fedailiği yarattı, büyük cesaret ve fedakârlık ortaya çıkardı. Bu, büyük bir tarihsel ihtiyacın ne denli bir karşılığı olduğunu gösteriyor. Onun için de bütün Kürt toplumu tarafından benimsendi; bütün parçalarda bu zamana kadar hiçbir isyanın yaratamadığı etkiyi yarattı; bilinç ve örgütlülük ortaya çıkardı. Bütün büyük değerlerin yaratıcısı oldu.

Şimdi içinde bulunduğumuz dönem, kuşkusuz 15 Ağustos Atılımı döneminden farklılıklar arz ediyor. Şimdiki duruma bakarak yirmi beş yıl öncesini değerlendirmemek gerekiyor. Kendi kimliğini ifade etmeyi, kimliğine dayalı çalışma yapmayı ve örgütlenmeyi bir yana bırakalım, şimdi Kürtlük Ortadoğu'da büyük bir politik değer ifade eder hale gelmiş bulunuyor. Dünya demokrasi hareketini etkileyen en büyük hareketlerden biri Kürt Özgürlük Hareketi oluyor. Bütün Kürdistan parçalarında halkın demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlenmesi geliyor. Böyle bir örgütlenmeyi temsil eden, var eden parti öncülüğü, gerilla ve öz savunma gücü, halk örgütlenmeleri ortaya çıkıyor. Güney Kürdistan'da özerk devletleşmeyi ifade eden bir düzey yaratılmış bulunuyor. Bütün dünya devletleri Kürt politikası oluşturuyor, bazı devletler geçmişte var olan politikalarını değiştiriyorlar. Geçmişte Kürt'ü yok saymış, inkâr etmiş olanlar artık yok saymıyorlar, inkâr edemiyorlar. Sadece Kürt toplumu için imhayı bir politika olarak bilmiş ve dayatmış olanlar, şimdi Kürt sorununa yalnızca imha politikasıyla yaklaşmanın yetersiz ve kendi çıkarlarını ifade etmeyen politikalar olduğunu görüyorlar. Kısacası politikalarında değişiklikler yapıyorlar. Kürdistan'ın sadece bazı parçalarını gören, dolayısıyla bütünlüklü bir Kürdistan politikasına sahip olmayanlar şimdi politika oluşturmaya çalışıyorlar. Dünyayı ele geçir-

mek isteyen küresel sermaye siyaseti de bunu yapıyor. ABD-İsrail-İngiltere ittifakının yürüttüğü siyasal çizgi de bu temeldedir. Avrupa ve Asya'nın birçok politik gücü de buna göre yaklaşıyor. Ortadoğu devletleri ve politik güçlerinin yaklaşımı da bu temeldedir. Onlar da artık eskisi kadar Kürt'ü inkâr etmiyorlar, görmezden gelmiyorlar. Geçmişte Kürt gerçeğini gizliden var sayıp ona karşı bu temelde savaş yürütürken, şimdi bu gerçeği biraz daha açıktan görüp onu imha etmek üzere açıktan özel savaş sistemlerini örgütleyip geliştiriyorlar.

Kısaca uluslararası alanda ve bölgedeki tüm siyasi güçler böyle bir politik süreci yaşarken, halklar, demokratik güçler, sol, sosyalist hareketler de benzer bir süreci yaşıyorlar. Dünya Ortadoğu'da üçüncü büyük savaşını, ABD öncülüğünde küresel sermayenin dünya hegemonyasını yaratma savaşını yaşıyor. Bu savaşın içinde savaşın kaderini belirleyecek büyük güç ve değer olarak Kürt gerçekliği ortaya çıkıyor. Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun Ortadoğu'da işgal ettiği konum kendini böyle gösteriyor ve Kürdistan üzerindeki mücadele bu biçimde ABD'nin dünya hegemonyası kurma mücadelesiyle birleşmiş bulunuyor. Dolayısıyla Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi, 15 Ağustos Atılımının başlattığı özgürlük, eşitlik ve demokrasi direnişi, sadece inkâr ve imha sürecine alınan Kürt insanını ve toplumunu kurtarmakla kalmıyor; Ortadoğu'nun demokratikleşmesinin ve demokratik birliğinin, yine dünyada demokrasi hareketinin gelişmesinin temel kuvvetlerinden birini oluşturuyor. Bölgesel ve uluslararası siyaset üzerinde Kürdistan'ın yeri, Kürdistan üzerindeki mücadele ve bu arada Kürdistan Özgürlük Mücadelesi bu kadar büyük bir anlam ifade etmiş bulunuyor. Gelişme düzeyi işte bu noktadadır. Kürt halkının bu kadar örgütü var, bilinci var, özgürlük kuvveti var. Kürt insanı yirmi dört yıllık mücadele temelinde yarattığı gelişmelerle geleceğe daha güvenli bakıyor, daha örgütlü yürüyor. Aynı zamanda Ortadoğu'daki gelişmeler ve özgürlükçü demokratik değişim üzerinde öncülük düzeyinde etkide bulunuyor; dünya siyasal mücadelesi, dünya-

Komünar

daki değişim, dönüşüm ve demokratik gelişme üzerinde etkide bulunuyor. Gelişmenin düzeyi budur. Bu gelişmenin iyi bilinmesi gerekir.

Bununla birlikte elbette şunları da görmek durumundayız: Yirmi beş yıl önce yönetim bakımından ve amaç bakımından Kürt toplumuna, Kürdistan'a dayatılan inkâr, imha, baskı ve zulüm ne idiyse, şimdi de baskı, zulüm, inkâr ve imha arayışı aynı düzeydedir. Sistemin gücü azalmıştır, etkinliği zayıflamıştır; fakat unutmayalım ki, inkâr ve imha sistemi zihniyet olarak, politik açıdan ve örgütlülük olarak tümünden kırılmış değildir. Bu sistem dağıtılmış olmaktan uzaktır. İnkâr sistemi katliam ve imha amacından, bunun için her türlü baskı, işkence, katliam ve zulüm dayatmasından vazgeçmiş değildir. 1980'lerin başında bu durum 12 Eylül faşist-askeri rejimi oldu; '90'ların sonunda bu durum uluslararası komplo oldu. Bugün de 2008 yılında uluslararası komplo, 12 Eylül faşist-askeri rejiminin yarattığı temel özelliklere de dayanarak hükmünü icra ettirmeye, inkâr ve imha sistemini başarıya götürmeye çalışıyor. Bunda hala ısrarlıdır; dayatması hala bu temeldedir. Bu konuda ısrarda ve amaçta bir değişiklik olmadığı gibi, vahşette, baskıda, işkencede ve katliamda da bir azalma yoktur. Gücünün yettiği oranda dünya gericiliğini birleştirerek Kürdistan özgürlük güçlerini ezmek, Kürt halkının özgür ve demokratik duruşunu ortadan kaldırmak için her türlü saldırıyı yürütüyor, her türlü çabayı geliştiriyor.

İşte 2007 yılına hem Türkiye'de, hem de bölgesel ve uluslararası alanda yaratılan yeni ittifakla 2007 Aralık'ından itibaren dayatılan yeni imha ve tasfiye saldırısı ortadadır. Bu öyle bir saldırıdır ki, birbirine karşıt olan tüm dünya gerici güçlerini içinde taşıyor. Bir yanında ABD, diğer yanında İran vardır. Türkiye rejimi bütün dünya ve bölge gericiliğini inkâr ve imha sisteminde birleştirerek Kürt halkı ve Özgürlük Hareketine karşı saldırı yürütmeye çalışıyor. Bu açık bir gerçektir. Bu temelde Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi, Güney ve Doğu Kürdistan'a da yayılmış bir savaş gerçeği vardır. Özellikle bahardaki Zap direnişi ve

halk serhildanı karşısında geliştirdiği imha ve tasfiye planı belli bir darbe yiyip dağılınca, yaşadığı kriz ardından şimdi yeniden bir uzlaşma, yeni bir plan ve ittifak yaratmaya çalışıyor. 15 Ağustos Atılımının 25. yılına girerken, bu atılımın karşıtları içindeki gelişmenin bu olduğunu görmemiz gerekir. Türkiye içindeki siyaset bunu ifade ediyor.

AKP'ye ilişkin verilen kapatmama kararı ve Ergenekon soruşturması temelinde yapılanlar, aslında PKK'ye karşı savaş temelinde Türkiye'deki milliyetçi ve dinci iktidar klikleri arasında yeni bir uzlaşmanın yaratılmaya çalışıldığını gösteriyor. Bu ne uzlaşmasıdır? Bu, PKK'ye karşı savaş uzlaşmasıdır; Kürt'e karşı imhayı öngören ve savaş dayatmasını içeren uzlaşmadır. Bu konuda asla yanılmamak gerekiyor. Dikkat edilirse, İran buna destek veriyor. Türkiye-İran görüşmeleri bu temelde oluyor ve ittifakları vardır. ABD-İngiltere-İsrail ittifakı buna destek veriyor. ABD ile Türkiye'nin sıklaşan görüşmeleri karşılıklı pazarlıklar temelinde yeniden böyle bir ittifak oluşturduklarını gösteriyor. AB Türkiye'nin bu yaklaşımlarına destek veriyor. Bu güçler, yani ABD, İran ve AB destek vermekten öteye, Türkiye'yi PKK'ye ve Kürtlere karşı tahrik edip savaşa kışkırtıyor. Hepsini çıkarlarını Kürt-Türk savaşında görüyorlar. Türkiye yönetimini Kürt toplumuna karşı savaşarak, hem Kürtleri hem de Türkiye'yi zayıf düşürmek ve kendilerine muhtaç kılmak istiyorlar.

Ne yazık ki, Türkiye'yi yönetenler bu gerçeği göremiyorlar. Beton kafalıdır, hastalıklı bir zihniyet içindeler. Kürt'ü yok sayan, inkâr eden, Kürt toplumu üzerinde Türk uluslaşmasını yaratmak isteyen zihniyet gözlerini kör etmiştir. Dünya gerçeğini göremiyorlar. Kürtlere karşı savaşa teşvik ve tahrik eden yaklaşımları kendilerine verilen destek sanıyorlar; öyle sayıyor ve hareket ediyorlar. Bu çerçevede Irak yönetimini de bunun içine almaya çalışıyorlar. Pasif bir konumda böyle bir ittifaka katılan Güney Kürdistan yönetimini, KDP ve YNK'yi de bu ittifaka aktif olarak katmaya çalışıyorlar. Bu hususlar önemlidir. Öyle anlaşılıyor ki, inkâr ve imha güçleri 15

Komünar

Ağustos Atılımının 25. yılına böyle bir ittifak temelinde yeni bir imha saldırısı dayatmak istiyorlar. Bunun hazırlığını yapıyorlar. Önümüzdeki yakın süreçte, güz döneminde bir imha operasyonunu Kuzey'de, Güney'de ve Doğu'da daha kapsamlı ve bütünlüklü olarak geliştirme ihtimalleri fazladır. Karşıt cephenin böyle bir saldırıya hazırlandığı, bunun ittifakını yaratmaya çalıştığı ve bunun planlaması içinde olduğu en büyük olasılıktır. Zaten Kuzey'de ve Doğu'da bu saldırılar önemli ölçüde sürdürülüyor. Önümüzdeki aylarda bunu Güney'e de daha yaygın bir biçimde sarkıtmaları muhtemeldir.

Bu bakımdan şimdi de tıpkı yirmi beş yıl öncesinde olduğu gibi katliamcı saldırılar vardır. Baskı, zulüm ve işkence had safhadadır. Halk üzerindeki baskı ve işkence de öyledir. Demokratik siyaset üzerinde de yine öyledir. En önemlisi, **Önder APO** üzerindeki uygulamalar bu çerçevededir. İmralı sistemi; fiziki ve psikolojik olarak en ağır bir işkence sistemi haline getirilmiştir. Kronik zehirleme temelinde geliştirilen bir imha süreci vardır. Öyle ki, topluma dayatılan baskı ve işkence temelindeki pasifikasyon, gerillaya ve örgüte dayatılan katliam ve operasyon saldırıları esas varlığını İmralı'da **Önder APO** üzerindeki baskı ve işkencede gösteriyor. Hücre içerisinde hücre cezalarıyla Önderlik gerçeğimiz o koşullarda bile yaşayamaz hale getirilmek isteniyor. Ya sesini tümüyle kısıp kesmek, ya da en sert direnişe zorlamak istiyorlar. Onun için bu durum Diyarbakır Zindan Direnişini, Diyarbakır zindanındaki işkence ve baskıları, 12 Eylül faşist-askeri rejiminin PKK kadro ve savaşçıları üzerinde geliştirdiği vahşi uygulamaları hatırlattı. Önderlik de İmralı'daki uygulamalarla Diyarbakır zindan gerçeği arasında bir benzerlik kurdu.

Demek ki, şimdi de Önderlik üzerindeki baskı ve işkence Diyarbakır zindanındaki baskı ve işkence gibidir. Önderlik buna benzetti. Önderlik üzerindeki baskı ve işkence demek, Özgürlük Hareketimiz ve halkımız üzerindeki baskı ve işkence düzeyi demektir. Demek ki içinde bulunduğumuz koşullarda da baskı ve

işkencenin, imha ve katliam dayatmasının durumu, 1980 sonrasını, 12 Eylül faşist-askeri rejiminin saldırı durumunu aratmayacak türdendir. İşte o rejimin baskı ve saldırısına karşı büyük zindan direnişi ortaya çıktı. Büyük zindan direnişinin dağa, gerillaya taşınması 15 Ağustos tarihi atılımını geliştirdi. Yani şimdi de baskı, zulüm ve işkencenin hem dozajı hem amacı yirmi beş yıl öncesinden farklı değildir. İnkâr ve imha sisteminin amacında, duruşunda ve yöntemlerinde bir değişiklik olmamıştır. Yine Kürt inkâr ediliyor, baskı ve zulüm altında tutulup imha edilmek isteniyor. Bunun için her türlü oyun ve baskı geliştiriliyor.

O zaman demek ki, yirmi beş yıl önce bu yaklaşımlara, baskı ve zulme karşı nasıl 15 Ağustos temelinde büyük bir direnme gösterildi ve bir direniş ruhu geliştirildiyse, şimdi de yapılması gereken odur. Koşullar ve dayatmalar yirmi beş yıl öncesinden farklı değildir; sadece gücü azalmıştır, örgütlülüğü azdır. Düşman bu yirmi beş yıllık mücadelede ciddi darbeler yemiştir. Biz Özgürlük Hareketi olarak, halk olarak güçlendik. İnkâr ve imha sistemi ise bu yirmi dört yıllık süre içerisinde Özgürlük Hareketimizin vurduğu darbeler karşısında zayıfladı. Yani bizim mücadele etme imkânımız, gücümüz ve koşullarımız daha çok arttı; imkânlar ve fırsatlar daha büyüdü. O zaman imkân ve fırsat adına ciddi hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda, hareket ve halk olarak nasıl 15 Ağustos Atılımı gibi büyük bir direnişi geliştirdiysek, şimdi de mevcut gücümüze ve imkânımıza dayanarak, Türkiye yönetiminin ABD ve AB'nin de desteğini alarak bu atılımın 25. yılında geliştirmeye çalıştığı yeni imha saldırısına karşı da 15 Ağustos ruhu, anlayışı ve ölçüleriyle özgürlük ve direniş mücadelesini dayatmamız ve geliştirmemiz gerekiyor. Bu konuda yanlış değerlendirme yapmamalı, olaylar ve olguları tersinden ele almamalı, basit ve kendini yanıltıcı tutumlar göstermemeliyiz.

Durum ciddidir. Ne hareket olarak, ne de halk olarak, "Yirmi dört yıl mücadele ettik, gericiliğe bu kadar darbe vuruldu, düşman cephesi bu kadar zayıfladı; dolayısıyla çok

Komünar

fazla mücadele etmesek ve 15 Ağustos ölçüle-riyle durmasak da olur; aslında mücadele kazanılmıştır, direnişe, mücadeleye, bedel öde-meye çok fazla gerek yok" gibi yanılığılı, yan-lış, rehavet ifade eden ve bize çok zarar verecek olan düşünce ve yaklaşımlar içerisinde as-la olmamalıyız. Bu tür eğilimler yanlıştır, teh-likelidir; düşmana yarar getirir, mücadelemiz için zarar vericidir. Başta gerilla olmak üzere, Özgürlük Hareketimizin hiçbir ortamında ve alanında böylesi yanlış düşüncelerin izi ve kı-rıntısı bile olmamalıdır. Gerçekleri, inkâr ve imha sisteminin dayattığı katliamı ve gelişt-irdiği saldırıları iyi görmeliyiz. Önderlik üze-rindeki saldırıyı iyi anlamalıyız. Bu bize "Sizi yok ederiz" tehdididir. En son Önderliğin saç-larını kazıttılar. Bununla "Size istediğimizi yaparız" demek istiyorlar. Bu isteğin içerisin-de katliam vardır, linç hareketleri geliştiriyor-lar, imha vardır. Kürt'e özgür ve demokratik yaşam yoktur. O bakımdan tehdit yirmi beş yıl öncesindeki gibidir, tehlike değişmemiştir, düşmanın amacı ve duruşu değişmemiştir. O zaman bizim de tıpkı yirmi beş yıl öncesi gibi aynı ruh ve yaklaşımla, aynı cesaret ve fedakârlıkla başta gerilla direnişi olmak üzere öz-gürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmemiz, her alanda halk serhildanını dayatmamız gerekiyor.

İşte biz buna **Êdî Bes e** Hamlesi dedik. 1 Haziran Atılımını, 2007 yazında düşmanın oluşturduğu yeni imha ve saldırı planına karşı mücadele olarak Êdî Bes e Hamlesi biçiminde tanımladık. Şimdi 15 Ağustos Atılımının 25. yıl direnişinde bu hamlenin ikinci aşamasını geliştiriyoruz. Êdî Bes e Hamlemizin ikinci aşamasını, tıpkı 15 Ağustos döneminde yaşa-nan ruh, bilinç, anlayış, cesaret ve fedakârlıkla geliştiriyoruz. Düşmanın 25. yıla dayatmak istediği imha saldırılarını boşa çıkarmak ve zafer kazanmak için Êdî Bes e Hamlesinin ide-olojik, siyasi, örgütsel ve askeri bütün alanlar-da, Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da ve Batıda, Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurtdışın-da 15 Ağustos atılım ruhuyla geliştirilmesi ge-rekıyor. Bu bakımdan elbette dikkatli olmalı, doğru anlamalıyız. Êdî Bes e Hamlesini 15

Ağustos ruhuyla 25. yılda her alanda başarıyı kazanma temelinde yürütmeliyiz. Bu hamleyi yöntem, tarz, örgütlülük ve hedef olarak ger-çekten de özgürlük mücadelesini geliştirecek ve düşmana etkili darbeler vuracak düzeyde geliştirmemiz gerekiyor. Şimdi gün bu gün-dür. 25. yıl her zamankinden daha büyük bir mücadele yılı, daha kapsamlı bir mücadele yı-lıdır. Sadece gerilla cephesinden askeri boyut-larla süren bir mücadelede değil, siyasi alanda halk serhildanıyla, diplomasi mücadelesiyle, örgütsel alanda demokratik konfederalizmin inşasıyla, en önemlisi de ideolojik alanda ide-olojik ve örgütsel çizgi mücadelesi temelinde süren bir hamlesel mücadeledir.

O bakımdan da daha kapsamlı yaklaşıma-ya, 15 Ağustos Atılım ruhunu her yerde daha canlı ve diri tutmaya, 15 Ağustos zafer çizgi-sini her alandaki mücadeleye hâkim kılmaya ihtiyaç vardır. 25. yılı kazanmak ancak böyle mücadele etmekle mümkün olur. Düşmanın 25. yıla dayatmak istediği yeni imha ve tasfi-ye planını boşa çıkartarak düşman saldırılarını uluslararası komplo düzeyinde gelişen saldırı-ları kırmak ancak böyle bir direnişle mümkün olur. Bu bakımdan başta gerilla olmak üzere bütün demokratik ve yurtsever güçler, demok-ratik örgütlenmeler durumun ciddiyetini gör-meliler. Kesinlikle işi öyle basit ele alan, ken-dini rehavete kaptıran ve yanılta bir yakla-şım içinde kesinlikle olmamalıdır. En küçük bir gevşemeye, disiplinsizliğe ve gerilemeye yer vermeden, büyük bir duyarlılık ve hazır-lıkla her günü ve her saati büyük direniş mü-cadelesi haline getirmeyi ve her alanda yü-rütülen mücadeleyle karşılamayı bilmeliler. Bu, **Önder APO'nun** özgürlüğü temelinde sü-ren bir mücadeledir. Biz **Önder APO'nun** te-davisini ve yerinin değiştirilmesini somut he-defler olarak öngördük. Bu direniş esas olarak da düşmanın başta Önderliğimiz olmak üzere, harekete ve halka dayatmak istediği yeni bas-tırma ve imha komplosunu ve saldırısını boşa çıkartma direnişidir. Bu direniş mücadelesini ne kadar doğru anlar ve 15 Ağustos çizgisiyle ne kadar birleştirirsek, o kadar kazanacağımı-zı bilmemiz gerekiyor.

Komünar

Yine yirmi beş yıl öncesinde olduğu gibi günümüzde de bizi böylesi bir mücadelede zayıf bırakmaya ve mücadeleden alıkoymaya çalışan tutum ve davranışlar var. Yanlış anlayışlar, rehavet, kendini kandırma bu işin bir yönüken, diğer yönü teslimiyetçi, işbirlikçi ve ihanetçi zihniyetin direniş ortamına dayatılması olmaktadır. Yirmi beş yıl önce de tasfiyecilik vardı; orta yolculuk, oportünizm, ihanet ve teslimiyet vardı. 12 Eylül rejiminin saldırıları karşısında teslim olmamış hiçbir küçük burjuva eğilimi ve hareketi kalmamıştı. Bunlar yenilmişler, ezilmişler ve tasfiye olmuşlardı. Bu hareketler yenilmeyen, ezilmeyen, ayakta kalan ve direnmek isteyen PKK'yi de dağıtmak için ellerinden gelen çabayı harcıyorlardı. Bütün bu eğilimler 12 Eylül rejiminin beşinci kolu olarak PKK'ye karşı saldırı yürütüyorlardı. Bu eğilimlerin içimizdeki uzantıları temelinde ortaya çıkan provokatif-tasfiyeciler vardı. Provokatif-tasfiyeciler çizgi ilkin o zaman ortaya çıktı. Buna Semir provokasyonu diyoruz. AB'ye dayanan bu provokasyon, hareketimizin en zayıf olduğu ve saldırıların en yoğun olduğu bir ortamda, kendini örgütleyerek ve Alman ve İsveç emperyalizmini arkasına alarak saldırmıştı.

15 Ağustos Atılımı işte bu tasfiyeciler-provokatif, teslimiyetçi ve işbirlikçi saldırılara karşı da bir direniş atılımını ifade ediyor. Bu atılım nasıl 12 Eylül faşist-askeri rejimine öldürücü darbe vurduysa, onun temsil ettiği inkâr ve imha sistemini nasıl dağıtıysa, aynı biçimde bu sistemin içimizdeki ajanlığı biçiminde ortaya çıkan ve onun beşinci kolu olarak çalışan her türlü işbirlikçi, milliyetçi ve teslimiyetçi eğilime, provokatif-tasfiyeciler yaklaşımlara, bizi mücadeleden alıkoymaya çalışan, geriye çeken, örgütlülüğümüzü zayıflatan, bilincimizi bulanıklaştıran, yaşamımızı dağıtan, fedai çizgimizi, cesaretimizi ve fedakârlığımızı zayıflatan her türlü tutum ve anlayışa karşı da büyük bir direnmeyi ifade etti. İnkârcı sisteme öldürücü darbe vurduğu gibi, onun ajanı konumunda olan teslimiyetçi ve işbirlikçi çizgiye de ölümcül darbe vurdu. Provokatif-tasfiyeciler eğilime de öldürücü darbeyi

vurarak süpürüp attı. Örgütümüzün Önderlik ve direniş çizgisinde birliğini ve bütünlüğünü geliştirdi, direnme azmini yarattı. Kadro ve militan yapının direnişçiliğini ve gücünü ortaya çıkardı. Onları direnişe sevk ederken, her türlü teslimiyetçi, provokatif-tasfiyeciler eğilimi de darbeledi, teşhir etti ve etkisizleştirdi. Böylece PKK'nin gerilla temelinde direniş içerisinde şekillenmesini ve yapılanmasını ortaya çıkardı. Parti örgütlenmemiz ve halkın bilinçlenip mücadeleye çekilmesi böyle bir gerilla direnişi etrafında gerçekleşti. Demek ki, 15 Ağustos Atılımının inkâr ve imha sistemine darbe vurmak kadar, bir de onun ajanlığı konumunda olan teslimiyetçi ve tasfiyeciler eğilimlere karşı öldürücü darbe vurma gerçekliği vardır.

Günümüzde de durum benzerdir. Bu kadar düşman saldırısı ortamında tasfiyeciler ve teslimiyetçi dayatmaların olması anormal değildir, tersine anlaşılır bir durumdur. Çok iyi biliyoruz ki, inkâr ve imha sisteminin saldırı konsepti ne kadar büyük ve planlıysa, bununla bağlantılı olarak düşmanın hareketimize karşı teslimiyetçi, tasfiyeciler, bozguncu ve yıkıcı iç dayatmaları geliştirip bu temelde yönelmesi de o düzeyde kapsamlı ve planlı olmaktadır. Nitekim yirmi beş yıl önce 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirilirken de durum böyleydi. Buna rağmen teslimiyetçi ve tasfiyeciler eğilimler ne kadar bozguncu ve yıkıcı durum arz etseler de, hareketimizin 15 Ağustos Atılımını geliştirmesini ve direniş çizgisinde kendisini örgütlenmesini engelleyememişlerdir. Tam tersine, onlara duyulan öfke ve tepki militan yapının hem gerçeği görmesini ve Önderlik çizgisinde birleşmesini sağlamış, hem de daha büyük bir cesareti, fedakârlığı, mücadele azmini ve ruhunu ortaya çıkarmıştır.

Bugün de Özgürlük Hareketimize karşı böyle dayatmalar vardır. 15 Ağustos Atılımının 25. yılına girerken, düşmanın uluslararası komplo çerçevesinde dayatmaya çalıştığı yeni imha ve tasfiye konsepti temelinde içimizde dayatılan provokatif-tasfiyeciler eğilimler, bozguncu ve yıkıcı davranışlar söz konusudur. Özgürlük Hareketimiz yeni ihanetlerle karşı

Komünar

karşıya geliyor. Bunlar nereden kaynaklıyor? Kuşkusuz düşman konseptinden kaynaklanıyor. Neye dayanıyor? Düşmanın saldırı konseptine dayanıyor. Gücünü nereden alıyor? Elbette düşmandan alıyor ve bizim zayıflıklarımıza da dayanmak istiyor. Neyi amaçlıyor? Düşman dıştan her türlü ekonomik, askeri ve siyasi gücünü ortaya koyarak gerçekleştirmeye çalıştığı imha ve tasfiyeyi içten daha tehlikeli bir biçimde, çeşitli bozguncu, yıkıcı, bireyci, tepkici, grupçu ve hizipçi davranışlar olarak, birliğimizi, disiplinimizi ve örgütlülüğümüzü gevşeterek ve dağıtarak gerçekleştirmek istiyor. Dolayısıyla düşmanın içimizdeki koludur, uzantısıdır. Bu durum daha tehlikeli bir düşman duruşudur.

Hareketimiz nasıl ki yirmi beş yıl önce böyle bir duruşa karşı 15 Ağustos Atılımı temelinde karşı durmuşsa, nasıl içten dayatılan Semir provokasyonunu yok etmeyi bilmiş ve ona darbe vurup yok ettikçe 15 Ağustos Atılımını geliştirip ilerletmişse, şimdi de uluslararası komplo temelinde kendisine dayatılan yeni imha konseptine ve içten dayatılan teslimiyetçi-tasfiyeci eğilimlere karşı da direniş temelinde 25. yılı kazanmasını bilecektir. Demek ki, süreç bu bakımdan da benzerdir. Dıştan düşman dayatmalarına paralel olarak, içten de onun ajanı konumunda olan teslimiyetçi-tasfiyeci, yıkıcı ve bozguncu dayatmalar vardır. Bu bakımdan günümüzdeki mücadelenin derslerini iyi çıkartmamız ve doğru anlamamız gerekiyor. Bütün bu alanlarda dışta olduğu gibi içten de teslimiyetçi-tasfiyeci saldırılara, yıkıcı ve bozguncu dayatmalara karşı etkin mücadele edebilmek için 15 Ağustos Atılımı sürecinden gerekli dersleri çıkartmamız gerekiyor.

Bu noktalarda da 15 Ağustos Direnişi öğreticidir, açıklayıcıdır, doğruları göstericidir. Düşman karşısındaki duruşun ne olduğunu öğrettiği gibi, tasfiyeci ve teslimiyetçi eğilimler, yıkıcı ve bozguncu davranışlar karşısında doğru militan duruşun, kadro ve komuta duruşunun ne olması gerektiği, teslimiyetçi ve tasfiyeci eğilimlere karşı Önderlik çizgisinde militan duruş ve mücadelenin nasıl olması

Her türlü gerici, Tasfiyeci ve bozguncu iç dayatma karşısında da 15 Ağustos Atılımının içerdiği Zengin dersleri iyi Özümsememiz zorunludur.

gerektiği konusunda da bizi aydınlatıyor, güçlendiriyor; bize bunun yolunu gösteriyor. Dolayısıyla her türlü gerici, tasfiyeci ve bozguncu iç dayatma karşısında da 15 Ağustos Atılımının içerdiği zengin dersleri iyi özümsememiz zorunludur. Bunlara karşı mücadelede 15 Ağustos Atılımının başaran çizgisini esas almamız ve bu tür yanlış eğilimlere karşı durmamız gerekiyor. Dıştan imha ve tasfiye konseptine, içten teslimiyetçi, tasfiyeci ve bozguncu eğilimlere karşı 25. yılda da 15 Ağustos Atılım ruhu, çizgisi, ölçü ve direnme gerçeğiyle karşı durduğumuz zaman, bu 25. yılı çok daha büyük bir başarı yılı haline getireceğimize; büyük bir ideolojik ve örgütsel çizgi duruşuyla, eleştiri-özeleştiri temelinde kendimizi sorgulayarak her türlü zayıflığı, geriliği ve iç engeli bertaraf edip aşacağımız gibi, bu temelde kendimizi güçlendirerek düşman saldırıları karşısında daha büyük bir direniş ve etkili bir mücadeleyi yürüteceğimiz kesindir. Buna inanalım ve güvenelim.

Yeni ortaya çıkan iç ve dış saldırı dayatmaları sanki ilk defa oluyormuş gibi sanmayalım. Bunlar hiç de yeni değildir. Yirmi beş yıldır çok değişik görüntüler altında, farklı planlamalarla hareketimize karşı sürekli dayatıldılar. 15 Ağustos Atılımı temelinde Özgürlük Hareketimiz her zaman, her yıl bu tür iç ve dış saldırılara karşı mücadele ederek gelişme sağladı ve bugünlere geldi. Böyle bir mücadele içerisinde büyük deneyim ve tecrübe kazandı, bilinç edildi. O bakımdan 25. yıla girerken, gerilla ve halk olarak, siyasi hareket olarak daha güçlü, daha kararlı, daha direngen, daha örgütlü durumdayız. 25. yılda kazanma iddiamız ve irademiz daha fazladır. Önümüz daha çok açık ve aydınlık, zafer inancımız daha güçlüdür. Dolayısıyla 25. yılı her

Komünar

zamankinden daha büyük bir başarı yılı haline getireceğimiz, 15 Ağustos Atılımının ilk çeyreğini halkımız açısından özgürlük ve demokrasi çizgisinde kalıcı zaferi ifade eden bir düzeye ulaştıracağımız kesindir.

Sonuç olarak, 15 Ağustos Atılımı 25. yılına girerken, bütün gücü ve yaygınlığıyla devam ediyor. Eksiklikleri vardır, gidermemiz gerekiyor; hataları vardır, düzeltmemiz gerekiyor. Ama hareket ve halk olarak, Önderlik ve şehitler çizgisinde daha kararlı ve daha mücadeleci olduğumuz da tartışma götürmez bir gerçektir. 15 Ağustos Atılımının 25. yılını, yani 25'inci 15 Ağustos yılını böyle karşılıyoruz. Kürt Miladı olan 15 Ağustos'un 25. yılına daha hazırlıklı, daha iddialı ve daha kararlı giriyoruz. Önderlik gerçeğimiz böyledir; örgütümüz, gerilla gücümüz ve halk gerçeğimiz böyledir. Bu temelde de 25. yılı daha büyük bir mücadele ve zafer yılı haline getirmekte kararlıyız.

Bunu gerçekleştirmenin gücü ve imkânı var mıdır? Evet, vardır. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek için fırsatlar daha çok, imkânlar daha fazladır. Direniş tecrübemiz daha çoktur, gerillamız 1 Haziran Atılımının geçen beş yılı içinde yeniden bir tecrübe, sistem ve örgütlülük kazanmıştır. Halk örgütlenmemiz demokratik konfederalizm çizgisinde gelişiyor. Yine kadın ve gençlik örgütülüğü ve eylemliliği gelişme gösteriyor. Her şeyden önce, süreci belirleyen bir Önderlik gerçeğimiz var ki, tarihin en büyük fiziki ve psikolojik işkencesine karşı hem direniyor, hem de üretiyor ve çalışıyor. Bu büyük bir irade, görkemli insan duruşu, özgür birey duruşudur. Anlayan için bilgi, yüreği olan için bir vicdan değerlendirmesi, ahlaklı olan herkes için doğru görülüp anlaşılması ve izlenmesi gereken bir gerçeği ifade ediyor. Bu bakımdan da bütün alanlarda Önderlik, örgüt ve halk cep-hemizde duruşumuz, örgütlülüğümüz ve mücadelede azim ve kararlılığımız daha güçlüdür.

Bu temelde günlük olarak da savaşıyoruz; her gün kan döküyor ve şehitler veriyoruz. HPG, yirmi beş yıllık gerilla kahramanlığını eksiltmeden, onu sürekli büyüterek de-

vam ettiriyor. Her gün şehitler veriyoruz. Bu şehitler ki, her biri özgürlük, demokrasi ve insanlık için gencecik yaşta şehit düşüyorlar. Bunlara, bu yüce değerlere kendilerini katmaktan başka herhangi bir hesapları, kazançları ve arayışları yoktur. Dolayısıyla insanlığın, ezilenlerin ve Kürt halkının ruhunu ve özünü temsil ediyorlar. Büyük bir fedakârlık ve cesaret yaratıyorlar. Dürüstlük, irade, iddia, birlik ve örgütlülük ortaya çıkartıyorlar. Onlar o kadar büyük güçtürler ki, taşı bile eritmeye kadirler. Buz kesilmiş yüreklere özgürlük ve demokrasi ateşini sokabiliyorlar. Kireçlenmiş beyinleri düşünebilir hale getiriyorlar. Bizi özgür, demokratik ve eşitlikçi yaşama tutku düzeyinde, aşkla bağlıyorlar. Böyle yüce ve büyük değerlerimiz vardır.

24. yıl mücadelesi içerisinde başta Adil ve Nuda yoldaşlar başta olmak üzere, öncülük düzeyinde böyle büyük bir kahramanlık duruşu daha da geliştirildi ve daha anlamlı kılındı. Gerçekten de 15 Ağustos Atılımının o büyük şehitlerinin oynadığı rolü oynayan ve temsil ettiği düzeyi temsil eden büyük kahramanlıklar ortaya çıktı. Bunları yaratan bir Önderlik, bir hareket, bir gerilla, bir halk ve örgüt elbette yenilmezdir. Her yerde ve her zaman bu değerlere sadık kaldıkça ve oradan güç aldıkça, başaramayacağı iş ve kazanamayacağı zafer yoktur.

25'inci 15 Ağustos yılına girerken, hareket olarak, halk olarak duruşumuz böyledir. Bu anlamda kendimize inancımız tam, kararlılığımız daha büyük, mücadele azmimiz ve isteğimiz daha fazladır. Dolayısıyla başarıma ve kazanma iddiamız ve sözümüz daha kesindir.

Biz bu temelde diyoruz ki, 15 Ağustos Atılımının 25. yılında kazanan ve başaran hareketimiz, kaybeden inkârcılık, işbirlikçilik ve ihanet olacaktır.

Adil ve Nuda Yoldaşların, Tüm Kahraman Şehitlerimizin Anıları Ölümsüzdür!

Yaşasın 15 Ağustos Atılım Ruhunu!

Yaşasın Meşru Savunma Direnişimiz!

Bijî Serok APO!

Halk Savunma Merkezi

Dizi Yazı II Botan Şehitlerinin Anısına! Meşru Savunma Çizgisinde Partileşmek

Önder APO hep güncel durumu çözümlenebilmek için tarihin derslerine başvurdu. Tarihi gerçekleri ortaya çıkarmaya çalıştı. Kürt halkı ve halklar ekseninde yeni bir tarih tezi yaratmaya çalıştı. Bu çerçevede de hem insanlık tarihini hem de Kürdistan tarihini önemli ölçüde aydınlattı. Belirgin tarih dönemlerin özelliklerini ve gerçekliğini açığa çıkardı. Sınıflı ve cinsiyetçi toplum düzeninin aşılması özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkelere dayalı adil bir toplumsal yaşamın ortaya çıkartılmasının teorik bilincini ve ideolojik ilkelerini böyle bir tarihsel çözümlenmeye, tarih bilincine dayandırdı. Bu çerçevede günümüzde yaşanan Kürt sorununun, böyle bir soruna neden olan Kürt ve Kürdistan olgularının tarihsel nedenlerini, günümüzde ortaya çıkış biçimlerini ve kalıcı özgürlükçü ve demokratik çözüm yöntemlerini açığa çıkarıp ortaya koydu. Bunu bir ideolojik çizgi haline getirdi ve programa dönüştürdü, bunun örgütsel biçimlerini ortaya çıkardı, stratejik ve taktik mücadele süreçlerini tanımladı. Kısaca inkâr ve imhayı aşan ve yıkan, dolayısıyla Kürt'ü inkâr ve imha sürecine almayı öngören sistemi aşarak, bu temelde yeni bir toplumsal yaşam sisteminin ilke ve ölçülerini yarattı. Elbette bu tam bir sürecin aydınlatılmasını oluşturdu. İçinde bulunduğumuz koşulların çözümlenmesini, sağlam bir gelecek kararlaştırması ve planlamasının ortaya çıkartılmasını sağladı. Bütün bu çatışma ve mücadele elbette böyle bir çözümlenme gücüne, düşünsel aydınlatma ve bu temelde geliştirilen özgürlük ve demokrasi mücadelesinin varlığına dayanıyor. Sorunu böyle koymak bu temelde ele almak gereklidir.

Günümüz doğru anlayabilmek için elbette tarihi bilmek, tarihin başlangıçlarına kadar gidebilmek gerekiyor. Yine sağlam bir tarih

bilinci edinebilmek için de bugünü çözümlenebilmek gerekiyor. **Önder APO** onun da formülasyonunu verdi. *"Tarih günümüzde gizlidir, biz tarihin başlangıcında gizliyiz"* dedi. Her an insanlığın tarih yapar konumunda olduğunu ifade etti. Demek ki bugün yaşadıklarımızın tarihsel gelişmeyle bağı vardır; Kürdistan'ın yerkürede edindiği yer ve coğrafi konumlanışıyla bağı vardır. Hem jeostratejik konumu hem de coğrafi özellikleri açısından bu bağlantı kendini ortaya çıkarıyor. Coğrafi açıdan bu topraklar kutsal kitaplarca da cennet olarak tanımlanıyor. İnsanlığın yerleştiği, yeniden üretim yapar hale geldiği, bilincinin oluştuğu ve geliştiği topraklar oluyor. İnsan soyunun bir sosyal güç olarak şekillenme ve gelişmesinin yaşandığı temel topraklar oluyor. Bu bakımdan kutsal topraklar sayılıyor. Tarihi tecrübe ve birikim insanlık için burada bulunuyor. Bu düzeyde insanlığın gelişimine imkân veren ve hizmet eden önemli bir doğal zenginliğe sahip bulunuyor.

Komünar

Bunun içindir ki, insanın insan olarak gelişimi, sosyal bir varlık haline gelmesi, yeneden üretim gücü kazanması ve böylece yeni bir canlı türünün yerkürede hem de ona hükmedecek düzeyde yaşar hale gelmesi esas olarak Kürdistan coğrafyasında şekilleniyor. Bu giderek ciddi bir kültürel birikime ve devrimsel ilerlemeye yol açıyor. İnsanlığın ilk büyük devrimi olarak öngörülen kadın öncülüğünde gerçekleşen devrim olarak tanımlanan neolitik devrim esas olarak Mezopotamya'da, Kürdistan coğrafyasında gerçekleşiyor. Toprak devrimi de denebilecek böyle bir devrimsel gelişmeyle insanlık en büyük tarihsel atımlarından birisini yaşıyor. Kürdistan'da büyük birikim, tecrübe ve zenginlik ortaya çıkıyor. Dolayısıyla aslında insanlığın kültürel gelişiminin merkezi burası oluyor. İlk adımlarının atıldığı, ilk birikimlerin sağlandığı yer oluyor. O açıdan da bütün insanlık için elde edilmek istenen, yaşanmak istenen, ulaşılmak istenen yer oluyor. Kutsal Kitaplar bu anlamda Fırat ve Dicle havzası için '*cennet ülke*' deyimini kullanıyorlar.

Daha sonra tarihsel gelişimin bu birikim üzerinde hiyerarşik devletçi toplum sistemini ortaya çıkardığını biliyoruz. Neolitik devrimin yarattığı zengin kültürel birikim, doğal komünal toplumun özgür, eşit ve demokratik yaşamının ilerletilmesi temelinde değil de, sınıflı ve cinsiyetçi toplum sisteminin yaratılması yönünde bir gelişmeye tanıklık ediyor. Zor ve hile bazı güçler elinde kullanılarak hiyerarşik devletçi toplum sisteminin oluşmasına yol açıyor. Gelişip yayılmak isteyen her gücün kendini tarihin başlangıcı yapabilmek için Mezopotamya'ya sahip olması gerekiyor. Hem bu biçimde kendini güçlendiriyor, hem de toplum üzerindeki egemenliğini buna dayandırarak sürdürüyor. Herkes üzerinde hükümlanlığını böyle bir konuma dayandırarak sürdürebiliyor. O nedenle de Sümer'den başlamak üzere gelişen bütün köleci devlet sistemleri güçlendikleri andan itibaren Kürdistan'ı ele geçirmek ve neolitik kaynaklara sahip olabilmek için harekete geçiyor. Saldırıları, işgal ve istila seferleri geliştiriyor. Kürdistan bu biçimde bütün devletçi sistemlerin işgal ve istila seferlerine tanık olan, bunları ağır bir biçimde yaşayan, bu saldırılar tarafından yağma ve talan edilen bir ülke olma konumunu yaşıyor. Bu köleci sistem sürecinde böyle olduğu gibi, feodal devletçi sistemin yaptığı da bu oluyor. Nihayetinde kapitalist devletçi sistem de Avrupa'da kendini egemen hale getirip güçlendikten ve bir dünya sistemi olma gücüne ulaştıktan sonra, dünyayı ele geçirme savaşını Ortadoğu'da yürütüyor. Bu, Kürdistan merkezli bir savaş olarak geliştiriyor. 20. yüzyılın ilk çeyreğinde yaşanan Birinci Dünya Savaşı olarak tanımlanan savaş böyledir. Sonuçta savaş içerisinde savaşın galipleri tarafından Ortadoğu ve onunla birlikte Kürdistan da bölünüp parçalanıyor. Kapitalist devletçi sistem yeni bir Ortadoğu ve Kürdistan statükosu yaratıyor.

Buna emperyalizmin '*böl-yönet*' politikası deniyor. Kürdistan ve Ortadoğu emperyalist fatihler arasında bölünüp parçalanıyor ve bir sürü devletçik yaratılıyor. Bunların hepsi uluslararası sisteme bağlanarak, Ortadoğu üzerinde kapitalist devletçi sistemin hegemonyası yaratılmış oluyor. Bu sistemin Kürdistan'a biçtiği kader ise bölünme ve parçalanmadır, farklı ulusal devletlerin hegemonyası altına alınmadır, yok sayılmadır; bu temelde yok edilmek için her türlü katliam ve soykırım hareketinin kullanılması ve geliştirilmesidir. İster asimilasyonla ister katliam yöntemleri biçiminde olsun, bu toplumsal varlığın üzerinde ulusal soykırım hareketinin sürdürülmesidir. Kapitalist devletçi sistemin Kürdistan ve Kürt toplumu için verdiği karar budur. Bu kararı alıp uygulatanlar kapitalist devletçi sistemi dünya hegemonu haline getiren güçlerdir. İngiltere'dir, Almanya'dır, Fransa'dır, ABD'dir, Rusya'dır, benzeri kapitalist Avrupa devletleridir. Bu devletler kendi aralarında geliştirdikleri ilişki ve çatışma süreçlerine dayanarak böyle bir sonucu yaratmışlardır. Ortaya çıkarılan bu sistemi hayata geçiren, uygulayan veya uygulatılan güçler ise bölgenin ulus-devlet güçleri oluyor. Bölünüp parçalanan Kürdistan'ın paylaştığı devletler, başta Türkiye

Komünar

olmak üzere İran, Suriye ve Irak gibi bölge devletleri oluyor.

Bütün bu gelişmeler elbette Kürdistan'da ve Kürt toplumunun gelişimi üzerinde derin izler bırakıyor. Nedir bu izler? Birincisi, cennet ülke denilen Kürdistan tarih boyunca yağmalanıp talan edile edile çöle dönüştürülüyor. En geri kalmış, insan yaşamının en zayıf ve en ilkel biçimlerini sürdüren ve koruyan bir ülke konumunda kalıyor. Tabii cennet ülkeden iz bile kalmıyor. Binlerce yıl süren böyle bir yağma ve talan savaşı sonucunda ortaya çıkan Kürdistan'a bakınca, insanın cennet ülke burası mı diye kendi kendine sorması gerekiyor. Elbette bu soru doğrudur. Ama bu ülke nasıl bu hale geldi ya da getirildi? Kürdistan hep böyle miydi? Tarihin diğer dönemlerinde nasıl bir ülkediydi? Ne tür imkânlar ve özelliklere sahipti? İnsanlığın gelişimine ekonomik ve kültürel alanda neler kattı? İdeolojik ve düşünsel alanda ne tür büyük çıkışlara beşiklik etti? Elbette bunları da bilmek gerekir. Bunlar bilinmez ve görülmezse, birilerinin işgal ve istilasının gerçekleştirdiği, yağma ve talanla ortaya çıkartılan bu çorak duruma bakılarak hüküm verilirse, elbette söylenen şeylerin hiçbir anlamı kalmaz ve doğruluğu oluşmaz. Ortada cennetten çok cehenneme benzeyen yıkılmış, yıkılmış, yağmalanmış, tüketilmiş, insanlığın özgür demokratik doğal yaşamının kalesi de değil de tüketildiği, köleleştirildiği ve bitirildiği bir yer ortaya çıkar ve görülür. Gerçek durum budur.

Diğer yandan o tarihsel gelişme Kürt toplumunun tarihsel trajedisini de oluşturuyor. Diğer yandan kendi içinde devletçi sistemin gelişimine izin vermiyor, onu yaşamıyor. Dolayısıyla doğal komünal toplum değerleri çok zayıf ve ilkel biçimlerde de olsa binlerce yıl sürüp günümüze kadar geliyor. Toplumun özgürlük bilinci, komünal yaşam bilinci, devletleşmeyen, ona izin vermeyen toplumsal etnisite içerisinde günümüze kadar yaşayabiliyor. Bu bir yönüyle çok ilkel ve geri bir düzeyi ifade etse de, doğal komünal toplum değerleri ve özgürlükçü yaşam ölçülerinin bir biçimde toplumda yaşatılmasını ve günümüze kadar

taşınmasını içeriyor. Bu taşınmada etnisite, kabile ve aşiret düzeni belli bir rol oynuyor; yine Kürdistan coğrafyası, dağı önemli bir rol oynuyor. Dağ doğal komünal özgürlükçü toplum yaşamının sığınağı olarak işlev görüyor. Diğer yandan bu durum coğrafi ve toplumsal değerlerin hep yağmalanmasına ve heba edilmesine yol açıyor. Bu değerler savunulamıyor, gelişen devletçi toplum sisteminin yarattığı büyük saldırı araçları karşısında kendini koruyamıyor. Toplum değerlerini koruyamıyor, değerleri yağmalanıyor, talan ediliyor, kısaca tüketiliyor. Böylece toplumsal yaşam gücü eritilmiş oluyor. Bu da elbette işin olumsuz yönüdür.

Kapitalist devletçi sistemin inkâr ve imha uygulamaları böyle bir tarihsel süreç üzerinde şekilleniyor. Doğal komünal değerler ilkel biçimde yaşanıyor olsa da, toplumun kendini savunacak güce ve örgütsel biçimlere sahip olamaması, böyle bir örgütlü iradeyi siyaset alanında ortaya koyamaması, Birinci Dünya Savaşının yarattığı sistem tarafından görmezlikten gelinmeye, yok sayılmaya ve yok edilebilir görülmeye götürüyor. Bu önemlidir ve ciddi bir durumdur; sistemin vahşiliğini gösterdiği kadar, Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun yaşadığı zayıflıkları da gösteriyor. Hiçbir maddi toplumsal olgu böyle reddedilebilir mi? Ama Kürdistan ediliyor. Hiçbir ülke ve toplum kendisinin reddedilmesine, yok sayılmasına razı olabilir mi ya da boyun eğebilir mi? Kürt toplumu razı olmuyorsa da anlayamıyor. Onu anlayacak bir bilinç ve örgütlülük düzeyinden yoksundur ve boyun eğiyor. Direnişi örgütsel ve bilinç bakımından zayıflığı nedeniyle sonuç vermiyor. İsyanları eziliyor, başarı kazanmıyor, sonuca gitmiyor. Dolayısıyla sonunda boyun eğdiriliyor. Neden? Zayıf olduğundan dolayı böyle oluyor. Böylece de tarihin en ağır bilmecelerinden, en karmaşık sorunlarından birisi ortaya çıkartılıyor.

Kürt sorunu günümüzde sadece Ortadoğu'nun değil, bütün dünyanın en karmaşık ve belki de çözümü en zor sorunlarından birisidir. Öyle bilindiği kapitalist dönemle ortaya çıkan sorunlara sadece bir yönüyle benzer, her bakımdan benzerlik ifade etmez. Kendine öz-

Komünar

gü yanları vardır. Hiçbir ulusal sorun bu kadar köklü değildir. İnkâr ve imhayı öngörmez. Sadece baskı ve sömürü sistemidirler, daha çok da ekonomik ve askeri amaçlıdır. Oysa Kürdistan üzerindeki egemenlik sistemi, onun yol açtığı ulusal sorun ekonomik ve askeri olmakta, baskı ve sömürü ifade etmekten çok öteye gerçekten de ulusal bir sorundur. Bir uluslaşma sorunudur; toplumun nasıl bir ulusal gelişme yaşayacağı sorunu, yani kimlik sorunu olarak ortaya çıkıyor. Tarihsel olarak şekillenip gelişmiş, tarihin en kadim halklarından birisi olan Kürt halkının başkalaşıma uğratılmasını, başka ulusların hammaddesi yapılmasını ifade ediyor.

Kürt toplumuna gerçek soykırım fiziki anlamda olmasa da, ulusal ve kültürel anlamda dayatılıyor. Böyle olunca, en tehlikeli insan ve toplum gerçeğini ortaya çıkarıyor; birey ve toplum gerçeğini bilinç, duygu, ruh, düşünce, davranış olarak her bakımdan kökünden etkileyen bir süreç ortaya çıkıyor. Bu durumun tehlikesini bilmek gerekir. Kapitalist devletçi sistem denen sistemin insanlığın bazı kesimlerine bu kadar vahşi süreçleri dayattığını görmek gerekir. Kürdistan'dan ve Kürt toplum penceresinden bakarak kapitalist emperyalist sistemin ne olduğunu, neyi ifade ettiğini, hangi değerlerle yüklü olduğunu, neyin üzerinde yükseldiğini görmek daha doğru ve daha öğreticidir. Avrupa'dan bakarak dünya gerçekleri doğru ve yeterli görülemez. Yine ekonomik baskı ve sömürü altına alınmış bazı toplumsal kesitlerden bakarak kapitalist dünya gerçeği tam anlaşılabilir. Onu en iyi gösteren, tüm çıplaklığıyla onun gerçeğini ortaya çıkaran bakış yeri Kürdistan'dır, Kürt penceresidir. O bakımdan bir kere kapitalist devletçi sistemin Kürdistan'a dayattığı inkâr ve imha denen olayın insanlık açısından ne kadar bir vahşi saldırıyı ifade ettiğini ve bunun nasıl gerçek bir soykırım dayatması olduğunu görmemiz gerekir.

Diğer yandan böyle bir durumu tersine çeviremeyen, yıkamayan, dolayısıyla kendi kimliğini öz örgütlülüğüne ve gücüne dayanarak geliştirip yaşamayan, bu konuda ancak cılız tepkiler verebilen, büyük mücadeleler orta-

ya çıkaramayan Kürt toplumunun içine düştüğü durumu ve yaşadığı zayıflıkları da görmek durumundayız. Çünkü bu vahşi inkâr ve imha sistemi ve zulüm düzeni böyle bir zayıflık ve gerilik üzerinde yükseliyor. Bu düzen bilinç ve örgütlülük bakımından zayıf düşürülen, tarihsel olarak yağma edilen, talana uğrayan ve kurutulan ülke ve toplum gerçeği üzerinde şe-

**Komplo çemberi
Bir toplumun
Kürt toplumunun
Koskoca bir dünya sistemi
Tarafından yok sayılarak
Yok edilme süreci içine
Alınması oluyor
Öyle ki
Toplum varım diyemiyor
Varım dediği yerde
Dünya sistemi için bu bir
Tehlike olarak görülüyor**

killeniyor. Kesinlikle bu toplumsal gerçekliği, onun bütün bağımlı, teslimiyetçi ve köleci yönlerini görüp eleştirmek gerekiyor. Şimdi aslında Kürt sorunu denen sorun budur. Buna Kürt kapanı da diyorlar. Önderlik, buna komplo çemberi de dedi. Yani komplo çemberi bir toplumun, Kürt toplumunun koskoca bir dünya sistemi tarafından yok sayılarak yok edilme süreci içine alınması oluyor. Öyle ki, toplum varım diyemiyor. Varım dediği yerde, dünya sistemi için bu bir tehlike olarak görülüyor. Siyaset bunu tehlike görüyor, askerlik tehlike olarak görüyor, ekonomi olarak tehlike görüyor, kültür olarak tehlike görüyor, bilinç olarak tehlike görüyor. Öyle ki, bazı dini yorumlarda Kürt'ün kendini tanımlaması ya da Kürt adına herhangi bir kalıcı gelişmenin olması, dünyanın yıkılma sürecinin başlaması ve kıyametin kopması olarak tanımlanacak kadar ileri götürülüyor. Bilinç çarpıtmasına yol açılıyor. Bunlar hep yaşadığımız birer somut gerçektir.

Komünar

Bu sisteme karşı çok bilinçli ve örgütlü olmayan bir temelde, bir yerde refleks denebilecek bir tarzda, 20. yüzyılın ilk yarısında gelişen tepkiler veya isyanlar vardır. Başta Kuzey Kürdistan olmak üzere Doğu'da, Batı'da ve Güney'de böyle bir tepki yaşanıyor. Çok iyi biliniyor ki, bunlar da inkâr ve imha sistemini uygulayan güçler tarafından eziliyor ve katlediliyorlar. Zaten Kürt'ü yok sayan bir dünya sistemi gerçekliği var ki, bu sistem Kürt'e katliam uygulayan despota ve zalime ne yapıyor sun demiyor, onu kınamıyor; tam tersine, gırtlığına çökülmüş ve yok edilmek istenen Kürt'ün doğal bir canlılık tepkisi olarak geliştirdiği çırpınma en büyük tehlike, insanlığa zarar verecek bir tutum olarak değerlendiriliyor. Buna 'eşkiyalık' deniyor, 'haydutluk' deniyor. Günümüzde de bütün dünya bir koro halinde ağız birliği edip adeta taşlar gibi 'terörist' denilerek, bu dünyaya aykırı bir toplum biçiminde görülmeye ve gösterilmeye çalışılıyor.

Katliamlar ardından ancak bu kadar refleks düzeyinde bir tepki gösterebilen ve yaşam emareleri de kırılan Kürt toplumunun ağır bir imha süreci içine alındığı biliniyor. Özellikle Kuzey Kürdistan'dan başlamak üzere, bu süreç her türlü alan, ekonomik, siyasi, kültürel, askeri, ideolojik, düşünsel bütün alanlar kullanılarak Kürt toplumunun bir ulusal yok oluş sürecine alındığı, her türlü yöntem kullanılarak ulusal eritmenin sağlanmaya çalışıldığı biliniyor. Beyaz katliam süreci denilen katliam süreci gerçekten de çok örgütlü ve planlı bir biçimde geliştiriliyor. Kürt insanı ve toplumu kendini inkâr eden, kimliğinden utanan, ondan kaçan, başka kimlikler edinmeye çalışan, başka kimliklerden olmayı kendisi için gurur vesilesi yapan, ama Kürt olmayı bir hakaret gibi gören bir insan ve toplum gibi değerlendirilerek, ondan kaçmaya ve kurtulmaya çalışan varlıklar haline getiriliyor. Bunlar 20. yüzyılın ikinci yarısında Kürdistan'da, onun Kuzey parçasında çok trajik bir biçimde yaşanan gerçeklerdir.

Tarihin o kesitleri şimdiki gibi değildi. Kesinlikle tarihin daha önceki süreçleri gibi de değildi. Kürt tarihinin en kritik, en tehlike-

li süreciydi. Kürt insanını ve toplumunu en bilinçsiz, örgütsüz ve iradesiz kılan süreçti. Kısaca devletçi kapitalist sistemin geliştirdiği inkâr ve imha süreci adeta Kürt insanı ve toplumu tarafından da kabul edilerek, toplumun zorla da olsa böyle bir sürecin içine doludizgin sürüklendiği bir durum yaşanıyordu. Bir yok oluş gerçekleşiyordu. **Önder APO** bu sürecin bireysel ve toplumsal duruşunu çok yönlü ve çok sert bir biçimde eleştiriye tabi tuttu. O eleştirileri anlamak gerekir. Bazıları bu eleştiriler için halka hakaret dediler, bazıları halka güvensizlik olarak değerlendirdiler. Hayır, bunlar gerçeklerin ifadesiydi, teslimiyetçi ve boyun eğmeci duruşun eleştirisiydi. Kendi tarihsel gücünü görmeyen, özgür ve demokratik yaşam gücü göstermeyen birey ve toplum duruşunun sert eleştirisiydi. Böyle bir yaşam gücü yaratmak için yapılan eleştiriydi. **Önder APO** bu eleştirileri geliştirirken şunu da söyledi: *"Bu toplumu bir kere daha bir savaş meydanına sürmek gerekir; ama bunu ona özgürlük için gerekli bilinç ve örgütlenme aracını vererek yapmak, sonuçta da nereye gideceğine bakmak görmek gerekir. Yaşama gücünün olup olmadığını açığa çıkartmak gerekir. Eğer gerçekten bir yaşam gücü varsa, bu güç hala kalmışsa, zaten özgürlük bilinci ve örgütlülüğü temelinde yeni bir çıkış yapar, yeni bir yaşam süreci ortaya çıkarır. Eğer böyle bir canlılığı kalmamışsa, yaşam emaresi gösteremeyecek durumdaysa, o zaman yok olup gitmelidir. Bir kadavra gibi ortada durup etrafı kirletmemelidir. Çevresine gerilik, gericilik, teslimiyet ve kölecilik aşılamalıdır"* dedi.

PKK aslında böyle bir noktada, bu biçimde baş aşağıya gidişin çok derinleştiği bir ortamda buna dur demek, yeni bir tarihi başlatmak, toplumsal yaşamı yeni bir sürece, özgür demokratik gelişim sürecine sokmak amacı, iddiası ve çabasıyla ortaya çıktı. Aslında kapitalist devletçi sistemin ve aşiretçi feodal Kürt işbirlikçisinin ortaya çıkardığı kadavraya dönmüş toplum gerçeğini mücadele meydanına sürerek netleştirilmesini istedi. İçine düşülen Kürt toplum durumunu reddetti, kabul etmedi,

Komünar

ona bir yaşam demedi, öyle yaşanılacağını kendine yedirmedi, onu yaşam dışılık olarak değerlendirdi. Dolayısıyla **"Olacaksa bir yaşam özgür ve demokratik olmalı, yoksa böyle teslim olmuş, köleleşmiş, kendi gerçeğine ihanet etmiş bir duruşa yaşam denemez, böyle bir yaşam olamaz"** dedi ve düzenin toplumu içine soktuğu süreci kendine ters düşürme ve ihanet etme olarak değerlendirdi. Buradan yola çıkarak en başta inkâr ve imha sisteminin Kürt bireyi ve toplumunda ortaya çıkardığı kendi gerçeğine ihanet etme, kendi dilinden, kültüründen ve yaşamından kaçma, kendini reddederek egemene benzeme yönündeki eğilimleri, davranışları ve çabaları eleştirdi ve mahkûm etti. Böylece hem tarihin o yağma ve talan, işgal ve istila sürecine karşı bir cevap, hem de kapitalist devletçi sistemin geliştirdiği Kürt ve Kürdistan gerçeğini yok sayma ve yok etme sürecine karşı Kürt insanını ve toplumunu özgür ve demokratik yaşama yeniden dönüşünü sağlama hareketi olarak ortaya çıktı. Sistemin yarattığı ve dayattığı gerçekliği reddetti. Onun yerine Kürt'ün özgür ve demokratik ölçülerde var olma ve yaşama ruhunu, bilincini, duygusunu, davranışını ve eylemini ortaya çıkartmayı öngördü.

Kısaca şunu bilelim ki, PKK öyle dar bir ulusal hareket olarak doğmadı. 20. yüzyılda emperyalizmin baskı ve sömürüsü karşısında gelişen sömürgelerin ulusal kurtuluş hareketleri gibi dar bir ekonomik ve askeri hareket olmadı. PKK gerçeği bunlardan çok çok ötededir, farklıdır. Çünkü Kürdistan ve Kürt toplum gerçeği sömürge ve yarı sömürge olarak tanımlanan ülke ve ulus gerçeklerinden pek çok yönüyle farklılıklar arz etmiştir. PKK tamamen bu farklılık gerçeğine uygun olarak, Kürdistan ve Kürt toplumu somutuna cevap olmak üzere ortaya çıkıp gelişen bir hareket oldu. Önderliksel doğuş işte böyle bir yeniden doğuşu, inkâr ve imha sisteminin reddini, Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen sistemi reddetmeyi ifade ediyor. Kürt bireyi ve toplumunda ortaya çıkan her türlü teslimiyeti, ihaneti, köleliği, yabancılaşmayı ve inkârcılığı reddedip mahkûm etmeyi, ona karşı Kürt'ün özgürlük

temelinde yeniden dirilişini ve doğuşunu yaratmayı ifade ediyor. Bu gerçekleri görmemiz gerekir.

PKK Hareketi öyle sıradan bir ulusal hareket değildir, bir siyasi ve askeri oluşum da değildir. Aslında insanın ve toplumun her bakımdan yeniden yaratılışını ve şekillenmesini ifade ediyor. Kendisine dayatılan her şeyi tersine çevirmeyi öngörüyor. Bakış açısında, yaşamda, düşüncede, duyguda ve ruhta yenilenmeyi gerektiriyor. Teorik-ideolojik bakımdan yeni bir bilinci ortaya çıkartmayı öngörüyor. Dolayısıyla yeni bir örgütlenme ve mücadele sürecinin geliştirilmesini, Kürdistan'da yeni bir yaşamın doğuşunu öngörüyor. Kürt topluma dayatılan inkâr ve yok etme sürecinin ancak bu biçimde tersine çevrilerek var edilebileceğini öngörüp gerçekleştirmeyi hedefliyor. Önderliksel doğuş böyle bir realitedir. PKK gerçeği böyle bir gerçekliktir. Bir ulusal hareket olmaktan öteye bir kimlik, ruh, duygu, bilinç, birey ve toplumun her bakımdan yeniden yaratılışı anlamına geliyor. İşe ancak buradan başlanarak Kürt toplumuna ve Kürdistan'a dayatılan inkâr ve imha süreci yıkılabiliyor. Ona karşı bir birey ve toplumsal duruş ortaya çıkartılabiliyor. Bu kadar derinden ve çok yönlü ele alınmazsa, sistem karşısında böyle bir duruş bilinç ve davranış ortaya çıkartılamazsa, topluma dayatılan inkâr ve imha sisteminin aşılması, ona karşı onu aşır boş çıkaracak bir yaşam duruşunun yaratılması, dolayısıyla inkâr ve imha sistemini yıkacak bir mücadele gücünün yaratılıp pratikleştirilmesi mümkün olmuyor.

Nitekim böyle hareketler var mıdır? Vardır, süreç içerisinde olmuştur. Sistemin uzantısı olan ilkel milliyetçi hareketler gelişmiştir. Onların bir ulusal duruş, doğuş ve diriliş yaratmaları mümkün olmamıştır. Yine sistemin ekonomik ve sosyal yaşamına bağlı reformist milliyetçi akımlar geliştirilmiştir. Bunlar da inkâr ve imha sistemini bütün yönleriyle tanımlayıp aşamadığı ve sisteme karşı her alanda bir karşı duruş ve mücadele gerçeği ortaya çıkaramadığı için gelişme gösterememişler, sistemin kısmen gelişen saldırıları karşısında

Komünar

eriyip gitmekten ve yok olmaktan kendilerini kurtaramamışlardır. Geriye PKK Hareketi kalmıştır. Sistemin bütün baskıları, ideolojik ve siyasi alandan ekonomik ve askeri alana kadar her yönden geliştirildiği imha saldırıları karşısında direnen, ayakta kalabilen, dolayısıyla Kürt toplumunu bilinçlendirerek yeni bir örgütlenme ve mücadele içine çekmeyi başaran PKK olmuştur. PKK gerçeğini böyle anlamamız gerekir. PKK'yi var eden Önderliksel çıkışı ve **Önder APO** gerçeğini böyle anlamamız, dar ve yüzeysel yaklaşmamamız gerekir. PKK'yi sıradan bir ulusal doğuş, bir ulusal hareket olarak görmemek gerekir. Öyle bakmak sistem içi bakmak demektir; Kürt ve Kürdistan gerçeğini, onun üzerinde uygulanan inkâr ve imha gerçeğini derinden ve bütünlüklü anlamamak demektir. Böyle bir anlayışa ulaşmadan olguya bakmayı ifade eder ki, bu da derin ve doğru bir bakış açısı geliştiremez. Derin ve doğru bir bakış açısı analiz olmadığında da, elbette gerçekten sağlam ve sonuç alıcı bir duruş, mücadele ve örgüt gerçeği ortaya çıkartılamaz.

Bunu sağlayan Önderlik gerçeğimiz olmuştur, PKK gerçeği olmuştur. PKK hem tarihsel olarak Mezopotamya topraklarına yöneltilen işgal, istila, yağma ve talan saldırılarına bir cevap olmuş, hem de Birinci Dünya Savaşının ortaya çıkardığı Kürt'ü inkâr edip yok etmeye çalışan sisteme karşı Kürt'ün özgür ve demokratik temelde var olup yaşamasını öngören bir çıkışı ifade etmiştir. Bütün bu tarihsel gerici saldırılara karşı Kürt toplumunun özgür var oluşunu ve direnişini temsil etmiştir. İnkâr ve imha sisteminin alternatifini yaratmış, karşıtını ortaya çıkartmıştır. Her bakımdan inkâr ve imha sistemini aşan bir insan duruşunu yaratıp gerçekleştirmiştir. **Önder APO** kişiliğinde sistemleşen, gerçekleşen insanlık budur. PKK'yle oluşan yeniden diriliş ve militan duruşun ifade ettiği gerçek budur. Dolayısıyla PKK etrafında inkâr ve imhayı aşarak özgürlük ve demokrasi ilkeleri temelinde Kürt halkının yeniden doğuşu, dirilişi ve yeni bir toplum olarak şekillenmesi ortaya çıkmıştır.

Buna demokratik uluslaşma da deniyor. Böyle de ifade ediliyor. Her bakımdan bir ulusal kurtuluştan öteye, bir ulusal diriliş ve doğuş vardır. Ulusal ruh, duygu, düşünce, ulusal kültür, kimlik, ulusal irade ve iddia PKK'yle yaratılıyor. Şimdi inkâr ve imha sistemi böyle bir cepheden ve derinden sistemi sorgulayıp aşan, dolayısıyla Kürdistan ve Kürt toplumu için yeni bir tarihsel süreci başlatan PKK'nin doğuşunu ve gelişimini doğal karşılamıyor. Onu kendisi için en büyük tehlike olarak gö-

rüyor ve herkes için büyük tehlike sayarak bu gelişmeye imha saldırısını yöneltiyor. Bu tarihsel süreç biliniyor. Daha ideolojik grup dönemindeyken, PKK, yani Kürt kimliğini sözle telaffuz eden ve Kürtlükten utanıp kaçan değil de Kürtlüğünden onur ve gurur duyarak onu yaşamak isteyen, çevresine de onu propaganda eden bir insan gerçeği ortaya çıkartıldığı andan itibaren, inkâr ve imha sistemi bu gerçeğe saldırı yöneltiyor. 18 Mayıs 1977 saldırısı biliniyor. O sadece PKK gruplaşmasının öncü militanlarından Haki Karer yoldaşın katledilmesini hedefleyen bir saldırı değildi; aslında PKK'nin ideolojik grup olarak doğuşunu tümünden yok etmeyi hedefleyen planlı bir saldırı hareketiydi. Daha söz düzeyindeyken, küçük bir gençlik grubuyken, propaganda ile sınırlıyken bile inkâr ve imha sisteminin bu gelişmeye dayattığının katliam olduğunu, imha olduğunu, yok etme yok olduğunu bu olaydan görüyor ve biliyoruz.

Komünar

Tabii planlı saldırının birçok bölümü boşa çıkartıldı. 18 Mayıs saldırısı Haki Karer yoldaşın katledilmesine yol açtı, ama saldırı planının Önderlikten başlamak üzere bütün grupsal gelişmeyi imha ve tasfiye etmeyi hedefleyen kısımları boşa çıkartıldı. Demek ki daha grup aşamasındayken, daha söz düzeyindeyken, daha ideolojik doğuş aşamasındayken, inkâr ve imha sistemi PKK'nin gelişimini kendisi için hayati tehlike olarak gördü. Ona dayattığı imha saldırısı oldu. Buna karşı PKK'nin geliştirdiği de elbette kendini savunma direnişi oldu. Hareketimiz işin ciddiyetini daha çok görmüş, propaganda düzeyindeki çalışma sisteminin bile ancak güçlü bir savunma sistemiyle doğru bir tarzla geliştirilebileceğini hesaplamış ve bu temelde bu katliamın boşa çıkartılması ve yenilgiye uğratılması amacıyla partileşme sürecinin geliştirilmesini öngörmüştür. '70'lerin ortalarında ideolojik doğuş ve propaganda düzeyinde var olan harekette 18 Mayıs katliamını dayatan inkâr ve imha sistemi, Kürt özgürlüğü ve demokrasisi amacıyla başlatılan gelişmelerin partileştiğini görünce, saldırının düzeyini 12 Eylül faşist askeri darbesi temelinde yürütmeyi öngörmüştür.

12 Eylül askeri darbesinin bu temelde geliştirildiğini biliyoruz. PKK henüz Kuzey Kürdistan'da gelişen bir hareket ve mücadele durumundadır, Türkiye sınırları içindedir. Dolayısıyla PKK'nin imhası Türkiye sınırları içerisinde geliştirilen bir saldırıyla gerçekleştirilebilir sayılmış ve bu amaçla ABD ve NATO'nun desteğiyle 12 Eylül faşist askeri darbesi gerçekleşmiştir. Darbenin amacı ve birincil hedefi Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi çizgisinde gelişen direniş hareketinin yani PKK'nin imha ve tasfiye edilmesidir. Bundan hiçbir kuşku yoktur. Bu temelde de saldırı yürütülmüştür. Zindanlarda PKK militanlarına nasıl saldırıldığını, nasıl insanlığın tanıdığı en vahşi işkence uygulamalarının Diyarbakır zindanında geliştirildiğini biliyoruz. Onlar sıradan uygulamalar değildi. PKK'nin yok edilmesi, imha ve tasfiye edilmesi için geliştirilen bilinçli ve planlı saldırılardı. 12 Eylül faşist askeri darbesinin saldırı gücüyü.

Partileşen PKK Hareketinin de buna karşı bir yandan zindanda ve yurtdışında direnişi geliştirip inkâr ve imha sistemi karşısında zindan pratiği şahsında ve bu direniş temelinde zafer kazanmayı sağlarken, diğer yandan daha güçlü bir gerilla direnişinin hazırlığını yaptığı ve bu süreci 15 Ağustos 1984 Atılımına dönüştürerek 12 Eylül faşist askeri rejimini gerilla direnişi temelinde dağıtmayı öngördüğü biliniyor. Başta bu direniş sınırlı bir direniş olarak algılandı; 12 Eylül darbesinin kılıç artıkları olarak kalmış bazı kişi veya grupların hareketi olarak görüldü. Onun için Türkiye'nin kendi içinde ve kendi gücüyle mücadele yürüterek sonuç alması hesap edilmişti. Ardından böyle olmadığı, oldukça bilinçli, örgütlü ve planlı bir gerilla direnişinin geliştirilmekte olduğu ortaya çıkınca da, bu sefer PKK Hareketine karşı Türkiye sınırları aşan ve sistemin tüm güçlerini içine çeken bir uluslararası saldırı dayatıldı. Bunun ilk planlı ve örgütlü düzeyinin 1987-88 sürecinde geliştirildiğini biliyoruz. Bunlar gerillanın Kürdistan'da güçlenmesi ve mevzilenmesinin sağlanmasını önleyerek, gerillayı imha ve tasfiye etmeyi hedefleyen saldırılardı.

Bu saldırı kırılınca, ardından 1992 yılında Güney Savaşı denen saldırı kapsamında uluslararası planlı bir saldırının geliştirildiğini biliyoruz. Bu aslında '91-92 sürecinde oldukça örgütlü ve planlı bir biçimde hazırlanan bir saldırıdır. Bir yandan PKK'yi kontrol altına almayı öngörürken, diğer yandan boşluk oluşmaması için sistemin uzantısı olan Kürt milliyetçiliğini geliştirip Kürt toplumu üzerinde hâkim kılmayı öngören canlı bir harekettir. Söz konusu hareket Çekiç Güç hareketi olarak gelişti, ABD ve Türkiye tarafından ortak yürütüldü. Bu hareket PKK'yi daraltmayı, tasfiye etmeyi, sınırlandırmayı öngörürken, boşluk oluşmaması için yerinin Kürt milliyetçiliği tarafından doldurulmasını esas aldı. Ulusal diriliş devriminin tasfiyesi, yine Mart 1993 ateşkesiyle Kürt sorununa siyasi diyalog yoluyla çözüm bulma arayışlarının boşa çıkartılması böyle planlı bir saldırı tarafından gerçekleştirildi. Bu çerçevede çeteci güçlerin top-

Komünar

yekûn savaş konsepti temelinde geliştirdikleri saldırıyla gerillanın ezilmesi, Kürdistan'ın boşaltılması, Kürt köylerinin yakılıp yıkılması, göçertilmesi, böylece gerilla direnişinin Kürdistan'da sürdürülemez hale getirilmesi öngörüldü. Bir yandan böyle kapsamlı bir saldırı geliştirilirken, diğer yandan da Kürt milliyetçiliğinin diriltilmesiyle PKK'nin geliştirdiği özgürlük ve demokrasi ruhu, bilinci ve örgütlülüğü yok edilmek istendi.

Bunlara karşı da gerillanın büyük direniş verdiğini biliyoruz. En zor koşullarda her türlü çeteci eğilimin verdiği zarar aşılarak, '90'ların başında ulusal diriliş devrimi gerçekleştirildiği gibi, ardından topyekûn savaş konsepti temelinde yürütülen saldırılara karşı gerilla ve halk olarak büyük bedeller ödeme temelinde tarihi bir direniş içine girilmiştir. Kısaca hem gerillanın cesur, fedakâr ve yenilmez direnme gücü, hem de '90'ların başında gerçekleşen ulusal diriliş devriminin ortaya çıkardığı demokratik halk eylemliliği her türlü imha ve yok etme saldırısını boşa çıkartmayı ve başarısız kılmayı bilmiştir. '90'lı yılların direnişi bunu gösteriyor. Sonuçta şu ortaya çıkıyor: İster '80'li yılların ortasına kadar Türkiye sınırları içerisinde geliştirilen saldırılar olsun, isterse '80'lerin ortasından sonra uluslararası düzeyde geliştirilen imha amaçlı saldırılar olsun, hiçbirisi PKK Hareketinin imhasını, ezilmesini ve tasfiye olmasını sağlayamadığı gibi, gelişimini durdurmayı da başaramamıştır. Bütün bu saldırılara karşı Önderlik çizgisinde bilinçlenen ve mücadeleye yönelen Kürt toplumu, her türlü saldırıyı kırmayı ve yeni bir toplum ve halk gerçeğini ortaya çıkartmayı başarmıştır.

Artık benzer yöntemlerle PKK'nin engellenemeyeceği, imha ve tasfiye edilemeyeceği anlaşılınca, gündeme '90'ların sonunda uluslararası komplo dediğimiz daha kapsamlı ve örgütlü bir saldırı gerçeği ortaya çıkartılmıştır. Uluslararası komplo, Türkiye sınırları içerisinde ve uluslararası düzeyde gerillaya ve halka dönük saldırıyla PKK'nin engellenmemesi karşısında, PKK Hareketini tasfiye etmeyi ve **Önder APO'nun** imhasını gerçekleştirilmeyi öngören oldukça planlı bir uluslararası saldırı

olayıdır. Saldırının alanı büyümüş, yöntemleri çeşitlenmiş, komploculuk devreye girmiştir. Komploculuk arttırılmış, bütün dünya güçleri saldırı içine çekilmiştir. Tabii en önemlisi de saldırının somut hedefi değiştirilmiştir. Gerillaya, örgüte ve halka dönük saldırı yerine, doğrudan **Önder APO'ya** yöneltilen saldırıyla PKK'nin tasfiyesi öngörülmüştür. İnkâr ve imha sistemi kendini yenilgiye uğratmayı hedefleyen özgürlükçü ve demokratik gelişmeyi, PKK direnişini yok edebilmek ve kendi sistemini ayakta tutabilmek için **Önder APO'ya** bir komplocu saldırı dayatmayı gerekli görmüş, buna muhtaç kalmıştır.

Aslında uluslararası komplo, inkâr ve imha sisteminin 20. yüzyılın sonunda aldığı biçimdir, onun saldırı şeklidir. Temel amacı inkâr ve imhayı başarıya götürmektir. Ancak şu görülmüştür: Birinci Dünya Savaşının öngördüğü Kürt'ü inkâr etme ve yok etmeyi gerçekleştirme hedefi ancak PKK imha ve tasfiye edilirse gerçekleşebilir. PKK var oldukça, bu parti imha ve tasfiye edilmedikçe, Kürt toplumu üzerindeki inkâr ve imha sisteminin başarı kazanması mümkün değildir. İnkâr ve imha sistemini darbeleyen, zorlayan ve başarısızlığa uğratan PKK olmuştur. Dolayısıyla uluslararası komplo inkâr ve imha sistemini hayata geçirme saldırısı oluyor. Bunu gerçekleştirebilmek için öncelikle sağlanması gereken PKK'nin imha ve tasfiyesi oluyor. PKK'nin imha ve tasfiyesi için de **Önder APO'nun** imhası ve tasfiyesi gerekli görülüyor. Böylece hedef daraltılarak saldırı Önderliğe yöneltiliyor. Önderlik şahsında Özgürlük Hareketi ve onun şahsında da Kürt ulusal demokratik varlığı toptan imha edilmek istenmektedir. Halk üzerinde bu kadar katliam ve baskı uygulanmış, PKK var oldukça sonuç alınamamıştır. Gerillaya ve halka dönük bu kadar saldırı yapılmış, sonuç alınamamıştır. O zaman geriye ne kalıyor? Geriye Önderliğe dönük saldırı kalıyor. Bazı provakatif-tasfiyeci güçler de bu durumu telkin etmişler, yine çeşitli uluslararası güçler yaptıkları bilimsel incelemelerde de bu gerçeği görmüşlerdir. İnkâr ve imha sisteminin ve İngiltere başta olmak üzere bu siste-

Komünar

mi yaratan merkezlerin vardığı sonuç şudur: **Önder APO** imha edilmedikçe, PKK'nin imhası ve tasfiyesi mümkün olmaz.

Bazı provokatörler bunu şöyle söylüyorlardı: "APO var oldukça, PKK kırk defa yok edilse de, kırk birinci defa yeniden yaratır." O zaman ne yapmak gerekir? Bütün saldırı oklarını **Önder APO**'ya yöneltmek gerekir. İşte uluslararası komplo dediğimiz olay, bütün saldırı oklarının **Önder APO**'ya yöneltildiği olayı demektir; bunun her türlü komplocu yöntemle yapılması demektir; **Önder APO**'nun imhasına dayalı olarak PKK'nin tasfiye edilmesi ve o temelde de Kürt toplumu üzerindeki inkâr ve imha sisteminin hayata geçirilmesi demektir. Bunun 1998 güzünde nasıl geliştirildiğini biliyoruz. 9 Ekim 1998'de ABD yönetiminin yönlendirmesi temeline, yine Mısır Hükümetinin de devreye sokulmasıyla birlikte Suriye'deki Hafız Esad yönetimi üzerinde oluşturulan baskıyla böyle bir komplo sürecinin ortaya çıkartıldığı bilinen bir gerçektir. Hedef komplo yöntemiyle **Önder APO**'nun imha edilmesidir. Komplonun planlandığı biçimde sürdürülmesi, **Önder APO**'nun kendisine dayatılan ve telkin edilen bazı davranışları reddedip tersinden hareket etmesiyle boşa çıkartılmıştır. Dolayısıyla komplocu yöntemlerle imha etme boşa çıkartılıp deşifre edilerek, uluslararası komploya karşı bir mücadele süreci başlatılmıştır.

Önder APO Rusya'da, ardından Roma'da uluslararası komplo gerçeğini anlamaya ve değerlendirmeye çalıştı. Hareketimizi ve halkı bu temelde bilinçlendirdi. Komploya karşı nasıl durulması gerektiğini, hangi yöntemlerle mücadele edilebileceğini anlattı. En son Kenya'ya kadar giden süreçte bu temelde geliştirdiği değerlendirme ve oldukça duyarlı boşa çıkartıcı hareket tarzıyla imhacı dayatmaları başarısız kılınmasını sağladı. Komplocu yöntemlerle **Önderliğin** imha edilemeyeceği anlaşılınca, bu sefer Türkiye'ye verilmesi ve hukuk yöntemleriyle idam cezasına çarptırıp imhanın gerçekleştirilmesi öngörüldü. 15 Şubat komplosu bu temelde gerçekleştirildi. Bu konuda herhangi bir yanlgı olmamalıdır. 15

Şubat komplosu başka herhangi bir nedenle değil, tamamen **Önderliğe** dayatılan imha olayının hukuk eliyle idam yöntemiyle gerçekleştirilmesi için yapılmıştır. Mahkeme sürecinde de tıpkı komplocu yöntemlerle saldırının dayatıldığı süreçte olduğu gibi, **Önder APO** gerekli duyarlılığı göstermiştir. Kürt sorunu temelinde Kürt ve Türk halklarına, bu çerçevede bütün Ortadoğu halklarına ve demokratik insanlığa karşı tezgâhlanmak istenen oyunu ve komployu görmüş, bunu bozmak için gerekli tutum ve davranış içerisine girmiştir. Mahkeme süreci ve bu temelde Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünün dayatılması böyle gelişmiştir.

Önder APO

**Özellikle küresel sermaye
Adına hareket eden ABD İngiltere
Ve İsrail ittifakının uluslararası
Komplodaki başat rolünü ve
Bunun Türkiye halkı ve
Demokrasisi için nasıl bir
Oyun olduğunu Mahkeme
Sürecinde İyi ortaya koymuş
Gerici komplocu saldırıları
Gerçekten de derinden
Teşhir etmeyi başarmıştır**

Uluslararası komplonun oyununun bozulabilmesi için komploculuğun yöntemlerini ve hedeflerini, komplocu güçlerin kimliğini ve amaçlarını teşhir etmek tabii ki esas uğraş olmuştur. **Önder APO** özellikle küresel sermaye adına hareket eden ABD, İngiltere ve İsrail ittifakının uluslararası komplodaki başat rolünü ve bunun Türkiye halkı ve demokrasisi için nasıl bir oyun olduğunu mahkeme sürecinde iyi ortaya koymuş, gerici komplocu saldırıları gerçekten de derinden teşhir etmeyi başarmıştır. Bu duruş hareketimiz ve Kürt halkı tarafından da güçlü bir biçimde desteklenince, hukuk yoluyla imhanın da kolay ol-

Komünar

mayacağı, Türkiye halkı ve demokratik geleceği açısından tehlike arz edeceği gerçeği ortaya çıkmıştır. Burada Türkiye'nin yaptığı derin bir hesap vardır. Neyin kendileri açısından daha yararlı sonuçlar vereceği uzun bir süre tartışma konusu yapılmıştır. **Önder APO**'nun imhasının Türkiye ve özellikle Türkiye'yi yönetenler açısından tehlikeler ortaya çıkartacağı sonucuna varılmış, idamla imha yerine İmralı sistemi içinde çürütme politikasıyla imha etmenin Türkiye egemenleri açısından daha yararlı olacağı değerlendirilerek, komplo İmralı sistemindeki saldırı haline getirilmiştir. İmralı sistemine böyle bakmak gerekiyor. **Önder APO** bunu net tanımladı. Sürekli İmralı rejiminin iyi anlaşılması gerektiğini söyledi. İmralı'nın büyük bir mücadele ortamı olduğunu ifade etti. İmralı rejimi yaratılırken, amacın **Önder APO**'nun ideolojik ve siyasi bakımdan imha ve tasfiyesi olduğunu ifade etti ve herkes de böyle değerlendirdi. Bu temelde PKK'nin imha ve tasfiyesinin daha kolay sağlanabileceği öngörüldü. Bu ciddi bir durumdu, tehlikeli bir süreçti.

Fakat **Önder APO**'nun tarzı, iğne ucuyla kuyu kazarak gelişme yaratma tarzıdır; yüzde bir gelişme imkânının olduğu yerde, oradan tutarak büyük gelişmeler ortaya çıkartma tarzıdır. Nitekim **Önder APO** yüzde bir de değil, binde birden daha zayıf gelişme imkânının olduğu İmralı sistemi içindeki mücadeleyi başarıya azmi, inanç ve kararlılığıyla kabul etmiştir. Hareketten ve halktan kendisine destek vermesini ve bu temelde bir mücadele yürütülmesini istemiştir. Sonuçta Önderlik gerçeğimiz Demokratik Uyarlık Manifestosu dediğimiz büyük bir teorik değerlendirme gücünü ortaya çıkartarak, 2000'den 2002'ye kadar sosyal demokrat Ecevit öncülüğündeki milliyetçi, liberal ve sosyal demokrat koalisyonun ideolojik ve siyasi bakımdan **Önder APO**'yu tasfiye etmeyi öngören çürütme politikasını başarısız kılmış ve boşa çıkartmıştır. Ecevit demokrasisinin Demokratik Uyarlık Manifestosu'ndaki demokrasi tanımıyla boşa çıkarılması, İmralı çürütme politikasının Ecevit eliyle yürütülen kısmının başarısız kılınması-

na yol açmıştır. Ardından hükümetin çöküşü gündeme getirilerek, Türkiye'de uluslararası komplo ortamında kullanılmayan, diri kalan tek eğilim olan siyasi İslam AKP biçiminde örgütlenilip 3 Kasım 2002 seçimlerinde iktidar yapılmış ve bu temelde çürütme politikası AKP eliyle yürütülmek istenmiştir. Yani İmralı sistemi içerisinde **Önder APO**'nun ideolojik ve siyasi olarak yenilgiye uğratılması ve tasfiye edilmek istenmesi mücadelesi, bu kez dini siyasetin aracı olarak kullanan siyasi İslam'a dayanan AKP eliyle yürütülmek istenmiştir. Kürt toplumunun dini bakımdan güçlü dinsel eğilim gösterme durumundan da yararlanılarak, AKP'nin din propagandasının halkı PKK'den ve Önderlik'ten koparabileceği, dolayısıyla Kürt halkının **Önder APO**'ya olan desteğinin yok edilebileceği hesap edilmiştir.

AKP gerçekten de bu politikayı etkili bir biçimde uygulamıştır. Hem sahte din propagandalarıyla halkı PKK'den koparmaya çalışmış, hem de ekonomik imkânları halkı satın almada çok vahşi bir biçimde değerlendirmiş, açlıkla terbiye etme ve satın alma yöntemlerini kullanmıştır. Buna dayanılarak PKK'nin kitle tabanının yok edilmesi, **Önder APO**'nun 'demokratik cumhuriyet' tezinin Kürt halkı üzerindeki etkisinin azaltılması, AKP'nin Kürt toplumunu siyasi İslam etrafında birleştirilmesiyle **Önder APO**'nun ideolojik ve siyasi yenilgisinin sağlanması öngörülmüştür. Buna bir de ABD'nin Irak'a müdahalesiyle oluşan zeminin imkânlarının kullanılması ve bu zemine dayanarak içeriden provokatif-tasfiyeci eğilimin dayatılması da eklenmiştir. ABD ve AKP işbirliğiyle içten örgütü dağıtmak, eritmek ve tasfiye etmek, Önderlik çizgisinden kopartarak AKP ve ABD kuyruğuna takmak üzere Ferhat-Botan provokasyonu hareketin içine dayatılmıştır. Çürütme politikası bu yöntemlerle başarılmak istenmiştir.

Önder APO buna karşı **Bir Halkı Savunmak** kitabını geliştirdi ve PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirdi. Demokratik sosyalizm çizgisini tanımladı; halkın demokratik konfederal örgütlenme sistemini ortaya çıkardı. Harekete ve halka yeni demokratik

Komünar

örgütlenme ve bu temelde özgürce var olma yolunu gösterdi. Güçlü bir ideolojik yenilenmeyi sağlayarak, sosyalist ideolojide yenilenme ve onun demokratik örgütlenme sistemini geliştirerek, AKP'nin halka dönük sahte dinci söylemleriyle halkı aldatma çabalarını boşa çıkardı. Halkın önüne güçlü bir özgür ve demokratik yaşam çizgisini koydu. Bu da AKP'nin propaganda oyunlarını boşa çıkardı. Ardından Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü kabul etmeyen, her defasında imha ve tasfiyeyi dayatan Türkiye yönetiminin oyun ve saldırılarına karşı hareketimizin 1 Haziran 2004 aktif savunma hamlesi gündeme geldi. Hem **Bir Halkı Savunmak** kitabının ideolojik ve örgütsel bakımdan tasfiyeciliği tasfiye eden ve ideolojik yenilenme ve örgütsel yeniden yapılanmayı gerçekleştiren teorik gücü, hem de 1 Haziran Hamlesinin her türlü gericiğe darbe vuran direnişçi gücü birleşerek, AKP eliyle yürütülmek istenen çürütme politikasının da yenilgiye uğratılmasını ve boşa çıkartılmasını sağladı. Kısaca ikinci kez İmralı çizgisinde zafer kazanan **Önder APO** çizgisi oldu, PKK gerçeği oldu.

1 Haziran Atılımının devamlılığının sağlandığı, hareketin toparlandığı, demokratik sosyalizm çizgisinde kendini yenileyerek yeniden yapılandırmayı gerçekleştirdiği görülünce, işte o zaman 23 Ağustos 2005 tarihli MGK Toplantısı PKK'nin imha ve tasfiyesi, yani inkâr ve imha sisteminin başarısı için yeni bir topyekûn savaş konseptini gündeme getirdi. Bu tıpkı '90'ların başında olduğu gibi yeni bir topyekûn saldırı sürecinin başlangıcını ifade ediyor, yeni bir konsepti kabul etmesi ve Türkiye yönetiminin devreye koyması anlamına geliyordu. Uluslararası komplo yöntemleri ve yine çeşitli çürütme politikaları, oyunlar, baskı, izalasyon ve tecritle **Önder APO**'yu yenilgiye uğratamayan, PKK Hareketini tasfiye edemeyen, Kürt halkını Önderlikten ve PKK'den kopartamayan Türkiye yönetimi, bu sefer de yeni bir topyekûn savaş konsepti temelinde imha amaçlı saldırı sürecini başlatmayı gerekli gördü. Son gelişmelerin bu konseptle bağı vardır. Günümüzde yaşanan

olayların uluslararası komplo çerçevesinde yaşanan bu gelişmelerle kesinlikle bağı vardır. Dikkat edilirse, imha amaçlı saldırı ve bunu boşa çıkartan direnme sarmalı iç içe son otuz yıldır gelişme gösteriyor. En son İmralı çürütme sisteminin de yenilgiye uğratılması ve başarısız kılınmasının ardından, Türkiye rejimi yeni bir imha amaçlı saldırı sürecini 23 Ağustos 2005 tarihli MGK konsepti temelinde harekete geçiriyor.

Bilindiği gibi bu konseptin ardından kirli savaşın bütün yöntemleri devreye kondu. 2006 baharından itibaren bu konsepti hayata geçirecek yeni planlamalar yapıldı. AKP Hükümeti Genelkurmayla uzlaşarak PKK'yi imha ve tasfiye planı adı altında bir saldırı planını ortaya çıkarttı. Bu planının hedefleri daha sonra net ortaya çıktı. Birincisi, zehirleme yöntemiyle **Önder APO**'nun imhasının gerçekleşmesi, ikincisi her türlü operasyonel saldırıyla gerillanın darbelenip siyaseti etkilemeyecek düzeyde marjinal kılınması, üçüncüsü hareketin yönetim ve kadro gücünün darbeleterek dağıtılıp tasfiye edilmesi, dördüncüsü ise halka dönük baskı ve işkence geliştirilerek halkın sindirilmesi, bu temelde bütün direnme odaklarına dönük eşzamanlı ortak bir saldırı ile PKK Hareketinin imha ve tasfiyesinin sağlanmasıydı. Türkiye yönetimi bu doğrultuda bir yıl mücadele yürüttü. Hem **Önder APO**'ya hem de gerillaya ve halka dönük saldırılarını en ileri düzeyde geliştirdi. Buna karşı hareketimiz de süreci olağanüstü süreç olarak değerlendirecek, 2006 başından itibaren başta Botan olmak üzere birçok alanı daha fazla geliştirmeyi öngördü. Yeni takviyeler yaptı. 2006 yazında geliştirilen gerilla direnişi temelinde ve onun öncesinde 2006 baharında ortaya çıkartılan güçlü halk serhildanlarına dayalı olarak bu imha ve tasfiye planı önemli ölçüde teşhir edildi.

Bu çerçevede devreye birçok güç girdi, ateşkes çağrıları yapıldı. Bu çağrılar **Önder APO**'ya kadar götürüldü. Sonuçta 1 Ekim 2006'dan itibaren hareketimiz beşinci tek yanlı ateşkes sürecine süreli olarak karar verdi. Ateşkese dayalı yürüttüğü mücadeleyle bu

Komünar

imha ve tasfiye planını boşa çıkartmak istedi. Bir yandan ateşkesin stratejik başarısı için mücadele eder, çalışır, son bir kez Kürt sorununun barışçıl demokratik çözüm sürecinin geliştirilmesini sağlamak isterken, diğer yandan imhacı saldırıların devam etmesi durumunda içine girilecek yeni sürecin özelliklerini değerlendirip tartışmaya başladı. Aktif savunma direnişinin daha boyutlu ve daha güçlü hale getirilmesini ve yoğunluk düzeyinin artırılmasını bir çare olarak düşünüp değerlendirdi. Sonuçta özellikle AKP Hükümetinin hilekâr tutumu, Yaşar Büyükanıt yönetiminin de inkâr ve imhadaki ısrarı sonucunda, kış boyu ateşkes içerisindeki gerillaya ve halka dönük geliştirilen saldırılar karşısında ateşkesin Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü sağlama yönünde sonuç vermeyeceği açığa çıkınca, hareketimiz 2007 başından itibaren yeni bir değerlendirme sürecinin içine girdi. HPG 4. Konferansı gerilla açısından süreci değerlendirdi ve yeni kararlar aldı. Mayıs'ta gerçekleşen Kongra Gel Beşinci Genel Kurulu siyasi ve askeri süreci çok yönlü değerlendirdi. Tıpkı 18 Mayıs 1977'de Haki Karer yoldaşın katledilmesi karşısında **Önder APO'nun** partileşme sürecinin geliştirilmesi kararını vermesi gibi, beşinci tek yanlı ateşkes karşı imha ve tasfiye saldırısını dayatan ve bundan geri durmayan Türkiye yönetiminin saldırılarına karşı, hareketimiz ikinci 18 Mayıs kararlaşması olarak, 2007 Mayıs'ında aktif savunma savaşını orta yoğunluklu düzeyde geliştirerek, buna dayalı bir biçimde halkın demokratik konfederal örgütlülüğünü yaratmayı ve Kürt sorunun bu temelde halkın özgür demokratik yaşamının yaratılmasına dayalı olarak sağlamak için öngören bir kararlaşmaya ulaştı.

Bu önemli bir kararlaşmaydı; inkâr ve imha planı temelinde PKK'nin tasfiye edileceğini öngören Türkiye yönetiminin planlarının boşa çıkması ve başarısız kalması anlamına geldi. Dolayısıyla Genelkurmay-AKP uzlaşması bozuldu. Cumhurbaşkanlığı seçimi vesilesiyle Türkiye siyaseti derin bir kriz içine girdi. Aslında krizin nedeni öyle Abdullah

Gül'ün cumhurbaşkanlığına aday gösterilmesi ya da AKP'nin uzlaşmaz tutumu filan değildi. Krizin temel nedeni PKK'ye dönük imha ve tasfiye planının başarısız kalması, dolayısıyla AKP-Genelkurmay uzlaşmasının bozulması, devletin PKK'ye karşı politikasız kalıp saldırı planından yoksun bir duruma düşmesiydi. İnkâr ve imha sistemini yürüten Genelkurmay bunu kendisi için çok büyük tehlike olarak gördü. Dolayısıyla siyasi krize 27 Nisan muhtırasıyla müdahale etti. PKK'yi ve Kürt halkını soykırımla tehdit ederken, AKP'yi de yeni bir uzlaşmaya girmesi için uyardı. Tayyip Erdoğan yönetimi bu mesajı alarak, Genelkurmayla Dolmabahçe görüşmesi temelinde yeni bir uzlaşma içine girdi. Bu uzlaşmanın temel ilkesi PKK'ye karşı savaş temelinde ittifak yapmaktı. Genelkurmay bu temelde AKP'nin iktidarda kalmasına fırsat verirken, AKP de PKK'ye karşı savaş Genelkurmay'a havale eden, onu tümüyle desteklemeyi öngören bir anlayışı kabul etti. Bu temelde topyekûn savaş konseptine dayalı olarak saldırı yürütülüyor.

Uzlaşma ve ittifakın tek ilkesi vardı: PKK'ye karşı savaş, PKK'yi imha ve tasfiye etmek. Ordu bunu yürütecek, hükümet de bunun ekonomik, siyasi ve kültürel alandan desteklenmesini sağlayacaktı. Bu temelde topyekûn savaş konsepti yeni bir planlamaya kavuşturuldu. Bunu hayata geçirmek için de 22 Temmuz erken seçimi temelinde yeni bir yö-

netimin ortaya çıkartılması öngörüldü. 22 Temmuz seçimlerine böyle gidildi. Seçimler bir yenilenme yarattı, yeniden bir yönetim oluşturdu, yeni bir hükümet ortaya çıkardı. Cumhurbaşkanlığı seçimi yapıldı. Böylece 23 Ağustos 2005 tarihli topyekûn savaş konsepti temelinde PKK'yi imha ve tasfiye amaçlı ikinci bir planlı saldırı sürecini başlatan yeni bir yönetim gerçeği ortaya çıktı. Böylece Türkiye yönetimi uluslararası komplonun onuncu yılına yeni bir imha ve tasfiye planı dayatmayı öngördü, bunu esas aldı. Bunu yürüten güç olarak Genelkurmay-AKP uzlaşması sağlandı. Hedef, Önderliğin zehirlenmesi, gerillanın ezilmesi ve halkın sindirilmesi temelinde hareketin tasfiye edilmesiydi. Bunu sağlamak için de uluslararası komplo ittifakı yeniden canlandırılmaya çalışıldı.

Aslında Türkiye yönetimi uluslararası komplonun 10. yılına komployu var olan gücüyle yeniden canlandırıp örgütleyerek saldırıya geçirmeyi, dayatmayı ve bu temelde sonuç almayı öngördü. Bunun için Genelkurmay-AKP uzlaşması muhalefeti de kendine çekti. CHP ve MHP'yi de bu ittifaka güç verir hale getirerek ulusal mutabakat sağladı. DTP'yi buna de katmak için üzerinde yoğun baskı yaptı. DTP ya PKK karşıtı ulusal ittifaka katılacak ya da iyice etkisizleştirilecekti. Ardından İran ve Suriye gibi bölgesel güçlere gidildi. İçte PKK'yi tasfiye amaçlı yeni bir milli mutabakat yaratan AKP yönetimi, bölgesel alanda da İran ve Suriye'nin desteğini yeniden alarak, PKK'yi imha ve tasfiye planını bir bölgesel plan haline getirmeyi başardı. Geriye uluslararası güçler kalmıştı. 5 Kasım 2007 tarihli Bush-Erdoğan görüşmesiyle ABD ve AB'nin bu plana desteği kısmen sağlandı. Böylece plan uluslararası güçler tarafından da desteklenen bir plan haline getirildi. Buna kısmen Kürt milliyetçiliği de dahil edilerek, günümüzde oluşturabildiği kadarıyla komplo yeniden canlandırılmaya ve bu temelde hareketimize ve halkımıza dönük saldırı geliştirilmeye çalışıldı.

Bütün bunların sonucunda Aralık başından itibaren Türk ordusunun Medya Savunma

Alanlarına dönük hava saldırılarını başlattığını ve giderek Şubat sonunda bunu bir kara operasyonuna dönüştürdüğünü, yine Gabar'dan başlamak üzere parça parça bütün Botan sahalarımıza dönük bir askeri ezme operasyonu geliştirdiğini biliyoruz. Aynı şekilde **Önder APO** üzerinde baskı, tecrit ve işkence geliştirilerek sürdürülmüştür. Kürt halkı ve demokratik siyasi kurumları üzerinde baskılar arttırılarak devam etmiştir. Başta siyaset, kültür kurumları ve basın-yayın olmak üzere, Kürt halkının çıkarlarını temsil eden ve halkın sesi olan bütün demokratik kurumlar üzerinde yoğun bir baskı, tutuklama, işkence ile sindirme ve pasifikasyon hareketi geliştirilmiştir. İşte yaşadığımız olaylar, Botan'a dönük bu düzeyde planlı askeri saldırı bu temelde ortaya çıkıyor ve gerçekleşiyor. Tamamen Türkiye yönetiminin uluslararası alandan da aldığı desteğe dayalı olarak yeniden geliştirmeye çalıştığı topyekûn savaş konseptinin uygulanması çabasıdır. Demek ki uluslararası komployla bağı vardır; komplonun 10. yılında gerillanın ezilerek marjinal kılınması temelinde, yine **Önder APO** üzerinde arttırılan işkence ve Kürt halkına dönük geliştirilen pasifikasyon yöntemlerine dayalı olarak, Özgürlük Ha-

Türkiye yönetiminin ve Ordusunun saldırı stratejileri Nedir, neye dayanıyor, nasıl bir Taktik planlamayla yürütülüyor? Yine gerilla olarak Kürt Özgürlük Hareketi Olarak bu saldırılar karşısında Hangi yöntemlerle mücadele Edebiliriz, bunları nasıl boşa Çıkartabiliriz? Bunlar karşısında İzlememiz gereken taktikler neler Olmalıdır? Botan direnişinin Başarıya dönüşmesi ve zafer Kazanması hangi yol ve Yöntemlerle mümkün olur?

Komünar

reketimizin tasfiye edilmesi hedefine dönüktür. Öyle sıradan ve tesadüfî bir olay değil, sadece bölgesel olarak ortaya çıkan bir olay değil, tamamen tarihsel gerçekliği olan, güncel siyasi ve askeri gelişmelere dayanan, inkâr ve imha sisteminin uluslararası komployu 10. yılında başarıya götürmek amacıyla geliştirdiği saldırının temel ayağı, onun bir parçası olduğunu ifade ediyor. Botan saldırısını böyle görmemiz, böyle anlamamız gerekir. Olaylar birbirine bu düzeyde bağlıdır.

O zaman Türkiye yönetiminin ve ordusunun bu saldırı stratejileri nedir, neye dayanıyor, nasıl bir taktik planlamayla yürütülüyor? Yine bir gerilla olarak, Kürt Özgürlük Hareketi olarak bu saldırılar karşısında hangi yöntemlerle mücadele edebiliriz, bunları nasıl boşa çıkartabiliriz? Bunlar karşısında izlememiz gereken taktikler neler olmalıdır? Botan direnişinin başarıya dönüşmesi ve zafer kazanması hangi yol ve yöntemlerle mümkün olur? Tabii bunlar üzerinde daha ayrıntılı durmamız, olaylar ve olguları siyasi ve askeri boyutlarıyla daha derin anlamamız gerekiyor. Yoksa bu büyük kahramanlık olaylarını anlamak, anlamlandırmak, onları doğru sahiplenerek buradan doğru bir başarı çizgisi ve pratiği çıkarmak mümkün olmaz. Bunu sağlayabilmemiz için olaylar ve olguları güncel planda taktik ve stratejik yönleriyle daha derinden anlamamız ve saldırıları boşa çıkartmanın yol ve yöntemlerini daha güçlü bulmamız gerekir. Bu temelde şimdi gündemimiz oluşmuş bulunuyor. Esas başta gerilla olarak tüm özgürlük hareketi kapsamında tartışma gündemimizin içeriği budur. Önümüzdeki sorun kesinlikle böyledir. Mevcut olaylar en başta gerilla olmak üzere tüm Özgürlük Hareketimizin önüne bu sorulara başarılı doğru cevap verme zorunluluğunu çıkartmış bulunuyor. Bizim temel tartışma gündemimiz, çözüm üretmekle yükümlü olduğumuz gündemimiz budur. Dolayısıyla burada oluşan, tartışılarak ve araştırılarak çözüm bulunması gereken, mutlaka bir zafer yolunun bulunarak onun başarıyla gerçekleştirilmesi gereken temel gündemimiz budur. Bu gündem temelinde sorunu ortaya

koysunlar, olayları bu temelde ele alıp gündemleştirsınler, işte o zaman daha doğru ve gerçekçi bir biçimde sorunu ortaya koymuş olurlar, daha güçlü bir çözüm yolu arayabilirler.

Bu konulara ilişkin de birkaç hususu belirtebiliriz. Öncelikle düşmanın inkâr ve imha güçlerinin bu topyekûn saldırı konseptini önemsememiz gerekiyor. Uluslararası komplo nunun 10. yılında zayıflıklarımızdan da yararlanılarak bazı sonuçlar alınmak isteniyor. Özgürlük Hareketimizi imha ve tasfiye etme yolunda bazı mesafelerin katletilmek istendiği anlaşılıyor. Bu temelde Türkiye yönetiminin bir iç mutabakatı vardır. Zaman zaman bazı pürüzler ortaya çıksa da, özellikle 21 Şubat Zap operasyonuna kadar iktidarı ve muhalefetiyle bir birlik söz konusuydu. Şimdi bu uzlaşma Zap operasyonunun askeri sonuçlarının başarısız olması temelinde kısmen çözülmeye başlamış görünüyor. Gerillanın askeri açıdan vurduğu sınırlı bir darbe Türkiye yönetimi cephesinde ciddi bir siyasi krize yol açmış durumdadır. Demek ki askeri bakımdan daha güçlü darbeler vurulabilse, Türkiye'nin siyasi krizinin daha da derinleşmesi, bu gerici faşist siyasi yapılanmanın dağıtılarak aşılması, Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde Türkiye'nin demokratikleşme süreci içine çekilmesi mümkün olacaktır. Özellikle Zap direnişi ardından gelişen siyasi süreç bunun mümkün olduğunu net ve açık bir şekilde göstermiştir.

Fakat bu PKK'yi imha ve tasfiye planının yok olduğu, topyekûn savaş konseptinin dağıldığı anlamına gelmiyor. Bu konsepti ordu yürütüyor, ipleri Genelkurmay elinde tutuyor. Dolayısıyla uygun siyasi kombinezonlar ve ittifaklarla yürütmeye çalışıyor. Şimdi de Türkiye'deki siyasi krizden bir çıkış bularak, bu temelde imha saldırılarını arttırmak istiyor. Daha doğrusu PKK'ye karşı savaşı dayatarak Türkiye'deki siyasi krize çözüm bulmaya çalışıyor. Bu açık bir durumdur. Çeşitli çevreler böyle bir konseptte çıkar uzlaşması yapmışlardır. Genelkurmay ve ordu çevreleri bir yandan inkârcı zihniyetlerinin gereğini yaparken, diğer yandan siyasi yönetim üzerindeki etkin-

Komünar

liklerini bu saldırılara dayandırarak sürdürüp geliştiriyorlar. Onun için onlara hep savaş gerekiyor. Yaşar Büyükanıt göreve gelirken, Türkiye'nin durumunu 1919'lara benzer bir durum olarak değerlendirmiş, yani bir savaşa ihtiyaç olduğunu vurgulamıştı. O savaşı 'PKK terörüne karşı mücadele' adı altında Kürtlere karşı yürütmeyi öngörüyor. Kendini tümüyle böyle bir savaş gerçeğine bağlamış durumdadır. 1919'da M. Kemal'in kendisi nasıl bir kurtuluş savaşına karar vermişse, besbelli ki kendisi de PKK'ye karşı cumhuriyeti kurtarma savaşını öngörüyor. Zaten sol sosyalist hareket tasfiye edilmiş, geriye Kürt hareketiyle siyasi İslam kalmıştır. Şimdi ikisini vuruşturarak güçten düşürmeyi veya AKP eliyle PKK'nin imhasını gerçekleştirerek yalnız başına kalan AKP'yi de tasfiye edip klasik cumhuriyeti bu biçimde kurtarmayı, kendine göre ikinci kurtuluş savaşını böylece başarıya götürmeyi hesaplıyor. Bu gayet açık ve anlaşılır bir durumdur.

Buna karşı AKP'nin de hesapları var. AKP de orduyla gerillayı çatıştırarak mümkünse ikisini de zayıflatmak, bu temelde bir yandan Kürt toplumu üzerindeki etkinliğini artırırken, diğer yandan ordunun siyaset üzerindeki etkinliğini zayıflatıp iktidar alanlarını kendisi için daha fazla açmak istiyor. AKP şu ana kadar bu çatışmada taraflar zayıflamazsa, ortaya çıkacak sonucun kendisi için zararlı olmayacağını hesap etti. Ordu PKK'yi yenilgiye uğrattırma ne ala, "PKK'ye karşı zafer kazanmış hükümet ben olurum. Onun siyasi rantını elde ederim. PKK orduyu geriletirse o da kötü değildir. Kısmen Kürtlerle anlaşmaya gider, orduyu daha da geriletir, iktidar alanını açarım" dedi. AKP'nin hesapları da böyledir. Bu nedenle 22 Temmuz seçimleri ardından Genelkurmaydan çok daha fazla savaş tahrikçiliği yaptı. Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, bütün AKP yöneticileri hep 'kök kazımaktan' söz ettiler. Kürt ve PKK düşmanlığında ve savaş tahrikçiliğinde çok ileri düzeye gittiler. Neden? Kendi hesaplarına göre ortaya çıkacak sonuç ne olursa olsun, kedinin sürekli dört ayağı üzerine düşmesi gibi kârlı çıkacaklardı.

Nitekim Kuzey'de olduğu gibi Medya Savunma Bölgelerine dönük saldırıları da tahrik ettiler. En son kara operasyonunu da onlar tahrik etti. Sonuçta operasyonun başarılı olmadığını ve ordunun darbe yediğini gördüklerinde, bunun üzerine hemen DTP'lilerle görüşerek yenilgiyi siyasi iktidar alanında bunu zafere dönüştürmeye çalıştılar. Karşı taraf, yani klasik cumhuriyetçi güçler de kapatma davasını gündeme getirerek AKP'ye dur dediler. Bu, AKP yönetiminin hesabında yoktu. Buna ihtimal vermiyorlardı. Yüzde 47 oy almış olmak başlarını döndürmüştü. Hâlbuki Türkiye devlet gerçeğini iyi inceleseler ve DP olayını hiç unutmazlardı görürlerdi ki, yüzde kaç oy almış olursan ol, gerçek iktidar sahipleri başkadır, son söz başkalarınınındır.

Nitekim öyle bir gerçekle yüz yüze gelince, şimdi AKP yönetimini bir telaş sarmış durumdadır. Genelkurmay da başarısız kalınca, Zap operasyonunda çeşitli gerekçeler uydurmaya çalıştı. Önce basını suçladı, aslında olmayan hedefler gösterdi diye suçladı. Sonra koşulları öne çıkardı, zorluklardan söz etti. Bu gerekçeler yerini bulmayınca, bu sefer muhalefeti ihanet içinde olmakla suçlamaya kalktı. İlk defa MHP'yle CHP orduyla çatışmalı bir konuma geldi. Türkiye siyasi tarihinde bu yeni oluyor. Dolayısıyla bütün bunlar siyasi krizin ne kadar derin ve kapsamlı olduğunu gösteriyor. Fakat tabii bundan sonraki gelişmeler ordunun tutumuna bağlıdır. Her ne kadar yıpranmış olsa da, Zap operasyonunun da sonuçları temelinde ciddi bir prestij kaybını yaşamış olsa da, Türkiye devletinin en dinamik ve sağlam gücü, toplumun yine de itibar ettiği güç ordudur. Dolayısıyla topyekûn savaş konseptini hayata geçirmek için gerekli siyasi gücü yaratmada Türk ordusunun ısrarlı olacağı, gerekirse muhtıralar ve darbelerle bu süreci yürütmeye çalışacağı açıktır.

Şimdi saldırı konseptinin dış ayakları da var, bölgesel ayakları var. İran ve Suriye durmadan tahrik ediyorlar. Son günlerde Türkiye-İran görüşmeleri bu doğrultuda yoğunca yapılıyordu. Her iki devletin sınır üzerinde daha geniş ortak operasyon yapmanın tartışması ve

Komünar

planlaması içinde oldukları söyleniyor. Pratik ne olursa olsun, İran ve Suriye'nin Türkiye'yi Kürt savaşına tahrik ve teşvik ettiği açıktır; bu temelde Türkiye'yi zayıflatmaya, yine Türkiye-ABD ilişkilerini zorlamaya çalışıyorlar. Bu açık bir gerçektir. Kendileri de bir yandan ABD'nin zorlamaları, diğer yandan Kürtlerin demokratikleşme mücadeleleri karşısında yaşadıkları zorlanmaları bu biçimde aşmaya çalışıyorlar. Onların amaçları da bellidir. Hem Türkiye'nin Kürtlere darbe vurması temelinde Kürtlerin zayıf düşmesini ve Kürt sorunu tarafından zorlanmaktan kurtulmayı hedefliyorlar, hem de Türkiye'nin zayıf düşmesini, ABD'den kopmasını, dolayısıyla bölgesel etkinlik savaşında Türkiye'nin önüne geçmeyi hedefliyorlar. Türkiye'yi çok sevdikleri için değil, aslında ondan yararlanmak için savaşı tahrik ediyor ve destek veriyorlar. Çeşitli biçimlerde ortak hareket ediyorlar.

Şimdi muhalefet ile Türkiye iktidarı neye dayanarak uzlaşma sağladı? AKP ve Genelkurmay uzlaşması temelinde muhalefete giderek şunu söylediler: "ABD yeşil ışık yakıyor, PKK'yi imha etme imkânı var fırsat oluşmuştur; siz de katılın, destek verin, sonuç alalım." Aslında seçimlerden sonra Zap operasyonuna kadar MHP ve CHP bu temelde hükümete destek verdi. Hiç muhalefet etmediler. Kendilerine PKK'nin imha edileceği sözü verilmişti. Operasyon başlayınca, bu sözün gereğinin yapılmaya başlandığını sandılar. Fakat kısa sürede PKK'nin imhası yerine Türk ordusunun darbe yiyip geri çekilmek zorunda kalması durumuyla karşılaşınca uykudan uyanırcasına ayıldılar. Dolayısıyla ilk muhalefeti MHP ve CHP geliştirdi. Bu partiler eleştirdiler. Kendilerine PKK'nin imha sözü verilmişken, neden bu yapılmayıp da ordunun geri çekilmekte olduğunu sordular. Burada bir oyunun olabileceğini gördüler, değerlendirdiler. Dolayısıyla AKP'nin dış güçlerin oyununa geldiğini vurgulamaya çalıştılar. Bu bir iç çatışma yarattı.

AKP'nin muhalefet partilerine "PKK'yi imha fırsatı oluştu" demesine neler etken oldu? Temel etken ABD politikalarında yaşanan değişiklikler oldu. ABD 2006 yılı sonundaki

seçimlerden sonra kısmen politika değişikliği yaptı. Cumhuriyetçilerin, daha doğrusu mevcut yönetimin ciddi oy kaybına uğramasının ardından, bir komisyon her iki partiyi uzlaştıracak yeni siyasetler için çalıştı ve bir konsept ortaya çıkardı. Dolayısıyla 2007'den itibaren Bush'un Ortadoğu politikalarında değişiklik oldu, yenilikler ortaya çıkartıldı. Bu değişiklik neydi? O dönemde ABD İran'a vurdu vuracak denilirken, birden İran'a savaş arka plana itildi. Bush yönetimi buna kaşı Türkiye-Irak ittifakını yaratarak ve Kürtleri de bunun içine katarak, İran ve Suriye karşısında bölgesel bir güçlenme sağlamayı ve kendi politikalarını da bu güce dayanarak yürütmeyi bir strateji olarak kabul etti. Bu durum ABD'nin Türkiye'yi bir kere daha Ortadoğu politikasında kullanmak istediği anlamına geldi. Türkiye bu politika değişimini görünce, bundan yararlanarak PKK'ye karşı ABD'nin desteğini alabileceğinin, Kuzey'de ve Güney'de bir kez daha güçlü bir saldırı yürütebileceğinin umut ve hesabı içine girdi.

Aslında bu, Türkiye yönetiminin hesabıydı. Diğer yandan ABD'nin de Türkiye-Irak ittifakını yaratabilmek için aşırı uçları törpülemesi gerekiyordu. Buradaki aşırı uçlardan birisi PKK, diğeri ise Türkiye'ydü. PKK'nin aşırı uçluğu, özgücüsü özgürce hareket etmesi ve bu özgür iradeyi gerilla gücüne dayanarak sürdürmesiydi. PKK bu güce dayanarak ABD'nin Ortadoğu'daki politikalarını hep bozdu ve yine bozabilirdi. Dolayısıyla PKK'nin hesap bozucu güçten düşürülmesi gerekiyordu. Onun için de gerillanın darbelemesi, tıpkı FKÖ gibi askeri güçten yoksun bırakılarak barış planı ve siyasi çözüm adı altında adeta tükenme süreci içine çekilmesi gerekiyordu. İşte aslında ABD bu temelde Türkiye'yi PKK'nin silahlı gücüne vurmak için teşvik etti, destekledi. Öyle AKP'nin talepleriyle ABD'den destek alınmadı. Tam tersine, ABD yönetiminin bu siyaseti doğrultusunda AKP Hükümeti PKK üzerine saldırtıldı.

Diğer yandan Türkiye'nin aşırı duruşunun, Kürt'ü inkâr eden, dolayısıyla tüm Kürtlerle Türkiye yönetimini karşı karşıya getir-

erek Irak ittifakını zorlayan politik duruşunun değişmesi lazımdı. Bunun için de Türkiye'nin savaş içine çekilmesi, çatışmaya zorlanması, dış güçlere muhtaç kalacak düzeyde zorlanması lazımdı. Bu da ancak PKK'yle çatışma içinde olabilirdi. Türkiye'yi daha çok dış güce, yani ABD'ye muhtaç bırakmak amacıyla sınırötesi bir operasyona, PKK'yle daha kapsamlı çatışmaya yönelme ve teşvik etme durumu gündeme geldi. Türkiye ABD'nin bu politikalarını görünce, "ABD mademki PKK'ye karşı saldırıya destek verecek, ancak bunun arkasından Türkiye'yi de Ortadoğu politikasında kullanmak istiyor, o zaman ben bu desteği değerlendirerek PKK'ye ezici darbeyi vururum; geriye ABD'nin isteklerini karşılayacak bir durum kalmaz" hesabını yaparak 5 Kasım 2007 mutabakatına gidildi. ABD bu mutabakatta Türkiye'yi PKK'yle çatışmaya daha fazla teşvik ediyordu. Çünkü hem PKK'yi zayıf düşürmek, hem de Türkiye'yi daha fazla zayıflatarak kendisine muhtaç hale getirmek istiyordu. 5 Kasım mutabakatında Türkiye ABD'den destek alarak savaşa girmek istedi. Çünkü "Bu desteğe dayanarak PKK'ye ezici darbe vurur, sonuçta ben kazanırım, ABD'nin hesabı bozulur" hesabı yaptı. Mutabakat bu temelde yapıldı.

Sınır ötesi operasyon teskeresi
Temelinde oluşturulan konsept
Bölgesel ve uluslararası güçleri de
İçine alan ve Türkiye'de ulusal
Mutabakata dayanan kapsamlı
Bir konsepttir
Bu saldırı konseptini her ne
Kadar AKP-Genelkurmay
Uzlaşmasına dayanan yönetim
Hayata geçirdiyse de, CHP ve
MHP gibi güçler de buna destek
Verdiler. Bölgede İran ve Suriye
Destek verdi, dışarıda AB ve ABD
Destek verdi, İngiltere ve İsrail
Destek verdi

Dolayısıyla sınır ötesi operasyon teskeresi temelinde oluşturulan konsept, bölgesel ve uluslararası güçleri de içine alan ve Türkiye'de ulusal mutabakata dayanan kapsamlı bir konsepttir. Bu saldırı konseptini her ne kadar AKP-Genelkurmay uzlaşmasına dayanan yönetim hayata geçirdiyse de, CHP ve MHP gibi güçler de buna destek verdiler. Bölgede İran ve Suriye destek verdi, dışarıda AB ve ABD destek verdi, İngiltere ve İsrail destek verdi. Bir sürü görüşme yaptılar. İstihbarat desteği verdiler, hava sahasını açarak destek verdiler, uçak kiralayarak ve satarak destek verdiler. Hala da vermeye devam ediyorlar. Özellikle İsrail keşif uçakları ve istihbarat bilgisi verdiği gibi, kendisinin 2 Haziran 1982'de Lübnan'da Beyrut kuşatmasıyla FKÖ'ye dönük geliştirdiği operasyonun bir benzerini de PKK'ye karşı Türkiye'nin geliştirmesi için akıl ve plan vermeye çalıştı. Bunu çok iyi biliyoruz. Çünkü mevcut saldırılar İsrail planları doğrultusunda geliyor.

Zap kuşatması tıpkı 2 Haziran 1982 Beyrut kuşatmasına benzer bir yaklaşımla geliştirilmek istendi. Buradan da anlaşılıyor ki, İsrail'in Türkiye'yi teşviki ve akıl hocalığı çok fazladır. Neden bunu yapıyor? Karşılığını alıyor, onun için yapıyor. Türkiye'yi İran'a ve Suriye'ye karşı çıkartmak istiyor. Her türlü silahı satıyor, maddi destek alıyor, bir de Anadolu'yu satın alıyor. **Önder APO**'nun da son zamanlarda sıkça vurguladığı gibi, aslında Anadolu toprağını ele geçirmeye çalışıyor. Şimdiye kadar gizli yöntemlerle bunu yapıyordu. Şimdi Türkiye'yi daha da zorlayarak ve zayıf kılarak, daha geniş ve açık bir biçimde yapmak istiyor. Durum bu kadar açık ve anlaşılırdır. Bu bakımdan son saldırıların, PKK'yi imha ve tasfiye planının, Türkiye ile birlikte uluslararası komployu yürüten güçler olarak ABD, İngiltere ve İsrail'in planı olduğundan kuşku duymamak gerekir. Özellikle bu üç güç küresel sermaye adına birlikte hareket ediyorlar. İngiltere siyaseti belirliyor. **Önder APO** buna da çok dikkat çekti. İsrail sermayeyi kontrol ediyor. ABD de askeri gücüne dayanarak pratikte bu siyaseti hayata geçiriyor.

Komünar

Dünyanın birçok alanında bu böyle olduğu gibi, Ortadoğu ve Kürdistan'da da mevcut yönetim böyledir.

Kürt milliyetçiliği de belli düzeyde bu saldırı konseptinin içine çekilmek istenmiştir ya da çıkarları gereği onlar da bu planının dışında kalmamaya çalışmışlardır. Özellikle YNK cephesinin PKK'nin ağır darbe yiyeceği hesabına kapılarak hemen taraf olmaya, AKP'yi destekler tutum takınmaya ve bize karşı ilişkileri kesecek düzeyde tavır almaya yönelmesi buradan kaynaklandı. "Nasıl olsa PKK artık ağır darbe yiyecek; dolayısıyla karşı tarafta saf tutarsam, PKK'nin yiyeceği darbenin ardından ortaya çıkacak imkânların paylaşılmasında bana da biraz pay düşer" hesabı yaptı. KDP'nin hesapları biraz daha gizli oldu. Onlar Türkiye'nin Behdinan'a girerek daha sonra çıkmayacağından ürküntü duyular. O nedenle Türkiye'nin askeri güçlerini Behdinan'a daha fazla sokmasına karşı çıktılar. Kürt kamuoyunun eleştirilerinden de korktular. Sonuçta ABD'nin de el altından desteğini alarak, Türkiye'nin Güney Kürdistan'a daha fazla tank ve askeri sokarak Zap kuşatmasını geliştirmesine karşı çıktılar. Fakat onlar da PKK'nin darbe yiyeceğini hesap ettiler. Çünkü ABD Dışişleri Bakanının telkinleri bu doğrultuydu. Onlar da PKK'nin darbe yemesinin ardından oluşacak ortama dayanarak, ulusal önderliklerini ilan etmek üzere ulusal konferans veya kongre toplama hevesine kapıldılar. Böyle bir çaba içine girdiler. "Madem uluslararası mutabakat temelinde PKK'ye darbe vurulacak, o zaman zaten Güney Kürdistan'ı tümünden ele geçirmişiz, bir ulusal kongreyle ulusal önderliğimizi ilan edip Kuzey'de de etkinlik sağlayarak tüm Kürdistan liderliğini gerçekleştiririz" hesabına kapıldılar. Bu saldırı konseptinin arkasında bu kadar siyasi hesap ve böyle kapsamlı siyasi güçler vardır. Bu gerçekleri görmemiz gerekir. Özellikle Zap operasyonunun başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından ortaya çıkan siyasi gelişmeler bu hesapların varlığını bize net bir biçimde gösterdi.

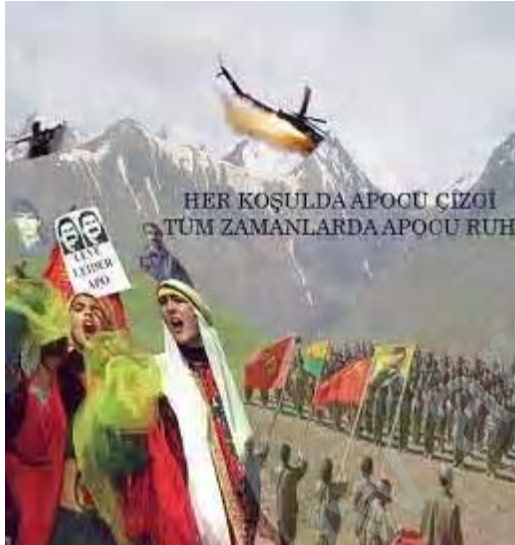
Bu konseptin bütün alanlarda saldırıya geçirilme durumu söz konusudur. Bunun ide-

olojik ve örgütsel saldırı boyutu vardır. Her alanda PKK ölçülerini bozmak, yozlaştırmak ve partileşmeyi dağıtmak için, özellikle AB ve ABD'nin yoğun para dökerek çaba harcadığı tartışma götürmez bir gerçektir. Gerçekten de akıl almaz çabalar harcıyor, imkânlar sevk ediyorlar. İhaneti teşvik etmek için vaat etmedik hiçbir şey bırakmıyorlar. Yeter ki PKK'den bir parça kopsun; onun için harcamayacakları çaba ve dökmecekleri para yoktur. Bu temelde ideolojik ve örgütsel çizgiyi sulandırmaya, bozmaya, örgütsel sağlamlığı zayıflatmaya ve disiplini yıkmaya, dolayısıyla örgüt gücünü zayıf düşürmeye çalışıyorlar. PKK'nin iki tane güç kaynağının bulunduğu nu çok iyi biliyorlar: Bir örgüt, iki halk! Örgütten ve halktan uzaklaştırdın mı, örgüt disiplinini kaybettirip halkla da bağlarını zayıflatın mı PKK yenilmiş demektir; ortada herhangi bir güç kaynağı kalmaz. Bunu sağlatabilmek için örgüt içini bozmak amacıyla bin bir türlü oyun geliştiriyorlar. İçimizde buna kulak kabartanlar da az değildir. Çeşitli küçük burjuva yaşam etkileri altında kalanlar, savaşın zorlukları altında yılanlar ve basit bireysel yaşam tutkusunu aşamayanlar, Önderlik ve PKK çizgisinden çok bu eğilimleri daha doğru buluyorlar. PKK'nin de öyle olmasını arzu ediyorlar. Bazıları bırakıp gitmeyi, kaçmayı onurlarına yediremiyorlar. Bazıları da belli imkânları ele geçirmişler, PKK içinde onları kaybetmek istemiyorlar. Onun için gitmek yerine, 2003-2004 tasfiyecilerinin öngördüğü biçimde PKK'yi oraya çekmek istiyorlar. Bunu iyi biliyoruz.

Bu bakımdan ideolojik ve örgütsel mücadele, bu imha ve tasfiye konseptine karşı, onu boşa çıkarmayı amaçlayan mücadelenin önemli bir parçası oluyor. Çünkü bu konseptin önemli bir ayağı ideolojik ve örgütsel boyuttur. Bunda yanlış yapmamak gerekir. Askeri saldırılar artıyor, bu kadar siyasi oyunlar var, saldırı sadece siyasi ve askeri boyutludur demek yeterli değildir. Bu bizi daraltır, yanlışla götürür. Evet, bunlar vardır, fazlasıyla vardır, çok tehlikeli bir biçimde vardır. Fakat bunlar biraz da görünen saldırılardır. Görünmeyen

Komünar

saldırı ideolojik ve örgütsel boyutta olanıdır. Bizim için asıl büyük tehlike, görünmeyen saldırdır. Çünkü biz bir gerilla gücüyüz, bizim eylem gücümüz de gizliliğimizden geliyor. Biz bir ideolojik önderlik hareketiyiz. Bize karşı saldırının büyüklüğü de görünmeyen yönden gelendir, dolayısıyla ideolojik ve örgütsel boyutlu olanıdır. Bu bakımdan ideolojik ölçüleri, örgüt disiplinini, kadro yaşamını, taktik anlayışı ve mücadele tarzını değiştirmek için dıştan bize bir sürü eğilim empoze ediliyor. İçten de bunun aleti olanlar epeyce var. Kendini değiştirmeyerek, eğitmeyerek veya tıpkı provokatif-tasfiyeci eğilim gibi devletçi düzen ölçülerini doğru ve yaşanabilir bularak ağız sulanan ve ona heves edenler epeyce çoktur. Bunları tahrik edip geliştirmek için bu yeni konsept temelinde el altından birçok saldırının geliştirilmeye çalışıldığını, birçok sızmanın yapılmaya çalışıldığını biliyoruz.

Dolayısıyla bizim de bu konsepti yenilgiye uğratmak için örgütsel mücadele boyutunu öncelikle ele almamız, PKK'yi imha ve tasfiye planının esas olarak Önderlik çizgisinde sağlam bir duruşla boşa çıkartılacağını ve hiçbir saldırının Önderlik çizgisinde bütünlüklü ve sağlam duran bir örgütü asla yenemeyeceğini bilerek, bu saldırılara karşı ideolojik duruşumuzu çizgi esasları temelinde geliştirmemiz gerekiyor. Çeşitli biçimlerde içten dıştan da-

yatılan ideolojik ve örgütsel bozma eğilimleri ve saldırılarına karşı uyanık olmamız, çizgi mücadelesini, sınıf ve cins mücadelesini çok etkili bir biçimde yürütür konumda olmamız hayati önemini sürdürüyor. Bu konuda asla hata yapmamalıyız, zayıf yaklaşım ve savsaklama olmamalıdır. Önemsemez bir duruş takınmamalıyız. Kesinlikle uzlaşıcı, liberal, pasif duruş ve eğilimler içerisinde bulunmamalıyız. Öyle olursak tam da ABD çizgisinin oyununa gelmiş, oyunun uzantısı haline düşmüş, onun bir aracına dönüşmüş, kapıları o çizginin saldırıları için ardına kadar açmış oluruz.

Diğer yandan bu konseptin siyasi saldırı boyutları var. Siyasi saldırı boyutları **Önder APO**'yu hedefliyor, **Önder APO**'nun ideolojik ve siyasi tasfiyesini hedefliyor. Önderliğimize yönelik her gün karalama yapıyorlar, çarpıtıyorlar. Önderliği kitlelerin ve demokratik çevrelerin gözünden düşürebilmek için her türlü saldırıyı yürütüyorlar. Yine zehirleme süreci devam ediyor. Fiziki ve psikolojik işkence ve buna dayalı imha süreci devam ediyor. Dolayısıyla bu konseptin **Önder APO** üzerindeki imha yönü sürüyor. Diğer yandan PKK'yi 'terör örgütü' olarak ilan edebilmek için diplomatik faaliyetlerini kesintisiz sürdürüyorlar. Türkiye'nin bütün imkânları bu yolda peşkeş çekiliyor. Dünyanın irili ufaklı bütün ülkelerine gidiliyor. Adı sanı duyulmamış ülkelere gidiyorlar, PKK'ye 'terör örgütü' denmesi karşılığında anlaşma yapmaya çalışıyorlar. Çoğu devletin Türkiye'den de, PKK'den de, Kürtlerden de haberi bile yoktur. Fakat "*Ne olur ne olmaz, ya boşluk olur da PKK herhangi birisiyle ilişki kurarak bir siyasi statü kazanırsa durumumuz ne olur*" kaygısıyla, siyaset alanında küçük bir açık nokta bırakmak istemiyorlar. Hep bütün dünyanın 'terörist' dediği, dolayısıyla kabul etmediği bir Kürt gerçeğini PKK adıyla ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. İnkârcılık budur işte. Kürt'ü inkâr "PKK teröristtir" adıyla sağlanmak isteniyor. Bu açık bir gerçektir.

Yine siyaset alanında halk üzerindeki baskılar çoktur. Bunu İran ve Suriye devletleriyle ortaklaşa yürütüyorlar. Halk üzerinde

Komünar

gerçekten de açıklıkla terbiye edecek bir ekonomik politikayı bütün parçalarda sürdürüyorlar. Gençlik üzerinde yozlaştırıcı özel savaş politikalarını had safhada geliştiriyorlar. Ajanlaştırma ve çetecilik uygulamalarını geliştiriyorlar. Demokratik siyasetin kapılarını kapatmaya, demokratik siyaset yürüten güçler üzerinde baskı, tutuklama ve işkence uygulamalarını had safhada geliştirmeye çalışıyorlar. Öyle ki, zindanlar yeniden dolmuş durumdadır. Bu Türkiye'de böyle olduğu gibi, İran'da ve Suriye'de de böyledir. Yine kültür-sanat faaliyetleri üzerinde, propaganda ve ajitasyon çalışmaları üzerinde her türlü yasaklama, engelleme ve kısıtlama faaliyetlerini sürdürüyorlar. Öyle ki, adeta Kürt halkının sesini tümenden kesme ve boğma çabası içindedir. Gazeteler kapatılıyor, yayın organları durduruluyor. Hatta türkülere bile izin verilmiyor. Aslında bazı şeyler tamamen özel savaşın aracı olarak geliştiriliyor; yoksa bunlar öyle demokratik bir tutumun bir sonucu değildir. Sadece özel savaşın aracı olarak, bu savaşa hizmet ettiği ölçüde, sınırlı bazı türkü söylemelere ve gazete çıkarmalara izin veriyorlar. Nereye kadar? PKK karşıtı savaşa hizmet ettiği yere kadar. Onu aştığı yerde durduruyorlar.

Baskı, tehdit ve işkence çoktur. Böylece halk üzerinde sindirme ve pasifikasyon hareketi yaratmaya çalışıyorlar. Bunu İran rejimi Doğu Kürdistan halkı üzerinde uyguladı. Gerçekten de Ahmedinejad rejimi tam bir özel savaş rejimi olarak çok ağır bir baskı ve sindirme uygulamasıyla halkı çok zor bir duruma düşürdü. Bu gözle görülebilen bir gerçektir. Benzer şeyi Suriye yönetimi de halkımız üzerinde uyguluyor. Ekonomik ve siyasi istihbarat alanında her türlü baskıyı uyguladığı gibi, bazı katliamlarla halkın gözü korkutulmaya çalışılıyor. En son Newroz'da Qamişlo katliamı böyle geliştirildi. Zaten Türkiye rejiminin bir özel savaş rejimi olduğu, PKK'ye ve Kürt halkına karşı savaşı psikolojik savaş kapsamında yürüttüğü gözle görülecek kadar açık bir gerçektir. Baskı, işkence, sindirme, kandırma, oyun, teşvik ve imkân sunma, yerine göre her şey özel savaşın aracı olarak hesaplanıp

uygulamaya konuluyor. Öyle ki, mevcut Türkiye yönetiminin özel psikolojik savaşa hizmet etmeyen hiçbir şeye izin vermeyen bir durumu vardır. Kürdistan'daki bütün uygulamalar özel psikolojik savaşa hizmet etme temelinde yürütülüyor. Bu bir gerçektir.

Biz bütün bunlara karşı siyasi alanda güçlü bir duruş sergilemek durumundayız. **Önder APO**'ya dönük saldırıları daha çok teşhir etmekle birlikte, tedavisi ve yerinin değiştirilmesi amacıyla başlatılan '**êdi bese**' kampanyasını sonuç alana kadar kesintisiz bir biçimde sürdürmek esastır. **Önder APO**'nun sağlığı ve güvenliği tüm hareketimizin ve halkımızın temel sorunudur; bütün mücadelemizin üzerinde şekillendiği temel eksendir. Bu çerçevede her alanda mücadeleyi geliştirmek ve tüm güçlerimizi bu mücadeleye sevk etmek gerekir. Yine diplomatik alanda Türkiye yönetiminin çabalarını boşa çıkartacak faaliyetleri geliştirmemiz, onun haksız, saldırgan ve soykırımcı yüzünü uluslararası siyasi çevrelere ve demokratik güçlere daha çok göstermemiz gerekir. Halk üzerindeki saldırı ve pasifikasyon hareketlerine karşı da başta gençlik ve kadın olmak üzere tüm halkın katılımı temelinde demokratik serhildanı sürekli kılıp etkin bir biçimde geliştirmemiz şarttır. Bu çok önemlidir. Demokratik serhildan halkın gücünün ortaya çıkartılmasının ve her türlü gericiliğe darbe vurmanın en etkili yolu ve yöntemidir. Bunu görmemiz ve demokratik komünalizm örgütlülüğü temelinde çalışmamız gerekir. Bunlar et ve tırnak gibi iç içedir. Örgüt ve eylem Kürdistan'da her zaman iç içe olmuştur. **Önder APO** örgüt ve eylemi iç içe bütünlüklü bir hareket olarak tanımladı; PKK büyük direniş gücü olma durumunu bu temelinde geliştirdi ve gerçekleştirdi. Ancak bu yolla halkın gücü açığa çıkartılabilir, halkın örgütlenmesi ancak bu yolla sağlanabilir. Her türlü yozlaştırma ve zayıf düşürme hareketleri bu yolla önlenip boşa çıkartılabilir. Ona karşı halkın özgür yaşamı demokratik örgütlülüğüne dayalı olarak ve demokratik eylem temelinde gerçekleştirilebilir. / **Devam Edecek...**

Halk Savunma Merkezi

Dizi Yazı II

Êdî Bes e Hamlesinin İkinci Aşaması

Partileşme Temelinde Başarıyla Sonuçlanacaktır!

1 Haziran hamlesinin beşinci yılında ABD'nin Türkiye Irak ittifakını yaratma ve bu temelde PKK'nin engelleyici konumunu ortadan kaldırmak üzere yürüttüğü tasfiye politikaları halen devam ediyor. Bir çok şeyin arkasında Amerika var. Avrupa birliği ile de bu çerçevede uzlaşma halindedirler. Avrupa'nın Amerika'yı aşan bir iradesi yoktur. Seçim yılında olan Amerika bazı politikalarını pratikleştirmede pasif konumda kalıyor. Bundan sonra daha fazla kalacak. Biz bir yıla yakın sürecek bu süreci değerlendirebiliriz. ABD'nin yeni politikaları 2009'un baharından önce devreye girmeyecektir. ABD'nin geçen dönemde hesabı şuydu. 2009'a kadar Türkiye'nin Kürtlerle uzlaşmayan katı yanını törpüleyerek ve PKK'yi engel olmaktan çıkartarak, Irak'ın içini düzenleyerek Türkiye-Irak ittifakını sağlayan ve güneyli Kürtleri de bunun içine katan bir düzeyi yakalamak istiyordu. Ortadoğu da böyle bir ittifaka ulaşarak 2009'un başından itibaren yeni ve daha etkin politik girişimleri Ortadoğu da yapmak istiyordu. Bunun yönünün İran'ın üzerine gitmek olacağı da açıktır. İran'ın üzerine demokrat yönetimin gitmesine de fırsat vermek istiyorlardı. Çünkü mevcut İran İslam rejimi demokrat hükümete darbe vurarak devrim yapmıştı. Şimdi mevcut İslami rejimi yenilgiye uğratma savaşını demokrat yönetime vermek istiyorlar. Amerika bir tür İntikam almak istiyor, rövanş almak istiyor, ona göre hazırlık yapıyor. Planlaması hala böyledir.

ABD Irak'ta belirli bir düzey yarattı. Türkiye'nin Kürtleri tümünden reddeden genel kurmay politikasında değişiklikler ortaya çıkarttı. İlişkiler düzelse de Türkiye ile tam ittifak yapabilmiş değil. PKK engelini aşabilmiş değil. Kendine göre engel saydığı hususlar halen sorun olmaya devam ediyor. Dolayısıyla bundan

sonra bu engelleri kaldırıp, istediği sonuçlara ulaşmak için çaba harcamaya devam edecektir. 2009 yılı için planladıklarını hayata geçirecek mi, geçirmeyecek ne yapacak bilemiyoruz. Elbette ABD'nin kendi çıkarları için öngördüğü bu tehlikeli saldırı süreci boşa çıkarılırsa ABD'nin bu yeni bölgesel hamleleri önlenemez. ABD böyle bir hamleyle kalkarak ABD-İran çelişkisi çatışmaya dönüşürse biz mevcut durumumuzu koruduğumuz durumda elbette ki bu çatışmalı ortamdan en iyi biçimde yararlanabiliriz. Zaten bizim de hedefimiz bu olmalı, bunu sağlamaya çalışmamız gerekiyor. Diğer yandan gelişmeler göstermektedir ki Türkiye yeniden bir yönetim oluşturacaktır. Ancak çatışmalı ortamda bu sancılı geçecektir. Türkiye siyasetinde görülmedik düzeyde iç çelişkiler ve çatışmalar yaşanmaktadır. Bu bizim için de, Türkiyeli sol demokratlar için de değerlendirilebilecek iyi bir durumu ifade etmektedir. Daha da derinleşirse demokratik güçler çözüm politikaları doğrultusunda daha da güçlenirler. AKP ile klasik iktidar blokları arasındaki çatışma demokratik güçlere biraz nefes aldırdı. Genel kurmay AKP uzlaşması gerçekten de tehlikeli bir uzlaşmaydı.

Komünar

Uluslar arası kompo çerçevesinde geçen on yıl içerisinde Türkiye en etkili iktidarlarca yönetildi. Önce DSP-MHP-Anap üçlü koalisyonu hükümet oldu. Böylece oluşan hükümet geniş bir tabana dayandı. Ardından tek başına iktidar olan ve siyasal islama dayanan AKP iktidar yapıldı. Biz bu güçlü hükümetlere karşı direndik. O kadar farklı eğilimin birlik olmaları ve uluslar arası komployu başarıya götürmek için saldırmaları tabii çok tehlikeliydi. Onlar güçlüydüler, biz zorlanıyorduk onlara karşı direndik. Şimdi biraz çelişkiye düşmüş durumdalar. İç çatışmalar geliyor, uzlaşmalar dağılıyor. Bu durum bizim için fırsat sunuyor imkan sunuyor, mücadele koşullarını daha elverişli hale getiriyor. Düşman cephesindeki çelişkili ve çatışmalı durumun artması bizim için daha fazla mücadele fırsatı ve imkanı anlamına geliyor. Tabii ki bu çatışmalı durumu gidermek için çaba harcayacaklar. Deniz Baykal bile dün sukunet ve birlik çağrısı yapıyordu. Bir çok çevre var öyle. MHP, AKP içerisinden yeni bir hükümet ve parti oluşturulmasını öneriyor. Rejimin krizinin daha zorlayıcı olmaması, krizi bir AKP'nin eliyle aşabilmek için böyle bir yöntem öneriyor. Nasıl gerçekleşir bilemeyiz. Fakat mevcut rahatsızlık, çelişkili durum devam ediyor. Türk burjuvazisi de siyasi krizin kendi üzerine çökme tehlikesini görerek yeni bir anayasayla bu krizden çıkmayı öngörüyor. Bir taraftan halkın, bir taraftan klasik iktidar blokunun, bir taraftan da kendi çıkarlarını dengeleyecek bir anayasayla çelişkileri tümünden bitirmese de krizin ateşini düşürüp, kendisi açısından tehlikeli olmayacak noktaya çekmek istiyor. Aslında halkın ve demokrasi güçlerinin 1982'den beri bu 12 Eylül anayasasına karşı yürüttüğü muhaleferti ve demokratik anayasa özlemini kendisi için uygun gördüğü yeni bir siyasal sistem için değerlendirmek istiyor. Böylece yeni sistemdeki gücünü ve etkisini daha da arttırmayı düşünüyor. Türkiye'nin durumu AKP-genelkurmay uzlaşmasının dağılmasından sonra bir boşluğu ve yeni seçeneklerin ortaya çıkaracak bir zemini ifade etmektedir. Eski uzlaşmaların gerçekleşmesinin zor olduğu ortamda yeni ara-

yışlar gündeme gelecektir. Türkiye'nin bu arayışlarının nereye evrileceği, demokratik güçlerin göstereceği veya gösteremeyeceği performansa göre belirlenecektir. Bu durum özü itibariyle Kürt Özgürlük Hareketi açısından da çok önemli fırsatları sunmaktadır.

Türkiye Irak ittifakının geliştirilmek istendiğini görüyoruz. Zaten Türkiye-İran, Türkiye Suriye ittifakları var. Bu ittifakları ve uygulamalarını daha ileriye götüreme potansiyelleri fazla yoktur. Şimdiye kadar bu ittifakları pratikleştirdiler. biz de buna göre bir duruş kazandık. Türkiye-İrak ittifakı yeni bir ittifak olacak tabii. Özellikle KDP'yi yeniden PKK'ye karşı savaşın içine çekmek isteyenlerdir. Türkiye yönetimi de KDP ile YNK işin içinde olmazsa PKK'ye karşı başarılı savaş yürütülemeyeceğini kabul etmiştir. Türkiye'nin kdp ve ynk ile ilişkilerini geliştirmesi için ABD'nin yönlendirmesi, teşviki ve baskısı oluyor. Böyle bir ilişki geliştirilmek isteniyor. Bu tabii ki tüm Kürtler açısından da, hareketimiz açısından da tehlikeli bir durumdur. Bizim bunu görmemiz lazım. KDP YNK aslında geçmişte taahhütte bulundular, Kürt toplumunda gelişen ulusal düzeyden dolayı iç çatışmayı yürütmemeyeceklerini biliyorlar. Türkiye'nin PKK'den sonra kendilerini de vuracağını görüyorlar. Genel kurmayın daha önce kendilerini birinci tehdit, ikincisi Kerkük sorunu, üçüncü olarak ta PKK'yi gösterdiklerini unutmadılar. Bundan da endişe duyuyorlar. Fakat diğer yandan tavizler var, baskılar var, amerikan baskısı var. Türkiye baskısı değil, amerikanın üzerlerinde baskıları onları etkiliyor. O bakımdan pazarlıklar çok sürüyor. Kritik bir durum vardır. Bizim, dikkatli davranmamız, KDP YNK'nin Türkiye ile birlikte bir savaş ittifakı yapmasını boşa çıkartacak bir politika izlememiz gerekiyor. İnkarcı sömürgeci güçler her zaman Kürtleri karşı karşıya getirerek sonuç almak istemişleridir. Bunun için geçici tavizlerde bile bulunmuşlardır. Dolayısıyla kdp ve ynk'nin üzerimize sürülmesi konusu çok önemli bir politik durumdur. Bu konuda tabii zorluklar var. ABD'nin baskıları, Türkiye'nin tavizleri, KDP ve YNK'de

tereddütler yaratıyor. Dolayısıyla her an tüm Kürtler için tehlikeli politik yönelimlere girebilirler. Sanıyoruz ABD'de de, Türkiye'de bir sürü vaatlerde bulunuyorlar. Türkiye heyetinin güney Kürdistan'ın bayrağını tanımayı kabul ettiğini bir süre sonra bağımsızlıklarını bile tanıyabileceklerini, yeter ki bu PKK'yi vuralım her şeyi kendilerine vereceklerini vaad ettiklerini, Ahmet Davutoğlu heyetinin bunları söylediği yönünde bir sürü bilgi var. Nitekim Türkiye tehdit yoluyla da bunları ortaya koyuyor. Dış işleri bakanı babacan, kdp ve ynk'ye yaklaşımlarını PKK'ye gösterecekleri tutuma bağlı olduğunu vurgulamaktadır. Abdullah Gül Mısır'a giderken de, Gittiği her yerde de PKK ortadan kalksın biz Irak'la her türlü işbirliğini yapmaya hazırız, her türlü desteği vermeye hazırız, diyerek çekici vaatlerde bulunmaktadır. Bu bakımdan tabii tehlike var. Ancak bunun karşısında ulusal birlik bilinci gelişmiş bir Kürt kamuoyu var, örgütlülük var, bilinç var. Bu nedenle hem Türkiye'nin imhacı amaçlarını, hem de Kürtlerin birbirine düşürme politikalarını iyice teşhir etmemiz lazım. Bizim de güçlü yanlarımız da var, bunları kullanarak, böyle bir durumu boşa çıkartmaya çalışmamız önemli bir politika oluyor.

Diğer yandan 1 Haziran atılımının beşinci yılında sadece demokratik güçlerin dolduracağı bir siyasi boşluk yaşanmaktadır. Bu boşluk sadece AKP'nin etkisiz hale gelmesinden değil, halkların özgürlük ve demokrasinin karşılanmamasının getirdiği bir siyasi boşluktur. Bugün de Türkiye siyaseti sol demokratik bir seçeneği arıyor. Ecevit hükümeti çöktüğünde siyasi boşluk oluşmuş, toplum sol demokratik bir seçenek beklentisi içerisine girmişti. Sol demokratik güçler o boşluğu dolduramadılar, AKP biraz da o aradan sıyrıldı. Tabii ki Genel kurmay ve Amerika da destekleyince tek başına iktidar oldu. Bugünde sol demokratik seçeneğe daha fazla imkan tanıyan bir siyasi boşluk bulunmaktadır. Bunu demokrasi hareketini örgütleme, demokrasi hareketiyle doldurma temelinde bir çalışma yürütmek lazım. Bu çok önemlidir. Önderlik bunun

da üzerinde yoğunca durdu, duruyor. Çünkü tarihi bir fırsat gibi demokratik sol seçeneğin önü açılmıştır. Aslında mevcut durumu çok köklü demokratik değişime uğratacak, Türkiye yönetiminin yeniden PKK karşıtı bir savaş yönetimi olmasını boşa çıkartacak bir sol demokratik gelişme sağlamak lazım. Bunun için Türkiye'nin demokratik muhalefetine bazı ilkeler temelinde örgütleyip çatı paritsi ya da benzer fonksiyonu olacak bir platformda birleştirmek, bu yönlü örgütsel çalışmalarını geliştirmek tarihi demokratik devrimci bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor. Böyle çok önemli bir politik süreç içerisindeyiz. Türkiye'ye doğru demokratik muhalefeti geliştirmek, Kürdistan'a doğru iç çatışmayı önleyecek bir politik duruş sağlamak bizim için şimdi önemli bir politik çalışmayı ifade ediyor. **ÊDÎ BES E** hamlemizin ikinci aşamasında 1 Haziran atılımının beşinci yılında en önemli politik çalışmalarımızın yönü bunlardır. ABD'yle karşı karşıya gelmemek için dikkatli bir duruş içinde olmak ta gereklidir.

Bu politik çabaların dışında gerisi örgütlenme ve eylemdir bizim için. Demokratik konfederalizmin inşasını sağlayacak Bir örgütsel hamle geliştirmek gerekiyor. Zaten kararımız bu yönlü, bunun için fırsat ve imkanlar fazlasıyla var. Dört parçada, yurtdışında halkın demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlülüğünü geliştirmek için azami bir çaba harcamalıyız. Meclislere dayalı bir halk örgütlenmesi ve yönetim sistemini ortaya çıkartmak önem arz ediyor. Bu görevleri temel görevler olarak önümüze koyup, bir seferberlik biçiminde toplumu çalışmaya sevk etmek gerekiyor.

Tabii ki serhıldanı ve gerillayı geliştirmek hala mücadelemizin en önemli boyutu olmaktadır. Dikkat edilirse Kürt sorununda çözüm yakın dönemde ufukta gözüküyor. Şiddetli bir mücadeleyle geçecek bir dönem içinde olduğumuz görülmelidir. İnkarcı-sömürgeci güçlerin karşı planlarını bozmuşuz. Psikolojik üstünlük bizdedir. Düşmanın saldırıları karşısında mevzilenmemizi ona göre geliştirmemiz ve çatışmalı bir sürece adedete olma-

Komünar

mız gerçekleşti. Yaz geldi, gerilla için elverişli bir ortamda oluştu. Dolayısıyla bu ikinci hamlede gerillanın gelişmesi yanında etkin bir biçimde daha çok da Türkiye'ye dönük bir demokrasi hareketini geliştirmeyi hedefleyecek bir siyasi hamle ortaya çıkacaktır. Gerilla direnişini bu geçen sürede serhildanlara yönelik saldırıların misillemesi ve intikamını alma hamlesi olarak geliştirme de gündeme girecektir. Medya savunma alanlarına dönük saldırıların intikamı olarak, botan saldırılarının intikamı olarak güçlü bir gerilla hamlesinin geliştirilmesi için koşullar uygundur.

**İdeolojik ve örgütsel
Çalışmaları geliştirmeyi de
ÊDÎ BES E hamle sürecinin ikici
Aşamasının temel görevlerinden
Olarak görmeliyiz
Bir yandan serhıldan ve
Gerilla temelinde direniş
Hamlesi yapmak
Diğer yandan
Halk örgütlenmesini
Her tarafta geliştirerek
Demokratik konfederalizmin
İnşasını sağlamak gerekir**

İdeolojik ve örgütsel çalışmaları geliştirmeyi de ÊDÎ BES E hamle sürecinin ikici aşamasının temel görevlerinden olarak görmeliyiz. Bir yandan serhıldan ve gerilla temelinde direniş hamlesi yapmak diğer yandan halk örgütlenmesini her tarafta geliştirerek demokratik konfederalizmin inşasını sağlamak gerekir. Tüm bunlarla birlikte sağlam bir ideolojik örgütsel duruş kazanmak mücadele açısından belirleyici öneme sahiptir. Madem ki düşmanın mücadele stratejisi esas olarak bizi ideolojik örgütsel bakımdan darbelemeyi hedefliyor, askeri-siyasi saldırılarının altında da aslında devrimci direnişçi duruşu kırarak geri kalanını sistem içine çekmeyi planlıyor, o hal-

de biz de esas olarak bu alanda üstünlük kurarak, sağlam bir ideolojik ve örgütsel duruş ortaya koyarak planları boşa çıkarmalıyız. ABD'nin PKK'yi ideolojik ve örgütsel alanda darbeleyip istediği noktaya getirmek istediği bilinmektedir. PKK'ye karşı savaşta Türkiye kadar ABD'de etkilidir ve işin içindedir. Halk örgütlenmesi gereklidir, eylem gereklidir ama daha çok gerekli olan, daha çok önde gelen ideolojik ve örgütsel bakımdan sağlamlık, partileşmede sağlamlıktır. ideolojik ve örgütsel açıdan ne kadar sağlam olursak, çizgi duruşunu esas alırsak, örgütsel birliği ideolojik temelde güçlendirirsek o ölçüde düşmanın imha ve tasfiye planını boşa çıkarırız. Bilindiği gibi örgüt üzerinde oynanan oyunlar devam etmektedir. Örgütsel duruşumuza, örgütsel bütünlüğümüze, ideolojik duruşumuza bir saldırı var. Askeri siyasi saldırılarla da aslında bu noktada sonuç alınmak isteniyor. Biz elbette siyasi askeri direniş geliştirmeliyiz, halk örgütlenmesi çalışmalarını geliştirmeliyiz ama en az onlar kadar ideolojik örgütsel çizgi sağlamlığını da geliştirmeliyiz. Partileşmeyi de geliştirmeliyiz. ÊDÎ BES E hamlesinin ikinci aşamasında önemli bir hamlesel yön olarak ideolojik örgütsel sağlamlığı elde etmeyi hedeflemeliyiz. İdeolojik -örgütsel çalışmalar temelinde sağlam duruş gösteren bir örgüt askeri siyasi saldırılarla yok edilemez. Bazı darbeler yese bile yine kendi çizgisinde mücadeleyi geliştirecek konumunu sürdürebilir.

Êdî bes e hamlesinin birinci aşamasında ortaya çıkan özgürlük devrimine katılan toplumsal kesimler ideolojik olarak doyurulur ve örgütlenmeye çekilirse Êdî bes e hamlesinin ikinci aşaması, önderliğin ve Kürt halkının özgürlüğü doğrultusunda önemli bir aşama haline getirilebilir. İdeolojik olarak doyurulan ve bu temelde dinamik haline getirilen toplum güçlü biçimde örgütlenir ve bu temelde siyasi ve askeri eylemlilikler güçlendirilirse Êdî bes e hamlesinin ikinci aşamasında istediğimiz sonuçlara ulaşırız.

Bizim bu ikinci aşamadaki hedefimiz kesinlikle sonuç almaktır. Hamlenin somut hedefi Önder APO'nun tedavisi ve özgürlüğü

Komünar

temelinde Kürdistan'a özgürlük sağlamaktır. Tabii ki İmralı koşullarının düzeltilmesi de gerçekleştirilmesini istediğimiz acil taleplerdir. Bu somut hedefleri gerçekleştirme temelinde bu hamleyi yürütüyoruz. Bu hedeflere ulaşmada mücadele yükseltmenin Kürt sorununun çözümünün önünün açılmasını sağlayacağı açıktır. Tabii ki bu kolay olmayacaktır. Düşman gerçekliğini dikkate alırsak, öyle kısa sürede çözüme yaklaşacağını düşünmemek, hıyalci olmamak lazım.

Bizim de önemli bir güç kazandığımız ortada. Düşmanın ciddi darbe yediği açık, komplo on yıldır başarısız kılınmıştır. Komployu yürüten güçler tarafından PKK'ye 6 aylık ömür biçilmişti, 99'un ağustosun'da PKK'nin yerinde yeller esecek deniyordu. Yirmi tane altı ay geçti. Daha fazlaları da geçecek. Demek ki komplocular ne kadar güçlü olursa olsun boşa çıkartılabiliyor. Komplocular, onuncu yılda aslında başarısızlıklarını önlemek için hamle geliştirmek istedi. Biz de bu geçiği görerek devrimci hamlemizi geliştirip kalıcı siyasi sonuçlar, örgütsel sonuçlar alacak bir düzey ortaya çıkardık. Bugün komplo karşısında daha hazırlıklıyız. Hedeflerimiz daha somut, fırsat ve imkanlar daha çok. Eğer koşullarımızı iyi değerlendirirsek mevcut gücümüzle daha aktif bir pratikleşme ortaya çıkarırız. Belirli düzeyde ortaya koyduğumuz gibi karşı tarafın çelişki ve çatışmalı durumu çok fazladır. ABD Türkiye çelişkileri, ABD İran çelişkileri, Türkiye'nin kendi iç çelişkileri, bölgesel çelişkiler bizlere daha etkili mücadele etmek için fırsat ve imkan sunuyor. Bunları da iyi değerlendirirsek 1 Haziran atılımının beşinci yılında gerçekten de güçlü kalıcı kazanımlar elde edebiliriz. Mücadele planlamamızın hedefleri böyledir, inancımız bunu sağlamak yönündedir. Bütün alanlardaki çalışmalarımızı bu hedefe kilitlemeye, buna göre planlayıp bunu başaracak şekilde pratikleştirmeye yöneltiyoruz. Ne kadar başarılı olup olunmayacağını, tabii ki örgütümüzün ve kadrolarımızın durumu belirleyecek. PKK'nin Kürt halkının özgürlüğünü sağlama ve KCK sistemini kurmadaki Öncülük rolü be-

lirleyecek. Öncünün çizgi duruşu, mücadele istemliliği, örgütsel disiplini, çalışma tarzındaki sonuç alıcılık, bu sürecin başarısında belirleyici olacaktır. Kaybetmeyi de kazanmayı da belirleyecek olan partinin durumudur, öncünün durumudur.

İnkarcı-sömürgeci ve uluslar arası komplocu güçler darbelenmiştir. Türkiye yönetimi yeniden ciddi bir iç çatışma içerisinde. Kdp ve ynk ile çelişkileri bitmemiştir. Kdp ve ynk ve güneyli Kürt halkı da gördü ki, Kürtler direnebilir ve sonuç alabilir. Bir bütün olarak siyasi ortam mücadele etmek için çok güçlü bir imkan sunuyor. Hareket olarak itibarımız ve etkinliğimiz artmıştır. Halkın mücadeleye katılım çok güçlüdür. Genci ve kadınıyla Kürt halkı ayaktadır. Mücadele ve kazanma inancında bırakalım gerilemeyi, gelişme yaşanmıştır. O zaman geriye kalan, bu fırsatları değerlendirecek, bu imkanları kullanacak örgütün becerisidir. Kadroların, parti örgütlülüğünün rolünü oynamasıdır. İmkanları birleştirerek, çelişkilerden yararlanarak mücadeleyi pratikte etkin ve aktif hale getirmesidir. Demek ki belirleyici olan her zamankinden daha fazla kadronun durumudur. Parti örgütlülüğümüzün durumudur, öncü örgütlülüğün durumudur. Dikkat edilirse kadro duruşu ve kadro örgütlülüğünün rolü normal zamanlardaki gibi değildir. Rolü, kader belirleyici durumdadır. Başarı da kaybetmede kadronun sağlam duruşuna ve etkili pratikleşmesine bağlıdır. Yaptığımız siyasi değerlendirme dış etkilerin belirleyici olma konumunun olmadığını ortaya koymuştur. Önderliğimizin, halkımızın ve ülkemizin özgürlüğü tamamen kendi ellerimizdedir. Bu temelde gençlik ve kadın başta olmak üzere tüm kadrolarımıza süreci başarıyla sürdürme ve **Êdî bes e** hamlesinin ikinci aşamasını da başarıya götürme sorumluluğu düşmektedir. Partileşme ruhu temelinde mücadele yükseltirirse 2009 baharına özgürlüğe yaklaşmış olarak gireceğimiz kesindir.

İdeolojik örgütsel duruşumuz, yaşanan gelişmeler, çözüm gerektiren sorunlar ve çözüm yöntemleri üzerinde durmak da fayda var. Her zamankinden daha fazla özgürlük ve

Komünar

demokrasi mücadelesini geliştirmek için fırsat ve imkan sunan bir siyasi ortam söz konusudur. Mücadele açısından kolay kolay bulunmayacak bir halk desteği, katılımı mevcut. Amed Newroz'unda bir milyonu aşkın insan tam bir kenetlenme halinde özgürlük devrimimize katılan, destek veren bir tutumu tüm dünyaya gösterdi. Bu yıllardır böyle devam ediyor. Eksilme, azalma değil, tersine; artma, genişleme, büyüme söz konusudur. Halkın katılımı mücadelecilik düzeyinde de gelişme gösteriyor, gittikçe radikalleşiyor. Bu gerçekliğin var olduğu ortamda tek sorunumuzun bu imkanları birleştirecek ve öncülük yapacak yönetim ve kadro olduğunu tespit ettik. Bunun da ancak partileşmeyle ve parti öncülüğüyle aşılabileceğini vurguladık. Gelişmenin düzeyini; kadro ve örgüt yapımızın, bir bütün olarak parti öncülüğümüzün durumu, çalışmalarını ele alış tarzı, çizgi esaslarına göre örgütlenme ve kendini pratikleştirme düzeyi belirliyor. Şimdi bu koşulları değerlendiren, halkın katılımını pratiğe dönüştüren bir direniş mücadelesi yok mu? Kuşkusuz ve tartışmasız bu da mevcut. Önemli bir direnme konumu 1 Haziran atılımı temelinde son dört yıl içinde gelişmiştir. Bu direniş hem yürütme politikasını boşa çıkardı, hem de Türkiye yönetiminin AKP eliyle Kürdistan'da geliştirmek istediği sömürgeciliğin ideolojik ve siyasi olarak yeniden inşa etme politikasını yenilgiye uğrattı. Top yekûn savaş konsepti kapsamında Türkiye yönetiminin geliştirdiği iki imha ve tasfiye planlaması da bu dönemde başarısız kılındı. 2006 planlaması da, 2007/2008 kış süreci planlaması da gelişen direniş mücadelesiyle boşa çıkartılmıştır. Bu gerçeklik de kuşkusuz önemli bir duruşa, direnme durumunun var olduğuna işaret ediyor. Bunun sağladığı ciddi gelişmeler söz konusudur. Bunu göz ardı etmemek, inkarcı yaklaşmamak lazım.

Şu anda 1 Haziran atılımının beşinci yılına girerken, hareket olarak, halk olarak daha kararlı, umutlu, inançlı, daha hazırlıklı ve örgütlü olma durumumuz var. Her alanda mücadele sürüyor. Gerillanın beş yıldır, aktif savunma durumundaki direnişini devam ediyor. Başta

kuzey Kürdistan olmak üzere Kürdistan parçalarında halkın serhıldanı, özellikle **Êdî bes e** hamlesi kapsamında önemli bir gelişme düzeyini yakalamıştır. Kürt halkının önderlik etrafındaki birliği, kenetlenmesi, özgürlük mücadelesindeki ısrarı, Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü için direngen bir mücadele yürütme gerçeği ortadadır. Bu anlamda hem önderliğe dönük imha saldırısının deşifre edilip ona karşı bir duruşun, mücadelenin geliştirilmesinde, hem de gerillaya dönük imha saldırılarını boşa çıkartacak bir duruşu, direnme duruşunu sağlamada **Êdî bes e** hamlesi önemli bir rol oynadı ve bu temelde çok boyutlu gelişmeler ortaya çıktı. Bu temelde bugün her cephede mücadeleyi daha güçlü geliştirme imkanı bulunmaktadır.

Üzerinde durmamız gereken esas konu ise, mücadeleyle ortaya çıkarılan bu fırsat ve imkanları ne kadar değerlendiriyor, halkın gücünü ve potansiyelini ne kadar harekete geçiriyor, pratikleştiriyoruz, konusudur. Geliştirilen direniş ve halkın mücadeleye katılım durumu dikkate alınır, bu fırsatları ne kadar değerlendirdiğimizin irdelenmesi gerekir. Diğer yandan yürütülen mücadelenin başarı düzeyi neyin karşılığında geliyor, ne kadar bir bedele mal oluyor, bunu da değerlendirmemiz gerekiyor. Öncülüğün başarı ve başarısızlığı, yeterli olup olmaması bu çerçevede değerlendirilmelidir. Var olanı küçümsememekle, inkar etmemekle birlikte, mevcut direniş durumu ve ortaya çıkardığı sonuçların, sahip olduğumuz fırsatlar ve imkanlara göre sınırlı ve yetersiz olduğu da tartışma götürmez bir gerçektir. Gerçekten de ulaşmamız gereken düzeyin çok gerisindeyiz. Dikkat edilirse, uluslar arası komplo onuncu yılında bile hala kendini yenileme çabasındadır. Hala sonuç alabileceğine, inkar ve imha siyasetini başarıya götürebileceğine olan inancı ve ısrar sürmektedir. Görüldüğü gibi Türkiye yönetimi barışçıl ve demokratik çözüme yanaşmaktan uzak duruyor. Kök kazımak ısrarında vazgeçmemiştir. Bir fert kalmayınca kadar savaşı sürdürme ısrarını gösteriyor. Mücadelemizi tasfiye etmede tüm gücünü seferber ettiği gibi, bütün

Komünar

dünyayı da kendisinin bu kör siyasetine ortak etmeye çalışıyor. Demek ki kör iradesi kırılmamış, yanlış yolda olduğu yeterince gösterilememiştir. Özcesi; inkar ve imha zihniyeti tümüyle kırılıp aşılarak Kürt sorununa çözüm üretecek demokratik zihniyet ve politikalar ortaya çıkartılamamıştır.

Türkiye'deki zihniyet kör ve hastalıklı bir zihniyettir. Türkiye yönetiminin sahip olduğu zihniyetin dünyada eşi menendi azdır. İnkâr edilemeyecek bir olguyu, Kürt varlığını yok sayma zihniyeti bilimle, felsefeyle, dinle, hiç bir şeyle izah edilemeyecek bir durumdur. Bu bakımdan da karşımızdaki güç öyle kolay ikna edilecek, çözüme zorlanacak, çözüme çekilecek bir güç değil. Fakat böyledir diye, mücadele ancak bu kadar olur, gelişme bu kadar yaratılır, pratik bu kadar başarı sağlar diyemeyiz. Düşman cephesinin ideolojik politik yaklaşımları böyle katı, taşlaşmış, despotik ve bilimden uzaktır. Bu bir gerçek ama bunun karşısında demokrasi hareketinin de gücü var.

Halkların gücü var. Kürt halkının büyük bir mücadele gücü var. Kürt toplumunun, kadınlarının, gençlerinin, emekçilerinin büyük mücadele potansiyelleri var. Bu potansiyel iyi örgütlenir ve doğru yöntemlerle etkin bir mücadeleye kanalize edilirse, o gerici despo-

tik inkarcı zihniyet elbette kırılabilir, aşılabilir. Uluslar arası komplo parçalanıp, tümüyle yenilgiye uğratılabilir. Mevcut gelişmeler, yürütülen mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar bize bunu gösteriyor. Dolayısıyla, ancak bu kadar olur, demek kesinlikle doğru değildir. Bu tür hatalı yaklaşımlar mevcut gücü doğru görmeyen, değerlendirmeyen bir anlayışa işaret ediyor.

Diğer yandan yürütülen direnişin; tarz, üslup, tempo, bakımından yetersiz olduğu, zayıf yönlerinin çok olduğu, bu nedenle de çok imkan tükettiği ve ağır bedellerle yürüdüğü de bir gerçektir. Yürütülen mücadelenin bedeli olması gerekenden ağırdır. Gerçekten de halkın bütün imkanları seferber edilmiştir. Sekiz yüz, dokuz yüz şehidimiz var. Binlerce tutuklumuz var. Tüketilen maddi imkanlar da ayrıca ele alınmayı ve değerlendirmeyi gerektiriyor. Bu geçelikler ışığında baktığımızda mücadelenin yürütülüş tarzında, planlanmasında, yönlendirilmesinde ciddi yetersizlerin söz konusu olduğu açıktır. Bu bakımdan tabii bir öncülük sorununun var olduğu açığa çıkıyor. Süreci iyi yürütememe, görev ve sorumlulukların bilincine tam ulaşamama, görevleri başarıyla yerine getirecek tarzı, tempoyu yakalayamama durumu ortaya çıkıyor. Mücadelenin öncülüğünde ve yürütülüş tarzında eksiklikler, hatalar ve yetersizliklerin olduğu bir gerçektir.

Bunlarla birlikte, geri çeken, süreci doğru ele almayan, çizgi gereklerine uygun hareket etmeyen, anlayış olarak, ideolojik çizgi olarak, yine taktik hat olarak işin gereklerini doğru bir biçimde ele alıp yürütmeyen tutumlar ve duruşlar var. Bireyci, grupçu, tepkici yaklaşımlar var. Bazı alanların pratiği değerlendirilirken arkadaşlar gizli tasfiyecilik var diyorlar. HPG pratiğini değerlendirirken de bir kaç yıldır gizli sosyal reformculuğun var olduğu, provokatif tasfiyeci çizginin kalıntılarının, uzantılarının hem de gerilla cephesinde devam ettirilmeye çalışıldığını, bunun gerilla direnişine büyük zararlar verdiğini tespit etmiş bulunuyoruz. Tabii ki buna karşı yürüttüğümüz bir mücadele var. Öncülük sorunu, ön-

Komünar

cünün zayıf, yetersiz kalma durumu böyle ortaya çıkıyor. Zaten sonuçlar bile bir öncülük sorunu olduğunu gösteriyor. Tüm alanlar için söylenecek söz, imkanlar fırsatlar yeterince değerlendirilemiyor, öte yandan çok fazla tüketiliyor. HPG'de yaşandığı gibi bedeli ağır oluyor. Bu kayıpları önleyecek bir tarz ve sistem düzen tutturmada ciddi zayıflıklar ortaya çıkıyor. Öncülük sorunu dediğimiz sorun kendini bu biçimde dışa vuruyor. Bütün bunlar önderlik çizgisinin gereklerine uygun bir yetkinlikle partileşmemekten, kadro, komuta görevlerinin doğru bir tarzla, üslupla, yeterli bir tempoyla ele alınıp yürütülememesinden ortaya çıkıyor. Diğer yandan bu yetersizlikler; sağlam bir örgütsel duruş gösterememekten, ideolojik, örgütsel mücadeleyi zamanında ve yerinde etkili yürüterek örgütü içini netleştirememekten, disiplinli, örgütlü çalışma tarzıyla kadronun gücünü kat kat arttıran bir tarzla pratikleşmemekten kaynaklanıyor. Bu bakımdan partileşmede zayıflık gerçekten de direniş mücadelesinde zayıflıklara yol açıyor.

Partileşme sorunu, öncülüğün yetersizliği, zayıflığı dediğimiz sorun pratikte nasıl ortaya çıkıyor? Özellikle geçen dört yılın somut bir analizini bu konuda yapmak, kadro ve örgüt duruşunu, parti duruşumuzu netleştirmek önem taşıyor. Mevcut durumda bu konularda bütünlüklü bir duruştan söz edemeyiz. Net bir durum söz konusu değil. Kadro duruşu ve mücadele ölçülerinde farklılıklar, kendine görevlikler ortadan kaldırılamamıştır. İdeolojik ve örgütsel bir mücadele var, herkes bu mücadeleye katılıyor, diyemeyiz. İyi-kötü mücadele yürüyor, belli gelişmeler de yaratılıyor, o zaman hepimiz bu mücadelenin içindeyiz, hepimiz bu gelişmelerden pay sahibiyiz, biz de katkı sunmuşuz, dolayısıyla gelişmelerde, kayıplar da ortaktır, başarı da, başarısızlık da hepimizin diyemeyiz. Böyle dersek adaletsizlik yapmış oluruz, haksızlık yapmış oluruz. Kime haksızlık yapmış oluruz? Tabii ki Önderliğe ve Önderlik çizgisine haksızlık yapmış oluruz. Kime haksızlık yapmış oluruz? şehitlere haksızlık yapmış oluruz. En zor koşullarda, en karmaşık ortamlarda, her türlü belirsizliğin

olduğu durumlarda hiçbir tereddüt duymadan, en küçük bir ikirciklik ve kaygı yaşamadan, örgütteki sorunların ne olduğunu yeterince bilince çıkarıp anlamadan ve bu tür şeylere takılmadan, tam bir cesaret ve fedakarlıkla kendini öne atan, kahramanca savaşan insanlara haksızlık yapmış oluruz. Bu kadar imkan sunmuş ve her türlü saldırı karşısında cesaret ve fedakarlık göstermiş halka haksızlık yapmış oluruz. Bu haksızlık, PKK gibi doğruyu yanlış yerli yerine oturtmayı, hakkı adaleti tesis etmeyi ön gören, tarihin büyük haksızlıklarını adil bir yaklaşımla düzeltmeyi ve adaleti hakim kılmayı esas alan bir hareket açısından elbette yanlış olur. Biz böyle yaklaşamayız. Dolayısıyla hepimiz birlikte olduk, her kes eşit katıldı, her şeyde payımız ve sorumluluğumuz ortaktır düşüncesi doğru değildir. Kaldı ki bilimsel açıdan da gerçekçi değildir. Pratik açıdan da baktığımızda bu yaklaşım gerçekliği ifade etmiyor.

Bizler geçen pratik süreçlerde bu tür eğilimler gösterdikçe önderlik her zaman bu yaklaşımı eleştirdi. Bunun doğru olmadığını söyledi. Dolayısıyla da gerçekleri göstererek doğruların ne ortaya koydu. Geliştirenle geriletini, kazandıranla kaybettireni, doğru olanla yanlış olanı her zaman ayırdı. Bu temelde geri olanı, kaybettireni, yanlış olanı eleştirdi, düzeltmeye çalıştı. Eleştiri ve özeleştiriyi böyle bir düzeltme yöntemi olarak esas aldı ve geliştirdi. Herkes bilmelidir ki, doğru olan, çözümlen, parti içinde gelişme yaratan da bu tarzdir. Bu bakımdan ne kadar karmaşık da olsa, çok değişik tartışmalara yol da açsa, biz geçen sürecin parti ölçülerinde doğru analizini yapmak durumundayız. Dört yıllık bir süreç az değildir. Bu yılların hesabını, kitabını yapıp ortaya çıkartmamız, doğrularla yanlışları ayırtmamız, yanlışları düzelterek, yetersizliği giderecek bir çabanın mücadelenin sahibi olmamız, bu temelde de doğruların önünü açmamız gerekiyor. Bunun dışındaki yaklaşımlar kesinlikle doğru olamaz. Öyle her şeyi aynı gören toptancı tutum ve değerlendirmeler bilimsel değildir, pratik açıdan da gerçeği yansıtmamaktadır. Bu tür yanlış yakla-

Komünar

şimler adaletili de değildir. Temel değerler karşısında kesinlikle doğru bir duruşu da ifade etmez. Bu tür yanlış ve saptırıcı yaklaşımlar eleştiri ve özeleştiriye kapatıcıdır, tıkacıdır. Dolayısıyla gelişme yaratmayı engeller. Bu çerçeveden baktığımızda, geçen dört beş yıllık sürecin parti içi yapılanması ve duruşu açısından şöyle bir tasnifini yapmak doğru olur.

Birincisi, PKK'nin yeniden inşası, 1 Haziran atılımı, yeniden direniş mücadelesini geliştirme çizgisi temelinde kendini bütünüyle böyle bir mücadeleye yönelerek ve başta gerilla olmak üzere, mücadelenin bütün alanlarında görev ve sorumluluklara etkin bir biçimde sahip çıkıp, sorumluluk üstlenerek pratiğe yönelme durumu vardır. PKK'nin kadro yapısında böyle bir duruş var mı? Kuşkusuz vardır. Hem de öyle az değildir. Bu duruşu gösterenler onlarca, yüzlerce değil, binlercedir. Geçen pratik süreç içerisinde böyle bir duruş ortaya çıktı mı? Evet çıktı. Hem de kahramanlık çizgisinde ortaya çıktı. 2003'lerin, 2004'lerin o çok karmaşık, provokatif - tasfiyeci eğilimin ortamı kararttığı, bunalttığı, ideolojik örgütsel duruşun başta yönetimler olmak üzere her türlü karışıklığı, netsizliği yaşadığı bir ortamda, neyin ne olacağını bilinmediği, belli olmadığı bir ortamda; hiç bunlara takılmadan, her hangi bir tereddüt yaşamadan, çok fazla bilinçli de olmadan, sadece özgürlüğe, demokrasiye inançla, özgürlükçü yurtsever duruşla Kürt sorunun çözümüne, bu temelde önderlik çizgisine, PKK tarihine, Kürt halkının özgürlük taleplerine duyulan inançtan yola çıkılarak, asla geriye bakmadan, kendini bu kutsal mücadeleye katık eden duruşlar söz konusu oldu.

Böyle bir parti duruşunun, PKK gerçeğinin son dört yılda dokuz yüz şehidi oldu. **Önder APO "PKK şehitler partisidir"** dedi. Dolayısıyla yeniden inşanın dokuz yüz üyesi vardır. PKK'li kimdir, PKK üyesi hangisidir, PKK'lilik geliyor mu? Diye soruluyor. Evet, geliyor, hem de çok güçlü geliyor. PKK'liler var mı? Evet var. Önderlik üç yüz olabilir, beş yüz olabilir demişti. PKK'nin bugün örnek alınacak dokuz yüz üyesi ve kahramanı var.

Kim bu gerçeği görmezlikten gelebilir. Kim bu tutumu, duruşu, militanlığı yok sayabilir. Eğer bir direniş yürütüldüyse, geçen sürecin karmaşıklığı aydınlatıldıysa, eğer uluslar arası komplonun çabaları saldırıları kınıldı, boşa çıkartıldıysa bunu kim yaptı? Böyle bir mücadeleyi en önde kimler yürüttü? Eğer haktan ve adaletten söz edeceksek hak adalet kimindir? Agit arkadaş şehit düştüğünde Önderlik gerillaya bu soruyu sordu, Savaşan güçlerin durumu nedir dedi, hak adalet nerededir, dedi. Agit gerçeği her şeyi aydınlatıcı niteliktedir. Şimdi 1 Haziran atılımının da yüzlerce Agit'i var. Mahirlerle, Erdallarla başladı bu süreç. K. Kürdistan'ın bütün eyaletlerinde gelişti. Güney Kürdistan'da Medya savunma bölgelerimizde gelişti. Doğu Kürdistan'da gelişti. Batı Kürdistan'da da şehitler verdik. Dersim'de, Erzurum'da, Serhat'ta, Garzan da, Botan'da, Zagros'ta yüzlerce şehit verdik. Munzurlar, Tekoşinler, Serxwebûnlar şehit düştüler. Botan da PKK yönetiminden olan arkadaşlarımız Sorxwinler, viyanlar şehit düştüler. Agit diyarında büyük komutan Adil arkadaşımızı şehit verdik. En son Botan yönetimimiz de şehit düştü. Ferhat ve Kurtay arkadaşlar şehit düş-

tüler. YJA STAR ve PKK militanlığı olarak Gülbahar ve Nuda arkadaşlarımız şehit düştüler. Nuda ve Viyan arkadaş PKK inşa komitesi üyeleriydiler. Önderliğin yönetim olarak onayını almış arkadaşlarımızdı. Önderlikten

Komünar

aldıkları görevlendirmeyi pratikte başarıyla gerçekleştirmek için, partinin yeniden inşasını doğru bir çizgide geliştirmek için en ön safatta böyle bir mücadeleye yöneldiler. PKK'nin fedai militanlık çizgisinde inşası sürüyor. Bu çerçeveden baktığımızda, demek ki PKK'nin yeniden inşası gerçekleşmiştir, yeniden yapılanma sağlanmıştır. Demokratik, Ekolojik, Cinsiyet Özgürlüğü Toplum Paradigması temelinde, Demokratik Sosyalizm çizgisinde PKK'nin yeniden inşası kahramanlık çizgisinde, özüne uygun olarak gerçekleşmiş bulunuyor. Bu tartışma götürmeyen bir gerçektir.

Bu yeniden inşanın temellerini güçlü atan ve PKK'nin mücadele çizgisinde yeniden inşasını sağlayan militanlar çok mu bilinçliydi? Çizgiyi çok mu özümsemişlerdi? Bu soruya "çok bilinçliydi, çok özümsemişlerdi" biçiminde bir cevap veremeyiz. Ancak güçlü bir duruşu ifade ettikleri bir gerçektir. Önderlik PKK militanlığını değerlendirirken "PKK çizgisini hayata geçirmek için yüzlerce var dağların tepelerinde, kaya kovuklarında, mücadelelenin bütün inceliklerini sergiliyorlar. Hatta büyük kısmı bizi görmemişlerdir, çoğunu biz tanımıyoruz bile. PKK'nin çizgisi nedir, ideolojisi, siyaseti ayrıntıda neyi ön görüyor bunu bilmezler, ama doğrunun nasıl pratikleşeceğini hissetmişlerdir. Partinin duruşundan ve söyleminden doğruları görüp öğrenebilmişlerdir ve onu hayata geçirmek için büyük bir cesaret ve fedakarlıkla kendilerini mücadeleye sevk ediyorlar" diyordu. Şimdi böyle bir mücadelelilik gerçekten 1 Haziran atılım sürecinde en ileri düzeyde ve en somut olarak ortaya çıktı. Şimdi mücadeleye katılmanın, yürümenin ayrı bir anlamı var, ama üç yıl öncesini, dört yıl öncesini düşünelim, beş yıl öncesini düşünelim! Provokatif -tasfiyeci eğilimin ortamı provoke ve sabote ettiği, her türlü savrulmayı, kafa karışıklığını, belirsizliği ortaya çıkardığı, neyin ne olacağını bilinmediği bir ortamda hiç tereddüt duymadan önderlik çizgisini uygulamak, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmek üzere kendini öne atmanın nasıl büyük bir duruş, duygu ve davranış yüceliği olduğunu anlayalım. PKK'nin

yeniden inşasını gerçek anlamda geliştiren bu militanlar; uluslararası komponun gücü şu kadardır, düşmanın tekniği şu düzeydedir, demiyorlar; zorluk, açlık, susuzluktan yakınmıyorlar, Kürdistan'ın dört bir yanında hem gerilla da, hem de gerilla dışında ki diğer mücadele alanlarında büyük bir fedakarlık ve cesaretle çalışıyorlar. Önderlik çizgisinin gereklerini hayata geçirmek için, şehitlerin izinde anılarına doğru sahip çıkarak yürüyebilmek için büyük bir istek, azim coşku ve kararlılıkla mücadele ediyorlar, propaganda yapıyorlar, örgüt kuruyorlar, serhıldan geliştiriyorlar. Özcesi; özgürlük direnişini her alanda etkin ve güçlü geliştirmek için didiniyorlar. Yeniden yapılanan PKK'nin gerçeğini bunlar ifade ediyor.

Demek ki bugün de bir PKK duruşu var. Önderlik çizgisinin gereklerine uygun bir örgüt yapılışı, militan duruş gerçekleşmiş durumdadır. Dört yıllık bu kahramanca direniş ve ortaya çıkardığı örgüt gerçeği, elbette ki böyle bir militan yapının, parti duruşunun, öncü çabanın ortaya çıkardığı sonuçtur. Bundan hiç kimse tereddüt duyamaz. Bu durumu farklı biçimde değerlendiremez, ifade edemez, gösteremez. Şimdi önderlik çizgisinde ve şehitlerin izinde PKK'nin kahramanlık çizgisini devam ettirerek partiyi yeniden inşa eden, parti öncülüğünü tesis eden, özgürlük ve demokrasi mücadelesini 1 Haziran atılımı temelinde her alanda etkin bir biçimde yürütüp geliştiren böyle bir parti gerçekliği karşısında bir de, ortaya çıkan "ihamet" var. Buda bütün yönleriyle açığa çıkmış durumdadır. Özellikle 2002-2003 yılından itibaren farklı eğilimler, anlayışlar ve gruplaşmalar biçimde kendini örgütleyip, bu ihanetçi çizgilerini partide hakim kılmaya ve partiyi önderlik çizgisinden kopartarak hiyerarşik-devletçi sistemin içine çekmeye çalışan bir bozguncu-yıkıcı-dağıtıcı duruşta önümüze çıkmıştır. Bu bozguncu ve dağıtıcı çizgi de geçen dönemde netçe görüldü. Bu çizginin de temsilcileri, yöneticileri, kadroları oluştu. Ferhatlar, Botanlar Kürt ve PKK tarihinin en dönek, en ikiyüzlü, en hain, en düşkün simaları olarak bütün partiyi ABD'-

Komünar

nin kucağına atmak, kapitalist devletçi sistemin, yani inkarcı ve imhacı sistemin içine çekmek için her türlü çabayı harcadılar. Parti imkanlarını kullandılar, komplo içinde komplo tezgahlamaya çalıştılar. Her türlü yanıltıcı, aldatıcı tutum, davranış gösterisinde bulundular, örgütlendiler, dış güçlerle ilişkilendiler, onlara dayandılar. Sonuçta ortamı muğlaklaştıran, gerçekleri karartan, yıkıcı-bozguncu, dağıtıcı rolleri açığa çıktı, maskeleri düştü. Çirkinlikleri yüzlerini gizleyemeyecek kadar herkes tarafından görüldü. Özellikle 1 Haziran atılımı ve PKK'nin yeniden inşası süreci bu ikiyüzlü aldatıcı duruşu oldukça netleştirdi. Nasıl bir yalan, ikiyüzlülük, aldatıcılık olduğunu açığa çıkararak provokatif tasfiyeci çizgiyi tüm boyutlarıyla deşifre etti. Bunun sonucu bu eğilim olması gerektiği yere kendisini attı.

Bu ihanetçi çete tüm partiyi bataklığa sürüklemek istiyordu. Ancak kendilerini böyle yaşatacaklarını ve gizleyebileceklerini düşünüyorlardı. Kendi ihanetlerini, dönekliliklerini, alçaklıklarını, düşkünlüklerini gizleyebilmek için, bütün partiyi inkarcı sistemin içine çekerek eritmeyi hedefliyorlardı. Bu konuda epeyce de çaba harcadılar ve mesafe kat ettiler. Sonuçta **Önder Apo'nun "bir halkı savunmak"** kitabıyla ortaya koyduğu çizgi aydınlatması ve 1 Haziran atılımı karşısında maskeleri düşüp, çirkin yüzleri açığa çıkınca, kaçıp olması gereken yere sığındılar. Partiyi götürmek istediği yere kendileri gittiler. Artık gizli saklı, aldatıcı, muğlaklaştırıcı yönleri kalmadığından gerçekler yalın bir biçimde anlaşılmişti. Nasıl bir yıkıcılık, bozgunculuk olduğu, nasıl bir ihanet olduğu herkes tarafından görülebilir ve anlaşılır hale geldi. Yani provokatif-tasfiyeci eğilim teşhir ve mahkum edildi. Partiden, hareketten kovuldu.

İhanetçi bu duruşta bir çizgiydi ve partimizin içinden çıkmıştı. Başka yerden gelmemiş, aydan düşmemişti. Birden bire de ortaya çıkmamıştı. Nereden kaynaklandı, diye sorulursa, bunun birçok nedeni var. Esas etkeninin Uluslararası komplo karşısında boyun eğmekten kaynaklandığını bilmek gerekir. Ulus-

lararası komploya karşı büyük direniş mücadelesi geliştirme cesaret ve fedakarlığını gösterememekten kaynaklandı. Kapitalist devletçi sistemin baskıcı, sömürücü ve bireyci basit yaşam ifade eden yönlerinden, özelliklerinden kopmamaktan kaynaklandı. İnkarcı sistemin etkilerini aşamamaktan kaynaklandı. Teslimiyetçi, milliyetçi, işbirlikçi düşüncüyü ve ruh halini kıramamaktan kaynaklandı. Bütün bunlar ve benzeri nedenler uluslararası komplo-nun hareketimize dönük imha saldırılarını geliştirip yoğunlaştırdığı ve ABD'nin Irak'ı ele geçirmesi temelinde güney Kürdistan'da bireysel basit yaşam imkanlarının belirli bir düzeyde açığa çıktığı bir ortamda, AKP yönetiminin ve bölgeyi ele geçirmek isteyen ABD'nin etkisi ve yönlendirmesiyle böyle bir eğilim oluştu. Kendisini önce bu güçlerin hoşuna gidecek belli düşünceler biçimde ortaya koydu. Ardından pratik karşısında oportünist, bireyci duruş olarak kendini gösterdi. Ardından grupçuluk, hizipçilik olarak kendini dış vurdu. Örgütlenerek hareketi önderlik çizgisinden kopartıp ABD kuyruğuna takma çabası biçiminde kendisini dayattı. Sonuçta parti karşıtı bir eğilim, uluslararası komplonun bir uzantısı, bir ihanet duruşu olarak kendini açığa vurdu.

Tasfiyeci-provokatif bu ihanetçi çete kaçıp düşman cephesinde yerini alıp hareketimize, mücadelemize karşı bir saldırı konumu yakaladığı gibi, içte de bir dağıtıcı-bozguncu hava ve etki yarattı. Örgütü ele geçirme umuduyla pervasızca çabalarla ortamı muğlaklaştırdı; başta düşüncede olmak üzere örgüt disiplininde, düzeninde bir savrulma, gevşeme ve ölçsüzlük ortaya çıkardı. Kısacası örgüt içinde dağılma eğilimi geliştirdi. Bu durumda, örgütsel hakimiyetin tam sağlanmadığı ortamda bir sürü kadronun savrulmasına, düşünsel ve pratikte giderek partiden uzaklaşarak kopmasına, mücadeleden vazgeçmesine, düşman cephesine geçerek hareketimize karşı mücadele eder konum takınmasına yol açtı. Bu da bir eğilim ve duruş olarak varlığını hissettirdi. Geçtiğimiz süreç içerisinde parti içinde etkin bir biçimde ortaya çıkan bir duruş

Komünar

oldu. 2003-2004 yıllarında örgütlü bir biçimde ortaya çıkıp hareket ettiği gibi, aslında şimdiye kadarki süre içinde de bireysel tutumlar, kaçışlar, ihanetler biçiminde kendisini -gidecek azalan düzeyde de olsa- örgüt içinde korudu ve belirli düzeyde de dayattı. Bu durum da örgüte önemli zararlar verdi.

Bu duruşu ve çizgiyi geçmişte **Önder Apo "kontra parti"** olarak tanımlamıştı. Dolayısıyla PKK'de yeni ortaya çıkan bir durum değildir. Bu daha 1978'de Tekoşin provokasyonu ile başlayan bir süreçtir. Partinin kurulma sürecinde ortaya çıktığı için o provokasyon da çok tehlikeliydi. Haki arkadaşın katledilmesine yol açan ve bu komplo içinde yer alan kesimler olmasına rağmen, Haki'ye sahip çıkma adı altında hareketi bölmeye yönelik bir duruş gösterdiler. Daha ideolojik grup döneminden partileşmeye doğru giderken hareketimiz bu biçimde bölünmek, dağıtılmak, sistemden kopuşu engellenerek sistemin içine yeniden çekilmek istendi. Hem de çok komplocu ve tehlikeli bir biçimde.

12 Eylül faşist askeri darbesi ardından gündeme gelen Semir provokasyonu da o günün koşullarında çok sinsi, çok tehlikeli ve oldukça zarar vermeye yönelik bir saldırı biçimi olarak ortaya çıktı. Gerçekten de haince ve varlığımızı tümenden ortadan kaldırmaya yönelik bir provokasyondur. Özellikle 12 Eylül faşist askeri darbesi saldırıları karşısında ezilmemiş, kendini yurt dışına çıkartarak yeniden toparlama, örgütlenme ve mücadeleye yönelme çabası içinde olan parti gücünü bu durumdan çıkararak dağıtmayı, sistem içinde eritmeyi, yani 12 Eylül faşist askeri darbesinin yapmadığını, yapmayı hedefleyen alçakça bir saldırıydı. Her türlü yöntemde başvurdu. İnsan zayıflığının her türünü tahrik edip kullanmak istedi, düzen etkilerinin hepsine hitap etti. İnsan yaşamındaki zayıflıklara seslendi, sırtını Avrupa emperyalizmine dayadı. 2003-2004 provokasyonunun sırtını ABD'ye dayaması gibi, Semir provokasyonu da sırtını Almanya ve İsveç devletine dayadı. Bu ülkelerin, dolayısıyla NATO'nun bir ajan kolu olarak, yurt dışına çıkan ve kendisini yeniden toparlaya-

rak mücadeleye yönelmek isteyen parti gücünü eritmek, dağıtmak istedi. Son bir hamle olarak ta ülkeye dönüşü engelleyerek, gerillaya

15 ağustos atılımıyla

Provokatif çabalar

Yerle bir edildi

Gerilla direnişi ve bu temelde

Partinin kendini yeniden

Örgütleyerek halkı ulusal

Dirilişe çağırması

Ulusal diriliş devriminin

Temellerini atıp geliştirmesi

Ve 14 Temmuzda somutlaşan

Zindan direnişçiliğinin

Ülkeye dönüş çağrısı

Olan eylemler

Bu provokatif-tasfiyeci çizgiye

Öldürücü darbeler vurdu

Mültecilik, kaçkınlık yerle bir

Olarak direnişçiliğin hakim

Olduğu yeni bir hamle başladı

yönelimi durdurarak, hareketimizin çıkış yapmasını başarısız kılmak istedi. Sonuçta 15 ağustos atılımıyla bu provokatif çabalar yerle bir edildi. Gerilla direnişi ve bu temelde partinin kendini yeniden örgütleyerek halkı ulusal dirilişe çağırması, ulusal diriliş devriminin temellerini atıp geliştirmesi ve 14 Temmuzda somutlaşan zindan direnişçiliğinin, ülkeye dönüş çağrısı olan eylemler bu provokatif-tasfiyeci çizgiye öldürücü darbeler vurdu. Mültecilik, kaçkınlık yerle bir olarak direnişçiliğin hakim olduğu yeni bir hamle başladı. Daha sonraki süreçlerde de benzer tasfiyeci eğilimlerin ortaya çıktığı biliniyor. 1987 yazında olağanüstü hal ve olağanüstü bölge örgütlenmesine dayalı olarak NATO çerçevesinde planlanıp yürütülen imha saldırısına paralel olarak ta benzer provokatif yaklaşımlar ortaya çıktı. Fatma-Avukat ikilisinin önderlik ve gerilla

Komünar

çerçevesinde direnen PKK'nin ezilmesi temelinde, arta kalanların örgütlenilerek sistemin içine çekmeyi ve eritmeyi hedefleyen provokatif tutumlarıyla karşılaştı.

Gerilla içerisinde ideolojik, siyasi ve askeri çizgimizi saptıran çeteci eğilimlerin çıktığı biliniyor. İşbirlikçi çete çizgisi olarak tanımladığımız Şemdin Sakık'ın yürüttüğü provokatif-tasfiyeci çizgi, özellikle 90'ların ortasında gerillanın yozlaştırılması, güçten düşürülmesi ve gerilla direnişinin taktik başarısının önlenmesinde ciddi rol oynadı. Herhalde misyonu oydu. Bütün bunlar aslında bire bir ajan faaliyeti olarak da değerlendirilebilir. En azında objektif olarak ajan duruşunu dayatmışlardır. Hatta ajanların veremeyeceği zararlar vermişlerdi. Bunların temsil ettiği çizgi ve duruş Parti hareketimiz içerisinde karşıt sistemin anlayış, ölçü ve özelliklerinin hakim kılınmasını ifade ediyor. Bunlar inkarcı ve imhacı sistem ölçü ve özelliklerinin parti içerisine taşınarak, partiyi içten eritmeyi, dağıtmayı, yozlaştırmayı, saptırmayı ve yenilgiye uğratmayı hedefliyordu. Bunun da bir ajan durumu olduğu tartışma götürmez gerçekliktir. İster objektif olur, ister sübjektif olur, orası çok önemli değildir. Uluslararası komplodan sonra da bu işbirlikçi çete eğiliminin kalıntılarına dayalı olarak içten dağıtıcı, parçalayıcı bazı çabalar görülsede, tasfiyeci provokasyonun en kapsamlısı 2003-2004 yılında ABD'nin Irak müdahalesine bağlı olarak partiyi içerden bölüp parçalamaktan öte, tümenden ele geçirerek ABD'nin kuyruğuna takma, bu temelde kapitalist devletçi sistemin içine alıp eritmeyi hedefleyen bir provokatif-tasfiyeci saldırı biçiminde karşımıza çıktı. Bu ihanetçi çeteye uluslararası komplonun birçok yönden yaptığı baskıyla içimizden çıkardığı "piç" bir oluşum olarak değerlendirmek de çok yanlış olmaz. Birçok tasfiyeci eğilim zaten Ortadoğu ve Kürdistan gibi, mücadelenin zorluklarla yürütüldüğü bir coğrafyada, artan dış baskıların iç zayıflıkları kışkırtması ya da harekete geçirmesiyle ortaya çıkmaktadır. Kürdistan özgürlük mücadelesinin zorluklarına dayanamayan, bu mücadeleyi sürdürme iradesi göstermeyen-

lerin bu tür tasfiyeci eğilimlere açık olacağı kesindir.

Örgüt içinde böyle bir ihanetçi çetenin yaratılması, uluslararası komplonun AKP eliyle yürüttüğü çürütme politikasının başarıya ulaştırmak istemesinde önemli bir ayağı oluşturuyordu. Ecevit hükümetinin yürüttüğü çürütme politikası başarısız olduktan sonra siyasal İslamcı AKP eliyle bu çürütme politikasının yeniden planlanıp yürütülmesinde önemli bir ayağın bu içten dayatılan provokatif-tasfiyeci saldırı olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Zaten yaşanan gelişmeler bunu kanıtlamıştır. Böyle bir ihanetçi güruhun ortaya çıktığı ortamda uluslararası komplo AKP eliyle başarıya götürülmek isteniyordu. Bu konuda YNK ve KDP'ye de belirli bir rol verilmişti. Uluslararası komploya öncülük eden ve yürüten gücün esas olarak ABD olduğu bilinmektedir. Nitekim dönemin dış işleri bakanı, tasfiyecilik eliyle yürütülen bu operasyonun yarı yarıya başarılı olduğunu açıkladı. Tam başarılı olamadıklarını, ancak tam başarılı olmak için PKK'ye dönük saldırılarının sürdüğünü de bu açıklamalarına ekledi. Demek ki provokatif - tasfiyeciler sadece sömürgecilikten, işbirlikçi milliyetçilikten güç almamaktadır. Onlarla birlikte, emperyalizmden güç alan, emperyalizme sırtını dayayan, özellikle ABD ve AB emperyalizminin PKK'ye karşı yürüttüğü tasfiye planı içerisinde bir halka olarak yer alan bir eğilimdir. Bundan asla kuşku duymamak gerekiyor. Ferhat-Botan provokasyonunun nasıl ABD ajanlığı olduğu pratik ilişkileriyle de, sonuçlarıyla da, şimdi ki durumuyla da ortaya çıkmıştır. Baştan itibaren de örgütlü, planlı bir ilişki ve ittifak içinde hareketimize karşı tasfiye saldırısı yapıldı. Daha önceki provokasyonların da, örneğin Semir provokasyonunun, Fatma-Avukat provokasyonlarının sırtını Avrupa emperyalizmine dayadıklarını çok iyi biliyoruz. Dış güçlerin ajanlığı temelinde hareket ettikleri mahkeme tutanaklarıyla belgelenmiştir.

Bir yandan 800-900 şehit öncülüğünde en zor koşullarda her hangi bir zayıflık, ikirciklik, muğlaklık, kararsızlık, iddiasızlık ya-

Komünar

şamadan büyük bir cesaret ve fedakarlıkla kendini özgürlük ve demokrasi mücadelesine adayın militan duruş; diğer yandan bu duruşun karşıtı olarak inkarcı sistem karşısında, kapitalist devletçi sistem karşısında diz çökecek, ona boyun eğen, kendini sistemin kucaklarına atan provokatif-tasfiyeci eğilim, geçtiğimiz dönemin en çok mücadele eden karşıt iki eğilimi oluyor. Bunlar somut, net olan hususlardır. Dikkat edilirse birisi partileşmeyi ifade ediyor, parti gerçeğini temsil ediyor, çizgi doğrultusunda PKK'nin yeniden inşasını ifade ediyor ve büyük bir kahramanlık ruhuna ve pratiğine sahiptir. Belki eksiklikleri var, zayıflıkları, uygulama sorunları var. Tarz, üslup sorunları var. Dolayısıyla zayıflıkları, eksiklikleri pratikte ortaya çıkabiliyor. Ama duruş sorunu yoktur. Duruşu çizgi duruşudur, militan duruştur. Önderlik çizgisinin gereklerine uygun bir duruştur. Doğru tarz, yöntemle, yetkin bir üslupla görevleri başarıyla yerine getirip getirmeme, yani uygulama ve pratikleşme sorunları olsa da bir duruş sorunu yoktur. Diğer ise, her şeyi açığa çıkmış bir hain duruştur, bozguncu, yıkıcı, dağıtıcı duruştur. Bir döneklik duruşudur. İnkarcı, imhacı sistemin ajanlığını yapan bir duruştur. Bu da hiçbir tartışmaya gerek bırakmayacak kadar niteliğini ortaya koymuştur.

Şimdi dönüp parti camiamıza, onun geçen yıllardaki pratikleşmesine ve günümüzdeki durumuna baktığımızda, bu iki kesim, iki duruş arasında kalan bir üçüncü duruş da vardır. Bu da önemli bir yekunu ifade ediyor. Aslında PKK'nin yeniden inşası gündeme geldiğinde provokatif-tasfiyeci saldırı çok yönlü olduğunda bu duruş daha karmaşıktı, çok yönlüydü. Birçok kadronun üzerinde etkiliydi. Kaçıp giden tasfiyeciliğe karşı olduğunu söyleyen birçok kişinin de, duruşları ve yaşadıkları tasfiyeciliğin ön gördüklerinden farklı değildi. 1 Haziran atılımı temelinde pratik geliştikçe, PKK'nin yeniden inşası sağlanıp, örgüt ve kadro duruşunda düzeltmek geliştikçe bu üçüncü duruş gittikçe daraldı, zayıfladı, aşıldı, bir sınırlanmayı yaşadı. Mücadelenin gelişim süreci, ortaya çıkardığı gerçekler bu üçüncü

duruş için aydınlatıcı, çözümleyici ve netleştirici oldu. Bu eğilim içinde olanların bazıları kendini yenilemeyerek, parti çizgisini, önderlik çizgisini özümseyip partiye yeniden katılımı sağlayamayarak, gittikçe daha çok düzen ölçü ve özellikleriyle birleşip sonunda ihaneti, düşman cephesine geçmeyi yeğlerken; önemli bir bölümü de kendini eğitti, bilinçlendirdi, gelişmelerden etkilendi. Gerillanın mücadelesinden, halkın direnişinden, önderlik düşüncesinden ve direnişinden etkilenecek kendini yeniledi ve mücadeleye katılım yaptı. Böylece üçüncü duruş zayıflamış ve eski etkinliğini kaybetmiştir. Gittikçe de aşıyor. Fakat geçen süreç içerisinde bunun bir duruş olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Buna orta yolcu, üçüncü duruş diyebiliriz.

Böyle bir duruş var mıdır? Vardır. Partileşme sorunu diye ortaya koyduğumuz sorun esas olarak bu üçüncü duruşun varlığından kaynaklanmaktadır. Partileşmeyi ve bu temelde kadro ve örgüt anlayışını düzeltmeyi daha da gerekli kılan, bu duruşun yarattığı sorunlardır. Yoksa kendini büyük bir cesaretle, fedakarlıkla, iddiayla pratiğe yönelten militanlığın yetersizlikleri, uygulama sorunlarını partileşme sorunu olarak görmemek gerekiyor. Tabii ki Nitelik olarak tecrübe, bilinç yönünde zayıflıklar da partileşme sorunlarımız olarak görülebilir. Bunlar da partinin ve mücadelenin geliştirilmesi önünde engel oluşturduğundan çözümlenmesi gereken sorunlardır. Ama partileşme sorunlarımız derken esas olarak bu yönlü düzeltmeleri anlamamak gerekir.

Önderlik çizgisinde birleşme, netleşme, kararlaşma, disiplin kazanma, örgütlenme ve pratiğe etkin bir biçimde yönelme konularında temel olarak engel olan duruş bu üçüncü kadro duruşudur. Partileşmeyi gerçek anlamda engelleyen ve sabote eden bu orta yolcu duruştur. Bu duruş, ne partiden vazgeçiyor, bırakıp gidiyor, ne önderlik çizgisini benimsiyor, özümüyor, ne de ona cesaretle, fedakarlıkla, itirazsız katılarak etkili bir çizgi militanlığı yapıyor. İkisi arasında duruyor. Önderlik orta yolculuk için **"bir kulağı düzende, bir kulağı partide"** dedi. Bir gözü düzeni görüyor,

Komünar

bir gözü partiyi görüyor. Bir ayağı düzen içerisinde, bir ayağı parti içindedir. Bir eliyle düzeni tutuyor, bir eliyle partiyi tutuyor. Böylece de aslında düzenle partiyi uzlaştırmaya çalışıyor. Önderlik çizgisini, gerçeğini, partinin yeni yönelimini düzenden kopuş noktasında engellemeye çalışıyor. Partinin düzen karşısında ayrı bir sistem olmasını muğlaklaştırıyor, sabote ediyor, içeri boşaltıyor, bozuyor. Parti duruşu ve ölçüleri karşısında farklı tutum ve ölçüler ortaya koyuyor. Partinin düzenden kopmasını engellemeye çalışıyor. İnkarcı sistemle parti sistemini uzlaştırmaya, kapitalist devletçi sistemle önderlik gerçeğini uzlaştırmaya çalışıyor. Geçtiğimiz süreçte büyük bir kadro gücü olmasına ve önemli imkanlara sahip olmasına rağmen örgütümüzün pratikleşmesini engelleyen, fırsat ve imkanların güçlü bir biçimde değerlendirilmesini zayıf bırakan temel etken aslında bu duruş oldu. Bu duruş üçüncü bir partileşmeyi ifade ediyor. Önderlik buna da "*orta parti*" demiştir.

Dikkat edilirse 1 Haziran atılımından bu yana geçen dört yıllık süreç içerisinde böyle üç parti duruşu net bir biçimde ortaya çıktı. Bu orta yolcu eğilim bireyci, grupçu, tepkici, kendine göredir. Ne önderlik çizgisinde partileşiyor, ne de partiyi bırakıp gidiyor. Parti içinde dururum, parti imkanlarını kullanırım, kendi anlayışımı örgütlerim, yürütüm, diyor. Parti içinde böyle duruşlar olabilir mi? Elbette ki olmaz. Böyle parti olmaz, partide böyle duruş olmaz. Böyle bir duruşu örtmek yada meşrulaştırmak için çeşitli söz ve davranışlar kullanıyor. Benim sıkıntılarım deniliyor, benim hakkım deniliyor, benim hukukum deniliyor, benim görüşlerim deniliyor. Bu eğilim önderlik çizgisini benimsemiyor, ama partiyi bırakıp gitmiyor. Benim düşüncelerim, görüşlerim var, denilerek ben, ben, ben denilerek partileşmeye karşı duruyor. Partinin önderlik çizgisini özümsemesini, önderlik çizgisinde güçlü bir kadro birliği oluşmasını engelliyor. Böylece düşünce ve çizgi birliğinin oluşmasını sabote ediyor. Örgüt disiplinini, davranış birliğini bozarak çalışma düzeni ve disiplininin oluşmasını engelliyor.

Hesap alıp vermeyi önlüyor. Eleştiri- özeleştiriye gereksiz görüyor. Dolayısıyla partileşmeyi bozuyor, boşa çıkarıyor. Gerçektende partiyi ve parti zihniyetini bir çizgi birliği, önderlik çizgisini özümseme hareketi, bir düşünce ve davranış birliği, bir mücadele ve eylem birliği olmaktan çıkartıyor.

**Kendine göre, bireyci duruşla
Elbette ki parti olunmaz
Bir önderlik partisi oluşmaz
Çizgi partisi oluşmaz
Herkesin kendisine göre
Düşüncesinin olduğu, duruşunun
Olduğu, örgüt anlayışının olduğu
Bir durum
Partileşmeyi geliştirmez
Parti birliğini yaratmaz
Oysa parti; çizgi birliğidir
Düşünce birliğidir, disiplin, eylem
Davranış birliğidir**

Bu kadar kendine göre, bireyci duruşla elbette ki parti olunmaz, bir önderlik partisi oluşmaz. Çizgi partisi oluşmaz. Herkesin kendisine göre düşüncesinin olduğu, duruşunun olduğu, örgüt anlayışının olduğu bir durum partileşmeyi geliştirmez, parti birliğini yaratmaz. Oysa parti; çizgi birliğidir, düşünce birliğidir, disiplin, eylem, davranış birliğidir. Kemal pir " ruhsal birlik" dedi. Bundan herhalde herhangi bir kuşku yok. Biz önderlik ruhuyla donanmış, birleşmiş bir topluluğuz, dedi. Peki böyle bir tutum, davranış, bırakalım ruhsal birliği, bir düşünce ve eylem birliği yaratır mı? Bir örgüt işleyişi, düzeni, disiplini ortaya çıkarır mı? Hesap alıp-verme, başarısızlıkları ve başarıları ölçme, denetim sağlamayı geliştirir mi? Elbette geliştirmez, gerçekleştirmez. Çünkü bu duruş bunların oluşmasına izin vermez. Böyle bir durum var mıdır? Evet vardır. Belirttiğimiz gibi bu durum başlangıçta çok daha fazlaydı. Giderek partileşme ve 1 Haziran

Komünar

atılım mücadelesi geliştikçe, daha doğrusu Önderlik çizgiyi netleştirdikçe ve gerilla direnişi mücadelenin militan ölçülerini ortaya çıkardıkça bu eğilim geriledi ve zorlandı. Bu netleşme karşısında kendisini patiye katacağına, duruşunu çeşitli rahatsızlıklar biçiminde ortaya koydu. Benim şu rahatsızlığım var, şu sıkıntım var, dediler. Mücadele gelişip bu eğilimin yaşam alanı daraldıkça, bu sefer çeşitli yönelimler içinde oldu. Bir kısmı ihanete gitti, bir kısmı ise bireyci, grupçu davranışa sürüklendi. Bunlar; tepkileşerek, küserek, kendini ahbap çavuş çevresiyle örgütleyip gruplaştırarak parti içerisinde eleştiri- özeleştiriye önleyecek, birliği sağlatmayacak bir ağırlık oluşturdu. Bazıları da eleştiri-özeleştiri yaptı, hatalarını eksikliklerini gördü, kendini düzeltti ve yeniden partileşmeye katıldı.

Bu süreç geldiğimiz noktada artık tamamlanmak durumundadır. Böyle bir noktaya geldik. Bu duruş çeşitli biçimlerde kendisini devam ettirmek, meşru kılmak istiyor. Çeşitli rahatsızlıklar biçiminde durumunu ortaya koyuyor. Özellikle başkalarını eleştiriyor. Başkalarından beklentili olduğunu ortaya koyuyor. Bu duruşuyla bozmayı sürdürüyor, partileşmeyi engelliyor. Bunu düzeltmediği için de parti yönetimi çok fazla eleştiriye muhatap oluyor. Bunu burada ifade edebiliriz. Parti yönetimi bu duruş karşısında ideolojik, örgütsel mücadeleyi yürütmede zayıflık göstermiştir. Parti yönetimi, partinin yeniden inşasını yürüten güçler açısından bir eleştiri- özeleştiri gerekecekse, bunun doğru tanımlanmasında yarar var. Belki provokasyonun ortamı muğlaklaştırdığı, karmaşık yaptığı dönemlerde daha dikkatli, duyarlı, dengeli, deyim yerindeyse birazda idareci bir tutum davranış gösterilebilirdi. Bunun bir anlamı vardı. Çünkü parti içten provoke edilerek, kadronun ruhsal durumu, bilinci alt-üst edilmiştir. Dolayısıyla sabırlı olmak, ikna gücünü kullanmak, provokasyonun ters yüz ettiği kadro gerçeğini yeniden kazanmak için gerekliydi. Ancak bir dönem için gerekli olan yaklaşım bir tarz haline gelir ve süreklileşirse elbette olumlu, başarılı sonuçlar elde edilemez. Giderek bu tutumun

aşılması, idareciliğin ortadan kaldırılması, kadro duruşunun genelde ve bireyler nezdinde netleştirilmesi, kendisini çözemeyen, sorunları olan, katılım sağlamayan kadronun üzerinde durularak, ilgilenilerek, tartışılarak netleştirilmesi gerekirdi. Bunu sağlayacak bir ideolojik-örgütsel mücadelenin, eleştiri-özeleştiri sürecinin geliştirilmesi gerekiyordu. Bunda geç kalındı. Şimdiye kadar da bu görev yeterli bir biçimde yerine getirilmemiştir. Parti içerisinde kadro duruşu, ölçüleri, partileşme ölçüleri tam tanımlanarak bir netleşme ortaya çıkartılmamıştır. Bu durum sürecin fazla uzamasına, bu da birçok kadronun kendisini netleştirememesine, dolayısıyla çözümsüz kalmasına, hatta daralma, bunalma yaşamasına, sonuçta kaçışlara yol açmıştır. Bu kadar kaçışların çok olmasında böyle bir kadro politikasının, parti duruşunun payı var.

Provokasyondan sonra parti ve kadrolaşma duruşunun ve netleşmenin bu kadar uzatılmaması gerekiyordu. Sınıf ve cins mücadelesinin, ideolojik-örgütsel mücadelenin provokasyona karşı mücadele temelinde parti içerisinde geliştirilip, temel çözüm yöntemi olarak hakim kılınması gerekiyordu. Böyle olsaydı gerçekten de çözümsüz kalan, çeşitli biçimlerde olumsuzluklardan etkilenen birçok kadroyu bilinçlendirmek, ikna etmek, çizgiyi benimser hale getirmek, kazanmak mümkün olurdu. Hiç fire olmazdı, kaçış olmazdı denebilir. Bu kadar provokatif-tasfiyeci saldırının yaşandığı bir ortamda elbette fire olacaktı, kaçışlar olacaktı. Ancak bu kaçışları ve kadro duruşundaki gerilemeleri mevcut olandan çok alt sınırlara çekmek, azaltmak mümkündür. Mevcut sonuçlar olması gerekenden ağır olmuştur. Verdiğimiz şehit sayısından daha fazla firar oldu. Bunun elbette bir bölümü kişilerin kendileriyle bağlyken, bir bölümünün de izlenen kadro politikasıyla, parti içinde ideolojik-örgütsel mücadeleyi zamanında etkin bir biçimde yürütmemekle, kadroyla yeterince ilgilenme ve netleştirme hareketini bu kadar zamana yaymayla da bağı var. Dolayısıyla PKK yönetiminin bu çerçevede özeleştiri vermesi gerekiyor. Yönetimimiz son yaptığı toplantı-

Komünar

sında bunu bir özeleştirme gerekçesi olarak tanımlamıştır. Bu çerçevede bir öz eleştirel yaklaşım içerisinde olmuştur.

Fakat şu yönlü yaklaşımlar doğru değildir: bize karşı eleştiri olmamalı, örgüt içinde ideolojik-örgütsel mücadele yürütülmemeli, eleştiri-özeleştirme geliştirilmemeli, parti yönetimi dayatıcı olmamalı, herkesi keyfine göre serbest bırakmalı, denilemez. İdeolojik-örgütsel netleştirmeyi gereksiz gören, ona karşı çıkan tutumlar kesinlikle doğru değildir. Bireyciliği, kendine göreliği ifade ediyor. Parti birliğini yaratmayı değil, partiyi bir ruh birliği, düşünce birliği, örgüt ve eylem birliği değil, bir ittifak hareketi, uzlaşmayı, çeşitli kişilerin, grupların bazı ilkeler etrafında ittifak yaptığı bir birlik haline getirmeyi içeriyor. Daha 7. kongre döneminde partiyi önderlik çizgisinden çıkarıp, bazı ilkeler etrafında ittifak yapmış bir örgüte dönüştürmek isteyenler çıktı. Bunların başında da kaçıp giden Dr. Ali geliyordu. Daha doğrusu böyle bir parti tanımlamasını Dr. Ali önermişti. Hiç kimse böyle bir tutumu, anlayışı, davranışı partiye dayatmamalı. Böyle bir tutuma parti yönetiminin, parti camiamızın izin vermesi istenmemeli, beklenmemeli. Parti içinde böyle durulmamalı. Şunu net söyleyebilirim; bu tür davranışlarla, duruşlarla uzlaşma olmaz. Parti içinde ittifak olmaz, parti içinde düşünce ayrılığı olmaz, parti içinde bireyci, grupçu, hizipçi davranış olmaz, parti içinde küskünlük, kendine görelik olmaz. Parti bütün bunları aşan birliklidir. Eğer parti birliği aranıyorsa, arkadaşlarımız, herkes partiye katılmak istiyorsa, her şeyden önce partiyi doğru anlayacak, doğru bilecektir. Partiye nasıl doğru katılınır, nasıl partileşilir onu iyi bileceğiz. Partinin tanımını iyi kavrayacağız. Bu parti tanımsız bir parti değil. PKK, herkesin kendine göre yorumladığı bir parti değildir. Herkesin kendi görüşüne göre oluşmuş bir parti değildir. Arkadaşlarımız 1991'deki zindan konferans belgelerini inceleyebilirler bu konuda. Her arkadaşımız kalkıyor önderlik karşısında, benim anlayışına göre şu şöyledir, benim sosyalizm anlayışım böyledir, diyor. Önderlik sabırla dinliyor.

Sonunda önderliğin bütün arkadaşlara verdiği cevap şudur *"partinin resmen ve fiilen liderliği benim, diyor. Benim de bir sosyalizm anlayışım var ve partinin anlayışını benimkisi temsil ediyor, Sizin anlayışlarınız var ve bunu pratikleştirmek istiyorsanız istediğiniz yere gidebilirsiniz, ama bu parti içinde olacak-sanız benim sosyalizm anlayışımı esas alacaksınız ve ona göre olacaksınız"* diyor.

Dikkat edilirse Önderlik *"ben sadece yaşlı bir bilge değilim. Günlük pratikleşen biriyim"* diyerek liderlik konumunu geçenlerde yeniden hatırlattı. Biz bir önderlik hareketiyiz, bir çizgi partisiyiz. Öyle farklı görüşlerin, eğilimlerin, çizgilerin ittifak yaptığı, bireylerin anlaşmayla katıldığı, şartlı mukavelelerle yer aldığı, grupların örgütlenerek hizipleştiği bir parti değildir. Kemal Pir belirlemiştir *"PKK; ruhsal birliği olan, düşünce birliği olan, örgütsel, eylem birliği olan bir partidir."* Rapor talimat sistemiyle işleyen, sınıf ve cins mücadelesine dayalı, eleştiri ve özeleştirmeyle sorunlarını çözen bir partidir. Dolayısıyla herkesin istediği gibi algıladığı, istediği gibi katıldığı bir parti değildir. Kendine özgü anlayışları, ölçüleri, özellikleri olan ve herkesin de bunları benimseyerek, kendini bunlara

Komünar

göre düzenleyerek, yapılandırarak katıldığı bir partidir. Dolayısıyla parti birliği, partileşme, kesinlikle; ruhsal birlik, düşünsel birlik, eylem birliği, örgüt birliği, sorunların eleştiri-özeleştirilme temelinde çözümlenme birliğidir. Bunun dışında hiç kimse bireyci dayatma içinde olmamalıdır. Kendine göre katılmayı esas almamalıdır. Uzlaşma, ittifak aramamalıdır. Parti çözümünde uzlaşma olmaz, ittifak olmaz, parti çözümünde en ileri düzeyde ruhsal, düşünsel, örgütsel birlik olur. Parti içerisinde kendine göre düşünceler olmaz. Elbette ki parti üyeleri düşünürler, düşünce üretilirler, araştırılırlar, incelerler. Partinin tartışma ortamları var, kurulları var, toplantıları var. Bizim kadar toplantı yapan, eğitim yapan bir parti söz konusu değildir. Bütün bu resmi platformlarda tartışmalar olur, düşünceler savunulur, sonuçta partililerin uyacağı ve pratikleştireceği ortak düşünce ortaya çıkar. Önderlik çizgisine göre oluşan düşüncesi ortaya çıkar. Bu düşünce netleştiği zaman, her kes o düşüncede birlik sağlar. Kendi bireysel düşüncelerini aşar, partinin ortak düşüncesini benimser. O düşünceye göre katılım sağlar, çalışma yürütür. Yani kendine göre olmaz. Bir kere ortak düşünce oluştuktan sonra herkes o düşüncüyü esas almak, onu pratikleştirmek zorundadır. Eğer hala ikna olamıyorsa resmi kurullarda düşüncesini savunmak kaydıyla, ama pratikte parti düşüncesini, partinin aldığı kararları uygular. Oysa mevcut durumda üçüncü tip şekillenme dediğimiz orta yolculukta, orta parti durumunda bu böyle olmuyor. Benim düşüncem, deniliyor kendi düşüncesini esas alıyor. Önderlik çizgisi esas alınmıyor. Benim davranışlarım, diyor kendine göre hareket ediyor. Partinin çeşitli kurulları toplanmış kararlar mı almış, onlar o kurulların kararlarıdır, diyor. Benim doğrum budur, kendi doğrumu uygulayacağım, diyor ve bunu uyguluyor da. Gerilla bunu yapıyor, parça örgütlerimiz bunu yapıyor, yurt dışı örgütlerimiz bunu yapıyor, bireyler bunu yapıyor, örgütler bunu yapıyor. Özcesi Çok yaygın biçimde yapılıyor.

Üçüncü eğilimin, partileşmeye girmeyen ve partileşmeden kaçan kişiliğin mızımız ruh

halini örgüte dayattığını görüyoruz. Parti benim rahatsızlıklarımı çözsün, bana imkan versin, diyor. Haktan, hukuktan, örgüt karşısında bireysel irade olmaktan söz ediyor. Bu ruh hali mücadelenin zorlukları karşısında duyulan ürküntünün, kendini mücadeleye katmayan ruh halidir. Bireysel, basit yaşam arayışlarının çeşitli gerekçelerle örtülmedir. Kendi durumunu itiraf edeceğine, çevresine ve örgütüne tepkilidir. Bireysel yaşam arayışları ve kaygısı ile yaşayan bir eğilimdir. Oysaki parti; ideolojik- politik amaçlar benimseyen, bir örgütsel çizgiyle bu doğrultudaki amaçlarını başarıyla pratikleştirmek için hareket eden, mücadele eden bir örgüttür. Bu eğilimin istediği ve beklediği gibi, bireysel ihtiyaçlara göre şekillenmiş, insanların bireysel sorunlarını çözmeye üzerine olmuş bir örgüt değildir. Ne hak arama yeri, ne de başka yerde bulunamayan bireysel yaşam arayışlarının sağlandığı bir yerdir. Parti; yüce amaçlar besleyen, felsefi, ideolojik-teorik harekettir. Siyasi programı olan ve bunu gerçekleştirmek için belirlenmiş strateji ve taktikler doğrultusunda kendini örgütleyip eyleme yönelten, mücadele eden bir harekettir. Kesinlikle basit işlerle uğraşan bir hareket değildir. Dolayısıyla partide olmaması gereken tutumlar ve dayatmalar gösterilemez. Bu tür bireyci dayatmaları parti neden karşılamıyor, diye eleştirilemez. Parti niye şunun, bunun bireysel sıkıntılarını çözümüyor, güdülerini tatmin etmiyor, filanın rahatsızlıklarını gidermiyor, diye hiç kimse eleştiri geliştiremez. Partiden böyle istemde bulunamaz. Böyle hak-hukuk arayıcılığı olmaz. Parti niye ideolojik örgütsel çizgiyi hakim kılıyor, eleştiri-özeleştirilme platformları geliştiriyor, militanları önderlik çizgisi temelinde eğitmeyi, çizginin gereklerini özümsetmeyi, çizgi gereklerine göre örgütsel davranışta bulunmayı dayatıyor, diye eleştirilemez. Tersine, bunları yapmayan parti, kendi çizgisine uygun davranmıyor demektir. Buna göre hareket etmeyen parti yönetimleri, komiteleri, kadroları parti görevlerini yerine getirmiyordur demektir. Önderlik; yanlışlıklara karşı mücadele etmeyen, eleştiri ve özeleştirilme süreklileştirmeyen, gerektiğinde yargılama

Komünar

yapmayan bir partinin kendi özüne ters düşmüş olur, demektir. Eğer eleştirilecekse, bireyler, parti kurulları ideolojik -örgütsel mücadele yürütmediği, eleştiri-özeleştiri geliştirmedikleri için yapılmalıdır. Parti yönetiminden ve kadrolarından özeleştiri istenecekse bu temelde istenmelidir.

Partileşme konusunda ortamda var olan yanlış eğilimlere karşı mücadele etme ve bir düzeltme hareketi geliştirme zorunluluğu vardır. Yeniden partileşme konusunda çizginin gerektirdiği ölçüleri esas almanın, ona göre hareket etmenin, bu konuda net olmayan tutumları, davranışları netleştirmenin kesinlikle gereği vardır. Bu konuda geç kalındı, yetersiz kalındı. Yönetim olarak bu eksikliğimizi görüyoruz. Elbette ideolojik ve örgütsel mücadele konusunda yönetim öncülük etmeli ve yürütmeliydi. Bunlar yapılmamışsa- kaldı ki çok yetersiz yapıldığını söylüyoruz- herkesen önce partinin yönetimi bundan sorumludur. Şimdi bu eksikliği gidermek istiyoruz, gidermemiz gerekiyor. Koşullar bizden bunu istiyor, süreç bunu gerektiriyor. Mevcut durumuyla artık bu orta yolcu duruşun, bireyci, grupçu, hizipçi duruşun parti çalışmalarına büyük zararlar verdiği görülerek onun aşılması gerekiyor. Artık böyle yürütemeyiz, yürüyemeyiz. Örgütü esas olarak zayıf bırakan, yönetim ve kadro gerçeğimizin bugünkü duruşudur. Tabii ki militan olan, işleri yürütmeye yönelen zaten mücadele ediyor. Hain olan, provokatif olan zaten kaçmış gitmiş, netleşmiştir, düşman safındadır.

Kaçanların kim olduğunu, ne olduğunu biliyoruz. Parti bunlarla zaten mücadele etmiştir ve eder. Onlar konusunda bir netsizlik yoktur. Parti ortamını esas olarak muğlaklaştıran, belirsiz kılan, disiplinini zayıflatan, gücünü azaltan, fırsat ve imkanları değerlendirmekten alıkoyan, denetimi azaltan, hesap alıp vermeyi yok eden tutum, üçüncü eğilim dediğimiz bireyci ve orta yolcu tutumdur. Bunun verdiği zarar, düşmanın cepheden yaptığı saldırıların verdiği zarardan çok daha fazladır. Provokasyonun, hainlerin, kaçarak düşman safında yer alıp saldırı yürütenlerin verdiği

zararlardan daha fazladır. Şimdi böyle bir durumu artık parti kaldıramaz ve kimsenin sürdürmeye de hakkı yoktur. Artık herkes tutumunu netleştirmek durumundadır. Ayrı görüşleri varsa, görüşlerini önderlik çizgisi ile birleştirmeli, önderlik çizgisini benimsemelidir. Önderlik çizgisini benimsemiyorsa, o zaman ayrı durur, hatta çekip gidebilir. Ancak parti bana göre olsun, partiyi kendi anlayış ve davranışına göre belirlerim, değiştiririm, demek partiye karşı içten yıkıcı faaliyet yürütmek anlamına gelir. Bu olmaz. Bilinçsizde olsa, böyle bir amaç gütmese de, mevcut duruşun parti içinde yol açtığı durum tahrip edici ve yıkıcı olmaktadır. Bu da örgütü eritiyor, imkanların kullanılmasını önüyor, disiplinimizi zayıflatıyor. Sıkı disiplinli bir örgüt haline gelmemizi engelliyor. Oysa bizim gücümüz örgütlülüğümüzden geliyor, disiplinimizden geliyor. Kadro öncülüğünün yani partileşmenin büyük gücü nereden kaynaklanır? Anlayış birliğinden, disiplininden, cesaretinden, fedakarlığından kaynaklanır.

Arkadaşlarımız, önderliğin yanlışlarının da militanı olma temelinde katılımı öngörmüşlerdi. Parti birliği ve etkili mücadele gücü haline gelme, görevlerin bu biçimde sahiplenmesi gerçekleşir. Yoksa her şeye kuşkuyla bak, mesafeli dur, parti içinde kendine göre davran, parti görevlerini omuzlayıp onu yürütmek yerine parti içerisinde kendine bir yer açmaya çalış, kendine imkan yaratmaya çalış, partiyi örgütlemek değil, kendini örgütlemeye çalış; bunlar kabul edilemez. Böyle bir duruşla partileşilmez. Bu tutum ve duruş en fazla zarar verici duruştur. Topyekun savaş konsepti temelinde yürütülen saldırılar karşısında bizi en çok zayıflatan, hareketin geleceği açısından tehlike oluşturan duruş kesinlikle budur. Eğer parti çözümü gerçekleştirmek istiyorsak bunu; parti ölçüleri, önderlik çizgisine uygun biçimde, o esaslara tabii olmak temelinde gerçekleştirmeliyiz. Her bakımdan düşünce birliğini, çizgi birliğini, davranış birliğini esas almalıyız. Önderlik çizgisinde bunu yapmalıyız. Yok eğer böyle olamıyorsa, parti çözümü gerçekleşmiyorsa, parti birliğine katılım gös-

Komünar

terilmiyorsa, o zaman parti dışı bir güç olarak ittifakta yapılabilir. Bu durumda olanlar partinin dostu, sempatzanı, taraftarı da olunabilir. Partimizin böyle kategorileri var mı? Elbette ki var. PKK bu biçimde yüz binleri, milyonları kucaklayan bir partidir. Buda bir çözümdür.

Ama bu çözüm söz konusu eğilimle var olan sorunları partileşme ve partinin militan ölçülerinde bir çözüm değildir. Partinin resmiyeti dışındaki insanlarla yaptığı bir ilişki yada ittifak çözümdür. Parti ölçülerinin, ideolojisinin esas alınmadığı yerde çözüm buna göre olur. Gerektiğinde böyle bir çözümün de yaratılması gerekir. Parti safında dururum, parti militanı gibi görünürüm, ama partinin düşüncesine katılmam, ideolojik ilkelerinin hepsini benimsemem, pratik davranışında emir talimat dinlemem, kendi anlayışlarıma göre dururum, kendime göre görev belirlerim, kendime göre çalışırım, denilemez. Bu parti ölçülerini saptırmak, yozlaştırmak, parti disiplinini bozmak oluyor. Partinin kadro duruşunu, örgütsel ölçülerini zayıflatmak oluyor. Dolayısıyla da partiyi içten zayıflatıp, eylem gücünü düşürmeyi ifade ediyor. Bu duruma kesinlikle bir son vermek, bu çerçevede çözüm üretmek durumdayız. Üçüncü eğilimler hala var olduğu ve partileşmeye girmediği için, parti böyle bir çözümü de gündeme getirmiş durumdadır.

Üçüncü eğilime yönelik çözüm yaklaşımının geciktirilmesi ve uygun yöntemlerin zamanında bulunmaması daha fazla fire veril-

mesini beraberinde getirdi. Geline aşamada netleştirme, katılım sağlama ileri bir düzey kazandı. Bu bireyci, kendine göre duruşlar eskiye göre azaldı. Fakat çeşitli biçimlerde sorun olan, değişik alanlarda parti çalışmaları içinde engel oluşturan duruşlar, davranışlar az da olsa var. Bu düzeyde varlığı bile örgüt ortamında, başta ilkeler konusunda olmak üzere birçok bakımdan yıpratıcı oluyor. Bazı konularda çok zarar veriyor. Dolayısıyla bu süreçte kesinlikle çözümlenmesi ve bu konunun netliğe kavuşması gerekiyor. Eğer partide olunacak, parti çözümüne katılınacaksa, o zaman önderlik çizgisinin gereklerine ve parti ölçülerine göre bir katılım sağlanmalıdır. Bireyci, kendine göre anlayışlar, duruşlar, davranışlar kesinlikle aşılp, parti örgütlenmesi içerisinde erimek gerekiyor. Böyle olunmayacaksa, partinin iç-

yapısına zarar vermeyecek, ölçülerini zorlamayacak şekilde çözüm üretmek gerekir. Mevcut durumuyla farklı kadro ölçüleri, farklı örgüt anlayışları işlerin yürütülmesini zorluyor. Ortak bir kadro politikası izlemeyi ortadan kaldırıyor. Görevlendirme, denetleme, eğitime sistemini zayıflatıyor. Ne eğitimlerimiz bu biçimde yeterince kişileri çözümleyecek, parti birliğini, parti çözümünü gerçekleştirecek sonuçlar alıyor, ne bütünlüklü, düzenli, sistemli bir görev düzenimiz oluyor ve denetleme yapabiliyoruz. Pratiğin sonuçları temelinde hesap alıp-vermeyi yapamıyoruz. Kim başarılı, kim başarısız, kim iyi çalışmış, kim kötü çalışmış bunları açığa çıkaramıyoruz. Adeta muğlak ve karmaşık kalan bir örgüt sistemi içinde yürüyoruz. Çoğu zaman başaran başarısız, hiç çalışmayanlar sanki her şeyi yapan ve başarmış gibi bir görüntü veriyor. Bu durum; partileşme, onun disiplinli ve bütünlük içinde gelişimini zorluyor ve partileşmeyi önüyor. Dolayısıyla da ideolojik, örgütsel, siyasi, askeri mücadeleye öncülük etme, ona komuta etme, onu başarıyla yürütme gerçeğini ortadan kaldırıyor ve zayıflatıyor.

Devam Edecek ./ PKK Parti Meclisi

Hayri, Erdal -Engin Sincer Yoldaşa-Mektup

Kasım ENGİN

Aramızda olmayışının beşinci yılına giriyoruz. Ancak seni yaklaşık olarak 9 yıldır görmedim. En son konuşmamız ise 2001 yılının sonbaharıydı. O da bir telefon konuşmasıydı.

Çok zaman arada geçti değil mi? Hem de çok!

Seni o son karşılaşmamız gibi arıyorum. Özlüyorum. Sen Avrupa'ya gitmek üzere Şehit Ayhan'a vedalaşmak üzere gelmiştin. Kısa bir sohbet sonrası ben Kürtçe kampına gideceğimi söyledim ve sen de yanıma gelecektin. Çünkü yola çıkmak için daha zaman vardı. Ancak ben Kürtçe kampına geldiğimde senin cihazla konuştuğunu ve bana söylenmesi için gelemeyeceğini ve acil yola çıkmak zorunda kaldığımızı iletmişsin. Selam söylemişsin.

Sana şimdi söyleyeyim mi neden o zaman, aşağıda, senin yanında kalmadığımı? Sen örgüt yönetiminde yer alıyordun, kahrolası feodal gurur mu diyeyim, ya da küçük burjuva kibirliliğimi diyeyim tam ifade edemiyorum ama "bak merkezi bir arkadaş gelmiş yanından ayrılmıyor" sözlerine hedef olmamak için kalmamıştım ve senin yanıma gelmeni bunun için istemişim.

Ama tarih böylesine gurura dayalı kimi yaklaşımın ne kadar feci yanılttığını bize hep göstermiştir. Ve senle vedalaşmadan sen gitmiştin. Ve ben seni bir daha görmeyecektim.

Biliyor musun güzel yoldaşım, bunun acısını ben hep yaşadım. Halen yaşıyorum. Böyle eski günlerdeki gibi doyusuya sarılmak, kokunu almak ve seninle olmak. Ama olmadı. İşte sen gittin ve bir daha karşılaşmadık.

Ama bu mektubu sadece bunun için sana yazmıyorum. Daha söyleyeceğim o kadar çok konu var ki!

Eski günlerdeki gibi yapacağım. Her bir araya gelişimizde geçmişte olup bitenleri ben kendi cephemden sana sen de kendi cephende bana açıyordun. Şimdi de öyle yapalım. Ama

bu kez ben sana rapor vereceğim. Yani ne yaşayıp yaşamadığımı ve nelerin olup bittiğini ben sana yazacağım.

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama senin çok sevdiğin değerli yoldaşlarından kiminin şehit düştüğünü yazmakla başlayacağım.

Sana komutanlık yapan büyük komutan Adil Biliki yoldaş büyük kahramanlıklarla aramızda ayrıldı. Hatırlarsın değil mi? O Çırvada ilk kez karşılaştığımızda ve sonrası Gire Xane de sen bana Adil yoldaş tanıştırmıştın. Ve Almanca "savaştan müthiş anlayan biridir" demiştin. Güzel yoldaş sonraları bende Adil arkadaşla kalacaktım ve onu çok ama çok sevecektim.

Nuda'yı hatırlıyorsun değil mi o güzel tanrıçayı? O da aramızda ayrıldı. Ve biliyor musun o Botan'a daha doğrusu Gabar'a giderken senin için gittiğini bana söylemişti. Ve diyordu ki "Erdal'a söz vermişim benim Gabar'a gitmem gerekiyor." Evet, o güzel insan, sevgi dolu, sade, ilkeli, Apocu kız ya da Apocu tanrıça da yok aramızda.

Komünar

Sonra bilemiyorum hatırlar mısın, o güzel ve narin Kurtalanlı Gülbahar yoldaş vardı. Sen Avrupa dan gelirken ona Dola Koke'de "sen Botan'ın neresinde kaldın" o da "ben Botan da kalmadım, ben Zagros'larda kaldım" demiş sana. Ve sen ona "senden iyi bir Botan kızı çıkar. Botan seni sever. İyi bir Botan kadın komutanı olursun" demişsin. İşte aynı o güzel Gülbahar'ın günlüklerinde bu tartışmalarını okudum. Ve o da senin için mutlaka Garbar'a gidip iyi bir Botan kadın komutanı olacağını yazmış. Ve "Erdal için gideceğim" diye yazmış.

Nucan da yok aramızda. O da Beşiri ovasında geçerlerken 2005 yılının 25-26 Ağustos ayında şehit düştü. Sevdiğin bir arkadaştı bilirim. Onun güzel gülüşünü bir daha görmedik çünkü ayrıldı ve gitti uzaklara.

Kurtay yoldaşa yok. Ona gitmemesi için her şey söylendi. Ama o mutlaka kuzeye giderek savaşılmasını söylemişti. Bir de giderken "belki bizi vurabilirler, belki düşebiliriz ama kimse bize boyun eğdiremez ve kimse bunu bizden isteyemez" diyerek gitmişti. Bilirsin Kurtay yoldaş duygusal bir yoldaştı. Ama narin, ama sevecen, ama bağlı ve ölümüne seni severdi. O senin adına bir yazı yazmıştı "Bu Dağlar Erdalsız Olmaz" diye. Ama güzel yoldaşım sen yanlış anlama bu dağlar Kurtay'sızda olmuyor ki!

Sidar arkadaşı bilirsin ama belki yeterince tanımazsın. O yanımızda olan yakışıklı, sıcaıklı, sevecen, sevimli, alçak gönüllü, güleç genç vardı. İşte Sidar oydu. O zaman bölük komutanıydı. Ancak o genç müthiş gelişmişti. Şehit düşerken Serhat eyalet komutanımızdı.

Viyan arkadaşı tanıyor muydun? Büyük güneyli Süleymaniyeli olan o genç ve güzel bayan yoldaş. Sen Nuda'yı iyi tanıyorsun. Sen deki bu da Nuda arkadaşın ikizi. O da ayrı bir tanrıça, belki de tanrıçaların tanrıçası. Yazımın içerisinde mutlaka O'na geleceğim.

Sana en çok anlatmak istediğim 2003 yılında ve sonrasında olup bitenlerdir. Parti tarihimizin en karanlık ihanetçi işbirlikçi çeteciliğini yaşadık. Uçurumun kenarından döndük desem abartı olmaz.

Senin katıldığın Temmuz 2003 toplantısı vardı. Ben konuşmalarını sonra da basılan belgelerde okudum. Bu toplantıda sözde sosyal reformculuk geliştirecekler ve bunları yaparken de özelde önderliğe dayanarak daha doğrusu kendilerince önderliği kullanarak yapacaklar. Sözde biz militanlar çok kuru kalmışız, çağın dışında yaşıyoruz ve küresel emperyalist sürecin de artık böyle şeylerin olmayacağını da katarak kendilerince bir çıkış yapacaklar. Dediğim gibi sen Temmuz toplantısında o zaman bazı eleştiriler yapmıştın. Adamlar seni neredeyse Almanların ajanı ilan edecekler.

İşte aynı bu ekip fazla zaman üzerinden gitmeden ortaya çıktı ki tüm reform hikâyeleri partiyi ya tasfiye ederek Amerikalara teslim etmek yâda ele geçirerek Amerikalara uşaklık temelinde pazarlık yaparak satmakmış.

Tabii önceleri görenlerde oldu ama ağırlıklı olarak hepimiz görmedik. Sözde yenilikçi geçiniyorlar, reformcu geçiniyorlar. Bir de ilginç gelecek sana ama bu partinin eskiden en anti demokratik, despotik tüm tipleri birden demokrasi havarisi kesilmesinler mi?

İstersen sana isimlerini vereyim. Ferhat ben buna o çizgi filmlerdeki buldok köpeğine benzeterek tonton diyordum. Yine Ekrem, insanı ve insanlığı sevmeyen Serhat, Kani, yaşamıyla tam bir ahlaksızlık içerisinde yaşayan Ebubekir ve bir sürüsü daha. Ama yanıldığımızda oldu ya da benim yanıldıklarım da oldu. Hâlbuki 1995 yılında senin de yer aldığın

Komünar

o soruşturma raporlarında ne kadar lümpen, Ayaş, ordu bozan ve inançsız olduğunu siz tespit etmişsiniz. Demek ki ben siyasetin ince-liklerini iyi takip edememişim ve duygusal yaklaşarak aklı başka bir yana bırakmışım. En azında sonuçta bu böyledir.

İşte tüm bu ekip senin şahadetinden hemen sonra çalışmalarına hız verdiler.

Senin şahadetini ben M.' iken öğrendim. Yer yarıldı ve yerin dibine girdim. O zaman epey sarsıldım. Görev başındaydım. Görev-den alınmamı istedim. En azından bir müddet-liğine çünkü kafam çalışmaz olmuştu ve ben sinirli ve gergin olmuşum.

Ama sen bilirsin bizde böyle şeylere yer yok. Devrim yürüyor. Devrim yaşıyor. O za-man devrim için halk için çalışmak asli gö-revdir. Ve asıl bağlılıklarda böyle değil midir?

Bağlı olmuşsun ama çalışmadan ayrıl-mışsın, bağlı olmuşsun ama örgütten kaçmış-sın, bağlı olmuşsun ama güdülerinin eseri o-lup birini alıp gitmişsin, bağlı olmuşsun ama her yerde senin güçlendirmek için can attığın biricik örgütüne partine laf atmışsın ve orasını burasını çekiştirmişsin, bağlı olmuşsun ama istifa ederek meydanlarda kaçmışsın. Şimdi bun-lar olur mu? Ya da sen kabul eder misin?

Senin kabul etmeyeceğini bende bilirim. Ama lakin duygusal yaratıklarız. Senin şaha-det haberin geldiğinde yanına gelip sana sarıl-mayı, son vecibelerimi yerine getirmeyi ve ta-butunun altına girerek seni o yüksek Kandil sırtlarına taşımayı isterdim.

Ama bu imkân bana verilmedi. Bir yıl sonra ben tekrar dağa çıktığımda senin ilk defnedildiğin yeri ziyaret ettim. Boylumca toprağına uzandım. Sonra yanına uzandım. Ve sonra yapmamam gereken gözyaşlarımı akıt-tım. Aynısı sana mermi isabet eden yere gitti-ğimde de yapmıştım. Gözyaşlarımı görenler biliyordu durumu bunun için kimse yaklaşma-mıştı bana. Nede olsa ikimiz arasında olan bir duygu bağıydı.

İşte güzel Hayri yoldaşım, sen aramızdan ayrıldıktan sonra bu yukarıda saydıklarım ve tabii ki saymadıklarım kirli işlerine hız verdiler. Kongra Gel birinci kongresinde tam da

onlara yaraşırçasına düzenbazlıklarla çalıştı-lar. Ben onları o zaman gördüm ve o zaman senin için, halk için ve tabii ki devrim için sert tavır aldım.

Sana bir şey daha söyleyeyim. Bu söyle-yeceklerimi yanılmıyorsam bir keresinde mektup olarak ben Cuma arkadaşına ve yeni PKK'ye başvurular yapılırken raporumda yaz-mıştım.

Adamlar o kadar gözü kara girdiler ki işin içine ben onlara sonra da görmüş yeni yetme Rus mafyozoları olarak değerlendirdim. A-damlar bizi pazarlıyor. Gülme, ciddi söylüyo-rum adamlar her birimize tabii kimi benim gi-bi-iradesi zayıf olanlar için-topluca fiyat kese-rek satmaya kalkışıyorlar. Yani bizi piyasaya sürüyorlar.

Sözde biz devrim için gelmişiz, o kadar şeye inat direnmişiz ve birde bizi pazarlarken fiyatımızdan haberimiz bile yok. Şu trajediye bak! Seni pazarlasınlar ama senin haberin ol-masın.

O zaman şunu söylemişim: "bir köle pazara satılmaya götürülürken en azında fiya-tını biliyor, bize fiyatımız dahi söylenmiyor. Demek ki biz kölelerden daha kötü durumda-yız."

Evet, güzel yoldaşım bu bana çok dokun-muştu. Ben kongre sonrası yine M. Alanına gelmişim. Bu kez öyle olmayacaktı. Yani öy-le kölelere yapılan hatta daha geri muamele ne anlama geliyor bu tiplere göstermek gere-kiyordu. Ve biz önderliğin militanları olarak düşmanın boğazına bir kemik olarak girip mi-desine oturup param parça ederken sonra da görmüş yeni yetme Rus mafyacılara gibi aç gözlü, çakal, düşkün, inançsızlara mı bunu ya-pamayacaktık?

Ben ne kadar bunu yaptım söylemeyece-ğim. Ama kendime göre yapacağımı yaptım. Belki partiye göre azdır. Ona da bir şey deme-yeceğim. Ama sana bir şey itiraf edeyim mi; bu olaylardan sonra artık köle, uyduruk, sade-ce yapan, kendi duruşuyla böyle açgözlü ça-kallara zemin olan yanlarımı yerle bir edece-ğime senin üzerine söz verdim. Biliyor musun sana bakarak neredeyse böyle geçmiş süreç-

Komünar

lerde içine girdiğim uzlaşmalardan dolayı kendimden nefret ettim. Ve tekrarlıyorum böyle bir duruma düşmeyeceğime dair sana söz verdim. Ve bu sözüm halen geçerliliğini koruyor. Bunu da bilmeni isterdim.

Evet, yoldaş bu sonradan görme yeni yetme Rus tarzı mafyacılara ilk yaptığı diğer çakallık nedir biliyor musun? İlk saldırdıkları PKK'nin temel değerleri oldu.

Bunlar; yoldaşlık, kadına olan özgür ilişki, büyük insani değer için mal mülk ilişkilerinde uzak ve kendini halka karşılıksızca feda etmeydi.

Bu çakallar hemen ilk elden kadını köleleştirdiler. Hepsini kendisine bir kadın ayarladı. Bununla yetinmediler adeta her arkadaşı böyle iğrenç bir ilişkiye zorladılar. Ve böylesine iğrenç ilişkiye girmeyenleri dogmatiklik, asosyallikle itham ederek teşhir etmeye kalkıştılar. O zaman senin o 1996 yılında bölüğünde ki yoldaşlara parmaksız Zeki'nin o ahlaksız olan sosyalleşmesine dönük söylediğin "ben Avrupa da büyüdüm. Bu adamın yaptığı soysallıkla alakası yok. Bu düpedüz hayvanlıktır. Ve aldanmayın" deyişini de hatırlıyorum. Ve bizde senin gibi "bu işlerden kaçıp geldik, şimdi bize feodal ve geri ilişkilerimi dayatıyorsunuz" diyerek hep mücadele edecektik.

Ama maalesef güzel yoldaşım çok kadın erkek bunlara kandı. Kafa karışıklığı yaşadı. Ve toplumdaki olan ilişkilerinin daha gerisini yaşadılar. Bir kez yaşadıkten sonra onurları kırıldı, gururları kırıldı. Bir daha özgürlük dağlarına nasıl çıkacaklardı? Ve böyle olanların birçoğu partinin sonradan özel çaba ve müdahalelerine rağmen kurtarılamadılar. Ve koştular. İhaneti seçtiler.

Evet, güzel yoldaş diğer yöneldikleri bir konu ise yoldaşlık ilişkileri oldu. Adeta dinamitlediler. Hasta arkadaşların başka yerlere çıkabilmesi için onlardan daha doğrusu ailelerinden para aldılar. Yine ihtiyaçlarını gidermeyecek inançsızlaştırmayı amaçladılar. Ve en önemlisi de kadro duruşunu teşhir ederek karamsarlık yaymaya çalıştılar. Böyle yaparak yoldaşların birbirlerinden şüphelenmesini hedeflediler.

Ve güzel yoldaş söyleyeyim önemli ölçüde çakallar o süreçte başardılar. Epey zarar verdiler. Bize çok pahalıya mal oldu. Yüzlerce Kürdistan genci bu çakalca yaklaşımı genel parti yaklaşımı sandı ve ayrıldılar. Yani ihanet ettiler.

Diğer bir husus yıllarca halk için mücadele eden militanlar ailelerine muhtaç hale getirilerek bin yılların o mülkiyetçi maddiyatçı kirliliğine bulaştırdılar. Sen bilirsin özel mülkiyetçilik bir kirlenme biçimidir. Birde ilk özel mülkiyetçiliğin özelde kadına dönük yapılmasını da sen benden daha iyi bilirsin. İşte bu kadar kirlenmiş bir gerçekliğe geri dönüş esasta zincirlerinden boşanırçasına insanlığın ahlak ve değerlerinden düşüşü ifade eder. Ve değerli yoldaşım bir kere insan düşüşü görsün artık gidilecek yer batıklıktır. Parti böyle kirliliklere bulaşanlara çok yardım etmek istedi. Ama bir kere AIDS virüsü gibi bulaşmıştı. Artık tedavisi çok zor oluyordu. Bazılar kurtarıldı ama bazıları maalesef kurtarılmadı.

Diğer bir tahribatları kendi çakalca yaşamlarını sürdürebilmeleri için herkesin de onlar gibi olması gerekirdi. Kendileri düşküncü yaşama zaten saplanmışlardı. Böylelerinden beklenenecek olan sadece ve sadece hayvanlaşmayı kendine esas alacak olan bireyciliktir. Bireyciliği yaşayan bir insan halk için, ahlak için, insanlık için mücadele edebilir mi? PKK'nin bir büyüklüğü neydi? Kendisini sınırsızca halkına feda etmeydi, insanlığa feda etmeydi. İşte bu düşkün tipler o sefil yaşamları için birçok gencin kafasını çelerek bireyciliğin batıklığına sürüklediler. Ve ne yazık ki birçok gençte böyle bunlardan etkilenerek koştular. Yani savaşı göze almadı. Özgürlük dağlarına bakmaya korkmaya başlamıştı. Değitim gibi esasta özgürlük dağlarında korkanlar o çakal tayfasıydı. Ve çok bilinçlice kendilerine yaşam alanı açmak için Kürdistan gençlerini dağlardan koparmak için her şeyi yaptılar.

Hayri yoldaş, tüm bunları ben niye söylüyorum diye sorabilirsin?

Ben bu çakallardan söz etmek için konuyu açmadım. Asıl konuya henüz girmedim.

Komünar

Tüm bu olup bitenler 2004 yılında yaşandı. Birçok militan bu tasfiyeci bozgunculuğa karşı tavır aldı. Hatta kimisi çok sertte karşı durdu. Ama herkes örgütün yükünü hafifletmek için yapmadı. Hatta örgüt kaygılarından dolayı da kimisi yapmadı. Ama yine de çeteciliğe karşı direniş anlamlıydı. Lakin kimisinin dediğim gibi başka hesapları vardı. Kimisinin bundan böyle örgüt ona daha fazla ön alır hesabını yaptı. Kimisinin daha farklı hesapları vardı.

Örgüt 25 Şubatta bu çetelere müdahale etti. Önderlik PKK yeniden inşaa komitesini oluşturdu derken yine belli bir toparlanma yaşanmaya başlandı. PKK'nin o kutsal değerleri tekrar gündeme getirilerek militanlığa çağrı yapıldı. Ve eni sonunda çeteler tasfiye edildi. Ve hepsi topyekûn kaçtılar. Kaçtıkları ilk günden önderliğe ve militanlarına saldırdılar. Nede olsa oyunları tutmadı onlara para sözü verenler icraat görmeyince bu çeteleri ortada bıraktılar. Bu konu uzundur bunun içine girmeyeceğim. Adamlar kaçtılar iyi ki kaçtılar ve irinlerini birlikte götürdüler diyeceğim ama bıraktıkları o kadar tahribat var ki saymakla bitmez. Bunlara o Lenin'in meşhur sözünü ancak söyleyebiliriz; "biz batıklıktan çıkarmak için elimizden geleni yapıyoruz ve yaptık ama bu bataklığa gidenler tüm iyi niyetli çabalarımıza rağmen ısrarla bizi de bataklığa götürmek istiyorlarsa o zaman onlarda kurtulmak için bir tekmede biz atarız" benzerinde bir şeylerdi.

Evet, onlar bizi çamura sürüklemeye dursun bir tekmede bizden yediler ve nereyi hak ettilerse oraya gittiler. Yani tarihin çöp sepetine...

Ama güzel yoldaşım, bunların ki aynen AIDS virüsü gibiydi. Sınıflı toplumun o kirli özelliklerini yeniden içimizden hortlatarak birçok değerimizi çarçur ettiler. İşte birçok değerli insan aylar sonra da yıllar sonrada kendisini toparlayamadı.

Sözde kimisi bu çetelere karşı direnişti hem de en ön cephede yer almıştı. Ama ilginç olan o bulaştırılan virüsün kendisini yeniden yeniden kendisini kimi bireylerde üret-

mesiydi. Çok uğraşıldı, çok konuşuldu, çok tartışıldı ama kimisi kurtarılamadı. Şimdi söyleyeceklerim senin tuhafına gidebilir. Bu gidenlerin bir kısmı sözde seni sevenlerdi. Benimle konuşurken söz konusu sen olduğunda gözlerinde yaşlar akanlardı. Kimisi memleketlilerimizdi yani toplumun diliyle hemşolarımızdı. Ve yine kimisi sözde akraba ve dosttu.

Ama bu nasıl dostluktu ben pek anlamadım. Seni seveceklerini söyleyecekler ama senin tarzından çalışmaya katılmayacaklar.

Seni sevdiklerini söyleyecekler ama arından başka yaşam arayışlarına girecekler.

Seni sevdiklerini söyleyecekler ama militan çizgiye ve yaşama gelmeyecekler.

Seni sevdiklerini söyleyecekler ama senin gerillaya olan hayranlığından onlarda eser görmeyeceksin.

Seni sevdiklerini söyleyecekler ama her gün parti ve örgütü çekeştirecekler.

Seni sevdiklerini söyleyecekler ama o kadar ağır yükün altına senin tarzından elini koyarak çalışmayacaklar hatta tersinden köstek olacaklar.

Seni sevdiklerini söyleyecekler senden hep uzak olan o mızımız tarzını bırakmayacaklar.

Sayabilirim hem de çok sayıda somut örneklerle sayabilirim.

Birde bu çetelerin bu karanlık ilişkilerinden dolayı bizi yani partiyi suçlayanlar var. Yani niçin tedbir alınmadı diye eleştiri geliştirme hakları elbette vardır. Ama bir noktadan sonra bunda dayatmak olsa olsa kaçışın başka bir yöntemi olduğunu kimse saklayamaz değil mi?

Hâlbuki biz zaten bu çakallara karşı direndik ve artık gündemimizden attık. Ama halen bunlara takılarak siyaset yapmak dediğim gibi öküzün altında buzağı aramak gibi bir şey olur. Hâlbuki senin tarzın eleştirmek ama arifesinde hemen eyleme geçmektir. Yanlış eleştir gücün yetiyorsa sen düzelt yok gücün yetmiyorsa ortaya konulan doğrular temelinde yürü.

Yok, ne onu ne bunu ama işte bilmem ne olmuş, bilmem şu bu beni rahatsız etmiş diyerek işten gizlice tüymek bize yakışmaz.

Komünar

Sana asla yakışmaz. Dediğim gibi ilginç olan kimisi bu kadar senden uzak yaklaşıma rağmen halen seni ağzından düşürmüyor. Bu kadar iki yüzlülük olmamalı diye düşünüyorum.

Bilemiyorum sen ne diyorsun?

Değerli Hayri yoldaş,

Tabii sana bu kötülük kokan hatta kokuşan şeyleri bilgilendirmek için yazmıyorum. Güzel şeylerde oldu. Dediğim gibi PKK inşa ile birlikte bir toparlanma, canlanma ve hareketlenme gelişti. Ve burada herkesçe çok tanınmayanlar sürece öyle bir katıldılar ki herkesin gönlünde taht kurdular. Bunlardan bir tanesi Nuda yoldaşı. O güzel melek yani. Yine diğer bir altın değerindeki yoldaş Viyan'dı. Gençti ama moralliydi, gençti ama coşkulu ydu, gençti ama militancaydı. Sonra yeni PKK'nin kongresi derken birçok örgüt toplantısı ve belki de bunların içerisinde en önemli olanda ve seninde sonuna kadar desteklediğin ve içerisinde yer almak istediğin 1 Haziran hamlesi gerçekleşti. Ve onlarca yüzlerce militan bu uğurda canını verdi. Bak bizim Mahir Dersim yoldaş tam bir öncü komutan oldu. Ve komutanlara yaraşırcaasına direnerek şehit düştü. Yine Nucan da öyle fiziki zorluklarına rağmen "benim de ülkemin güzelliklerini görme ve düşmana kinimi kusma hakkım vardır" diyerek kuzeye daha doğrusu Dersim'e giderken yolda yıldızlarla buluştu ve aramızda ayrıldı. O kara sisli hava geçti. Biz yine kendimiz olduk. Direnişçi olduk. Kimsenin üzerimizde pazarlık yapmayacak konumuna kendimizi tekrar getirdik.

Anlayacağın aynı eski günlerdeki gibi militanca yaşam ölçüleri giderek daha fazla egemen olmaya başladı. Ve bir küresel emperyalist senaryo böylelikle militanların görkemli direnişiyile boşa çıkartıldı. Eski günlerde ki gibi derken eski Apocu yaşam ile yeni Apocu düşüncüyü buluşturarak Demokratik Komünal Değerler etrafında daha ana yanlı bir toplumu yaratmak için canla başla yüzlerce yoldaş çalışıyor.

Senin her zaman kadına yakın olduğunu bilen biriyim. Senin o 7. Kongre de koyduğun

tavır halen geçerliliğini koruyor. Ve bugün halen tüm sorunlar aşılmış olmasa da en azında söylem bazında herkes kadını tanıncılaş-tırmak zorundadır. Buda güzel bir şeydir değil mi? Sen daha iyi hatırlarsın o kongre öncesi ve sonrası ortamı. Adeta feodal değerler-özeldede o çakal tarafından-o güzelim kadın partisi dediğimiz partimiz içerisinde ilk kez bu denli kadına karşı kullanılmıştı. Gülme diyeceğim ama deli dolu o gülüşünle cevap vereceğini biliyorum. Aynı o çakallar yıllar sonra timsahın gözyaşlarını dökerek tüm kadınlardan özür diliyorlardı. Ve tabii ki bu özür dileme aynı zamanda sana karşı yapılan bir özür dilemeydi de.

Kadın konusunda her zaman senin gibi olamadım. Olmak istedim ama hep kendime çarptım. Ama senin şahadetinden sonra bu konuda senin gibi olmaya çok özen gösterdiğimi sana itiraf edebilirim. Yer yer kadın yoldaşlarının yanlıları da olsa sana saygıdan ve onların iradesine saygıdan kadın yoldaşlarının lehine tavır aldım. Dediğim gibi senden dolayı buna devam da edeceğim.

Güzel yoldaşım seni yormak istemem, yazıyı kısa tutacaktım ama yine uzadı. Oldum olası senin gibi kendimi net ifadelendiremem sorunum oldu. Sen birkaç çarpıcı sözle kendini ifade ederken bak ben ne kadar uzun yazarak anlatmaya çalışıyorum. Bu bir zayıflıktır onu da bilirim. Bu duruşla bağlantılı bir gerçekliktir onu da bilirim.

Kimisi kıyas yapıyor seninle. Ama ben kendimi seninle kıyaslayamam ki! En azından büyük insan **Önder Apo**'nun çizgisi temelinde seni takip edebilirim. Takip etmeye çalışırım.

Ve senin iyi bir takipçin olacağıma inanmanı isterim. Bu yönlü epey denemem oldu. Tabii yer yer denemelerim başarısızda oldu. Ama sana layık olmak için kesinlikle ne kadar özveri gerekiyorsa sergileyeceğime dair sana verdiğim ilk sözü yenileyebilirim güzel yoldaşım.

Güzel yoldaşım ben seni kimisine anlatırken şöyle anlatıyorum;

"Hani denilmişti ya ' **HAKI VERİLMİŞ BİR YAŞAM**',aynen öyle. Anlaşılması gere-

Komünar

ken muazzam bir disipline sahip oluşuydu. Yine tarzı ve temposu yüksek, yaşama daha ince bakan bu bağlamda da en incelikli yaklaşımları sergilemekten geri durmayan birisiydi. Yaşamda oldukça esprisel duruşu ve adeta her şart altında gülmesini ve güldürmesini bilen, bunu yaptıkça yüzlerine yansıyan gülüşüyle herkese gülücük saçan ve bu gülücükleriyle adeta tüm insanlığı yüzüne takan bir militan olarak, haklı olarak sonrada kimi insan onun herkese yetecek kadar gülücük sahibi olduğunu söylemişlerdir.

Bu gülücüklerine, tebessümüne, mütevazılığine, yaratıcılığına, akıl ve zekâsına birde cıvıl cıvıl olan adeta cıva gibi akan kişiliğini eklerseniz ortaya çıkan tablo; ulaşılması ve yaşanılması gereken bir kişilik çıkar. O yerinde durmayan, çağılayan gibi akan, aktif olmanın ötesinde hiper olan bir insan olarak hep yükseklerde seyir etmiştir. Ve hep böyle de kalacaktır.

'ERDAL ANILMAZ, O ANCAK YAŞANILIR' derken kastım yukarıda dile getirilenlerdir. Gerçekten Erdal'ı anmak değil onu yaşamak hem de doludizgin yaşamak ancak ona yakışır. O ancak onun gibi yaşandıkça kabul eder insanı. Tersini asla kabul etmezdi ve etmezde. Bu günlerde duyuyoruz kimisi Erdal'a çok bağlı olduğunu söylüyor ancak duruşuyla oldukça ona terste durabiliyor.

Bu olmaz!

Erdal'la arkadaşlık onun gibi Golgatha tepesine çarmihini Kudüs'ten sırtlayarak yukarıya tırmanmakla olur. Çarmıha gerdirilir-

ken dahi gülümsemesinden bir şey yitirmeden 'tanrım çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar, af et onları' demesini söyleye bilmekle ancak Erdal'la arkadaş olunur. Aksisi ona tersliği ifade eder.

Şartlarımızda Golgatha'ya çıkmak devrimin tüm yüklerini -tüm sorunlara rağmen-taşımakla olur. Devrimle sonuna kadar yürümekle olur. Tüm zorluklara, inançsızlıklara, saldırılara, bireysel rahatsızlık ve hastalıklara, ayrı görüş ve duruşlara rağmen önderlik çizgisinde daha fazla kenetlenerek yürümekle Erdal'ın arkadaşı, dostu, akrabası ve yoldaşı olunabilir.

Başka da asla! "

İşte güzel yoldaşım Hayri,

Ben yoldaşlarıma seni böyle anlatıyorum. Ama anlatırken bana sorumluluklar düşüğünü de biliyorum. Özelde Golgatha olayı benim için ve seni sevenlerin hepsi için vazgeçilmez bir gerçekliktir.

Golgatha'ya çıkmaya cesaret etmeyenler öncelikle hızla kendilerini gözden geçirmelidir. Kendi adıma ben aynen senin gibi her zaman bir Golgatha yolcusu olmak için elimden gelen tüm gücümle çalışacağım ve ancak bunu başardıkça sana layık olacağım.

Başka da asla.

Ve senin gibi olmadıkça sende beni çocukluk, gençlik ve militanlık arkadaşın olarak asla kabul etmeyeceğini bilerek yaşayacağım.

Ve diyorum ki; Yaşasın yüce insan **Başkan Apo**'nun yolunda yürüyen ve Erdallaşarak kendini kanıtlayan yoldaşlara...

YAŞAMAK SENİ

Rüzgârların esintisinde

Nehirlerin çağlayışında

Güneşin ışınlarının tenime sıcak dokunuşunda

Çiseleyen yağmur taneciklerinin yüzümü sıyırışında

Çocukların saf gülüşlerinde

Anaların dokunaklı çiğleklerinde

Sevdam diye bildiğim kadınların göz yaşlarında

Ay'ın şavkını toprağa vurduğu

Her anda hep yaşayacağım seni.

Komünar

Sosyal Bilimler Üzerine

Giriş:

Sosyal bilimleri bir ders konusu olarak işlemek önemlidir. Sosyal var oluşumuzun nasıl işlediğinin bilgisine ulaşmak kadar onun doğru inşasında sosyal bilim, önemli bir bilgi alanını oluşturur. Dahası biz sosyal bir hareketiz ve doğrudan sosyal politika ile uğraşırız. Bir sosyal devrim hedefliyor ve amaçlıyoruz. Mademki sosyal politika ile uğraşırız ve temelde bir sosyal devrimi amaçlıyoruz, o halde sosyal bilim üzerinde çok daha fazla durmamız gerekiyor. Aslında sosyal bilimlerle şu veya bu düzeyde ilişkili ve ilgiliyiz. Çok yabancı olduğumuz bir konuda değildir. Söz gelimi mevcut durumda doğrudan ulusal ve toplumsal sorunlarımıza el atmış ve bu sorunları bir şekilde çözüme kavuşturma mücadelesini veriyoruz. Bu, sadece bu işin teorik kısmıyla değil, bu işin doğrudan pratiği ile uğraştığımız anlamına geliyor. Dolayısıyla burada bizim için önem taşıyan ve yanıtlamamız gereken önemli bir soru, sosyal bilimi tartışırken onu nasıl tanımlayacağımız ve ona ne tür bir rol ve işlev yükleyeceğimizdir.

Konumuzu şu dört ana başlık altında ele alabilir ve tartışabiliriz. İlk elden sosyal bilimin tanımına ilişkin bir değerlendirme yapmamız gerekiyor. Konuya giriş anlamında bir tanımın yapılması şarttır. Bağlantılı olarak ele almamız gereken ikinci bir başlık modern sosyal bilimlerin doğuşudur. Yine tartışmamız gereken üçüncü bir başlık da modern sosyal bilimlerin eleştirisi olmalıdır. Son olarak işlememiz gereken bir başlık ise, alternatif bir sosyal bilim mümkün müdür ya da nasıl gelişebilir sorusu olmalıdır. Değerlendirmemizi aşağı-yukarı bu başlıklar altında yapmaya çalışacağız. Kuşkusuz sosyal bilim denildiğinde kendi içinde tek bir düşünce disiplininin oluşmuyor. Kendi içinde çeşitli dalları ve alanları kapsıyor. Her bir alan kendi başına uzun uzadıya bir tartışmayı gerektiriyor. Ne var ki

biz burada sadece taslak anlamında bir çerçeve ve çizmeye çalışacağız. Bu yüzden elimizden geldiğince ve çok gerekmediği sürece de ayrıntılara girmeyeceğiz.

Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki, bilimin diğer dalları gibi sosyal bilimde genel anlamda bilim tanımlamasının dışında bir şey değildir. Bu nedenle sosyal bilimin tanımına geçmeden önce genel olarak bilim kavramının kendisinin nasıl tanımlandığını da kısaca değerlendirmemiz gerekmektedir.

Bilime dair kesin olarak bir tanım önermek oldukça güçtür. En azından şimdiye kadar üzerinde herkesin kesin hemfikir olduğu bir tanım bulmak güç olmakla birlikte, en genel anlamda bilim, kendine özgü bir yol ve yöntem ile doğayı, evreni ve toplumu mantıksal ve kuramsal düşünme yoluyla anlamaya ve izah etmeye çalışan düşünsel etkinliklerin toplamı olarak tanımlanır. Bu tarz bir tanımlamayı esas aldığımızda burada bilimi bilim yapan esas özellik, deney ve gözlem yoluyla olgu bilgisini tatbik etmesi ve bu suretle kendisini doğrulamasıdır. Ne var ki bu tarz bir tanımlama daha çok yöntemin kendisine ya da onun ayırt ediciliğine işaret etmektedir. Burada bilimi diğer izah biçimlerinin karşısına koyup tanımladığımızda onu farklı kılan şey, onun kendine özgü olan bu yöntemidir ya da bu anlamda bir yönteme başvurusudur. Ama neticede diğer tüm izah biçimleri gibi bilim de düşünsel bir etkinliktir. İnsanların olay ve ol-

Komünar

guları anlamlandırma ya da olay ve olgularda işlerlikte olan ilke, işleyiş ve yasaların bilgisini bulup ortaya çıkarma çabasından başka bir şey değildir. Elbette bilim diğer izah biçimlerine oranla gerçeğe daha yakın bir izahtır veya bu konuda gözle görülür bir üstünlüğe sahiptir. Fakat unutmayalım ki bilimde hiçbir zaman son sözünü söylememiştir ya da söyleyemez. Gerçek şu ki, en bilimsel kuramın, kuramların bile gerçek karşısında birer iyi tahmin olmaktan öte bir anlamı ve değeri yoktur.

Söz konusu olan bilimin tanımı olduğunda tanımın kendisi şimdiye değin çok bariz bir şekilde deneyciliğin şartına bağlanmıştır. Örneğin deneye dayanmayan her hangi bir bilgi, kuram ya da kavramlaştırma 'bilimsel' olarak kabul edilmediği gibi, bilimin tanımı da bu içerikte olmak durumundadır. Aksi durumda doğru bir bilim tanımlanmasının yapılamayacağı ileri sürülmüştür. Deneycilik, bilim kavramının oluşmasında bu şekilde çok belirgin bir yer tutmuştur.

Bilim kavramının kendisini tarihsel anlamı içinde incelediğimizde iki anlamda yorumlanmakta olduğunu görmekteyiz. Bir, bilmek anlamında bilim; iki, ya doğrudan ya da dolayısıyla duyular ve deney yoluyla elde edilen bilgi anlamında bilim. Birinci anlamda bilim, olay ve olgular arasında var olan ilişkilerin, ilişki sistematığının bilinmesi, yani bu anlamda bilinen her şeye karşılık gelmektedir. Kısaca buna bilmek anlamında bilim diyebiliriz. Buna göre ahlak, metafizik, felsefe, matematik, mantık, dilbilgisi vb. bilgi kategorisine giren tüm bilme alanları birer bilim olarak kabul edilir. Bu anlamda bilen kişiye bilge ya da filozof kişi denilmiştir. İkinci anlamda bilim ise doğrudan ya da dolaylı olarak duyular ve deney yoluyla elde ettiğimiz bilgidir ki, bu bilim anlamına göre olay ve olgular hakkındaki bilgilerimiz deneyle ispat edilmediği sürece bilim değildir. Bu anlamda bilim, örneğin mutlak varlığın bilgisi olarak tanımlanan metafiziğin, yine iyi ve kötünün bilgisi olarak tanımlanan ahlakın karşısındadır. Bilim bu anlamda felsefe, teoloji, mitoloji, animizm vb.

kategoride tanımladığımız tüm izah tarzlarının karşısında durur. Bilimin bu tanımından ve anlamından hareket ettiğimizde sezgilerimize dayanarak olay ve olguları asla izah edemeyiz. Varsayımlarımız ve önermelerimiz olgusal olmak, doğrudan deney ve gözlem yoluyla kanıtlanmış olmak durumundadır. Yani deney ve gözlem yoluyla ispatlanmamış olan bilgi bilim değildir ve bu temelde tatbik etme imkânımız olamayan bilgi alanları da bilim kategorisine giremezler. Buna göre örneğin felsefe, ahlak ve metafizik gibi bilgi yapıları bilim olamazlar. Birer bilgi alanları olabilirler ama asla bilimsel bilgi yerine konulamazlar. Deneycilik şartına ve kaynağına indirgenmiş olan bu bilim tanımı ve anlamı daha çok da modern süreç ile ortaya çıkmış ve gelişmiştir. Bu bilim anlamına da pozitif bilim denilmektedir.

Bu temelde yapılmış olan tanıma göre bilim şu temel özellikleri içerir ya da içermek durumundadır.

1- Bilimsel bilgi deneyle ispat edilmiş bilgidir. Somut, deney ve duyularımızla doğrudan ya da dolayısıyla algılayamadığımız bilgi bilimsel bilgi değildir. Deney ve gözlem yoluyla sonuçları tatbik edilmiş bilgi tek geçerli bilgidir. Aksi ispat edilmediği sürece şeyler hakkındaki bilgimiz tek geçerli bilgi olma konumunu sürdürmek durumundadır.

2- Bilim olgusaldır. Olgu özelliğinde olmayan şey bilimin konusu değildir. Bilim olgularla ilgilenir ve bu anlamda bilimsel bilgi somut, ya doğrudan ya da dolaylı olarak gözlemlenebilir olan olay ve olguların bilgisi demektir. Bu yüzden hiçbir teori, hipotez ya da önerme deney ve gözlem sonuçlarına dayanılarak kanıtlanmadıkça doğru olarak kabul edilemez.

3- Bilim üniterdir.

4- Bilim genelleyici ve evrenselidir. Bilim tek-tek olgularla ya da özel bir durumla değil, olgularla ilgilenir. Tekil bir durum, olay ya da olgu bilim için fazla bir anlam ifade etmez. Bu yüzden bilim genelleyicidir, bilimin açığa çıkardığı yasalar, genel ve evrensel niteliği olan yasalardır.

Komünar

5- Bilim, 'ölçülebilir' olan ilkeye dayanır. Bilim açısından var olan her şey 'ölçülebilir' olmaktadır.

6- Bilim eleştiricidir, eleştiriye açıktır. Bilimsel yöntem her türlü dogmatizme karşıdır. Bu bakımdan 'doğrulanabilirlik' ölçütü, bilimde kullanılan en temel ölçütlerden biri sayılır.

7- Bilim objektiviteye dayanır. Araştırılan konu, araştırmacı kişinin inançlarından ve değer yargılarından 'bağımsız' olarak ele alınmalıdır. Araştırmacı tarafsız bir bakış açısına sahip olmalı, olması gerekeni değil, olanı bulmaya çalışmalıdır. Yani bilimin görevi olması gerekeni açıklamak değil, sadece olanı açıklamaktır.

8- Bilimin araştırma nesnesi olan her şey zaman ve mekân içinde var olandır.

Bilime ilişkin sıralanan bu çok genel özellikler daha da çoğaltılabilir. Bilim konusunda yapılan genel değerlendirmeleri incelediğimizde az-çok karşımıza bu içerikte bir tanım ve özellikler çıkmaktadır. Yapılan bu tanım ve yine sıralanan bu özellikler kimi yönleriyle doğru kabul edilebilir ya da kimi yönleri ile şiddetle eleştirilebilir. Örneğin nesnelilik konusunda araştırmacı kişi kendi inançlarından ve değer yargılarından bağımsız ve tarafsız olarak olguları ele almalıdır denilmektedir. Bunu nesnellik açısından geçerli olan biricik ilke olarak kabul etsek bile bu ne kadar gerçekleşebilir? Bunun gerçeklik götürür bir yanı var mıdır? Bu, oldukça dikkate değer bir soru ve bir o kadar da tartışma götürür. Keza söz konusu edilen özelliklerde buna benzer sormamız gereken bir dizi soru vardır. Örneğin her şeyin 'ölçülebilir' olduğu iddiası ne kadar gerçekçi bir iddiadır? 'Ölçülebilir' olmayan bilimin konusu olamaz mı? Peki, 'ölçülebilir' olmayan gerçeklikleri bilim nasıl izah edecektir? Bu içerikte bir hayli soru sorabiliriz. Ancak biz burada çok genel hatlarıyla bilim ya da bilimsel yöntem denildiğinde, hem bilgi olarak hem bilgiye ulaşmanın bir yöntemi olarak genel ve başat anlamda bilimin nasıl tanımlandığı ya da onun özelliklerinin nasıl ortaya konulduğunu belirtmeye çalıştık. Şüphesiz konumuz genel olarak bilim ve bilimin bir eleştirisini yapmak değildir. Bu, son

derece titiz, itinalı, uzmanlık ve araştırmacılık gerektiren bir konudur. Elbette yeri geldiğinde doğru bulmadığımız yanlardan hareketle eleştirel değerlendirmelerimizi yapacağız, yapmamız da gereklidir. Konumuz açısından ise gerekli olan, genel olarak bilimi ve onun özelliklerini tartışmadan sosyal bilime ilişkin doğru ve anlaşılır bir değerlendirme yapamayacağımız gerçeğidir. Bu nedenle bilimde şimdiye değin kullanılan gelen yöntemi de kısaca değerlendirmekte ve tartışmakta yarar vardır.

Bilimde belki de en can alıcı konu, yöntem sorunudur. Genel olarak yöntem, amaca varmak için başvurulacak yoldur. Söz konusu bilim olduğunda eğer bilimin amacı şeylerin ne olduğunu açıklamak ise burada sorun, bilimin bu amacını gerçekleştirmek için ne tür bir yola başvurduğudur. Buna karşın bilimde yöntem sorunu her zaman şiddetli tartışmalara da neden olmuş ve bu tartışma halen de sürmektedir. Ancak biz şimdilik bilimde kullanılan gelen başlıca yöntemlerin neler olduğunu değerlendirmekle yetineceğiz. Yöntemselden bilimde şu ana değin üç temel yaklaşımın esas alındığını görüyoruz. Bunlardan biri tümdengelimcilik; ikincisi, tümevarımcılık; üçüncüsü ise analitik yöntemdir.

Tümdengelimcilik, genel bir önermeden tek-tek durumları açıklama yöntemidir. Bunun anlamı şudur: Önce genel bir varsayımdan ya da genel bir ilkedan yola çıkılır. Söz konusu varsayım ve ilke eğer hayatın somut olguları ile mantıksal bir tutarlılık içinde ise o zaman bilimsel izahı yapılmış demektir. Daha yalın bir ifadeyle önce genel bir kuram oluşturulur, bu kuram yaşamın tek-tek durumlarına, olay ve olgularına uygulamak suretiyle tatbik edilir. Tatbik etme yoluyla da doğruluğu ya da yanlışlığı ortaya konulur. Tümden gelimcilik denilince, böyle genelden öze doğru olguların bilgisine ulaşmayı veya olguları açıklamayı öngören mantıksal bir yöntem olduğu anlaşılmaktadır. Yöntemi bu anlamda ilk kullanan Aristoteles'tir. Bu yöntem sıkça verilen bir örnekle şöyle formüle edilmektedir. 'Bütün insanlar ölümlüdür, X şahsı da bir insan olduğuna göre o da ölümlüdür.'

Komünar

Tümevarımcı yöntem, tümdengelimci yöntemin tersinden bir yol izlemesidir. Olay ve olgular üzerinde deneyler yapmak, bu deneyleri daha sonraki deneylerde sınamak ve böylece daha genel sonuçlara varmak tümevarımcı yöntemin karakteristiğidir. Tek-teke olay ve olguların deney ve gözlemden geçirilmesi neticesinde burada elde edilen sonuçlar eğer sonraki olay ve olgularda kendisini tekrarlıyor ve dolayısıyla denetlenebiliyor ise, genel bir ilkeye ulaşılmış ya da bilimsel izahı yapılmış demektir. Tümevarımcı yöntem böylece özelden genele doğru, somut olguların deneyinden genel sonuçlar çıkarmak üzere bir yol izler. Bilime bu şekilde deneysel yöntemi ilk kazandıran kişi Francis Bacon'dur. Tümevarımcı yöntem ile Bacon bilime yeni bir yaklaşım getirmiştir. Bu yöntemi de kısaca şöyle formüle edebiliriz: 'X şahsı bir insan ve ölümlüdür. O halde tüm insanlar ölümlüdür.'

Analitik yöntem ise olay ve olguları izah etmede daha farklı bir yaklaşıma sahiptir. Analitik yöntem, bir çözümleyici akıl yürütme yöntemidir. Bu çözümleyici akıl yürütme yöntemi, olay ve olguları en yalın bileşenlerine indirgemek sureti ile anlaşılmasının mümkün olabileceğini ileri sürer. Bu yöntem olay ve olguları böler, parçalar ve kendi mantıksal yapıları içinde düzenler. Esasen de bu yöntem bilime, karmaşık olan bütünlerin, olayların kendi basit parçalarına ayrıştırılmaları sureti ile anlaşılabilmesi inancını sokmuştur. Her ne kadar karmaşık süreçlerin, sorunların, olay ve olguların anlaşılmasında bu yöntem, Descartes'in bilime kazandırdığı önemli bir yöntem olduğu kabul edilse de, en başta bu yöntem varlığın bütünlüğünü bozduğu için aynı zamanda bir o kadar da sorunlu bir yöntemdir.

Sadece analitik yöntem değil, yukarıda sıraladığımız diğer iki yöntemin de olguları ve sorunları izah etmede sınırlı ve yetersiz kaldıkları, sorunlu sonuçlara yol açtıkları, bilimsel izaha tek başına muktedir olmadıkları artık anlaşılmalıdır.

Bilim yönteminde böylesi farklı yaklaşım biçimleri olmakla birlikte, bilakis bilgi yapısının kendisinde de parçalı bir durum söz

konusudur. Bugün bütüncül bir bilgi yapısından bahsedemeyiz. En genelde bilgi yapısı üç temel kategoriye ayrıştırılmış, her kategoride bile onlarca bilgi disiplini bulunmaktadır. Mevcut durumda bir bilimler hiyerarşisi olmakla beraber bilgi yapılarının birbirinden ayrıştırılması şu şekildedir:

1- Doğal bilimler ki bu kategoride fizik, kimya, biyoloji vb. disiplinler yer alır.

2- Sosyal bilimler; bu kategori siyaset, iktisat, sosyoloji, tarih vb. disiplinlerden oluşur.

3- Beşeri bilimler; bu kategori ise felsefe, edebiyat vb. disiplinlerden oluşmaktadır.

Bugün bilim dünyasında ve akademi çevrelerinde bilgi yapıları bu üç kategori içinde tanımlanmakta ve bu şekilde birbirinden ayrıştırılmaktadır. Bu kategorik ayrıştırma altında ismini sıralamadığımız bir dizi alt disiplinler daha vardır. Bilimsel yapıda bilginin bu denli birbirinden ayrıştırılmasının ve parçalı kılınmasının ne kadar doğru ve gerekli olduğu son derece tartışmalı bir sorun. Tüm bilim yapısında yaşanan bu sorun, doğal olarak sosyal bilimde de yaşanmaktadır. Tüm bilimsel yapı açısından biz bu sorunu burada tartışmayacağız. Esasen tartışmaya çalışacağımız ya da tartışmamız gereken de sosyal bilimin kendisidir. Genel bilim açısından ortaya koyduğumuz bu çerçeve hem toplum bilimlerini doğru tanımlamamız hem bu alanda yaşanan sorunları daha doğru görmemiz açısından önemli-

Toplum bilimi

Doğrudan toplumsal alanla

İlgili olan bilim demektir

Bundan hareketle toplumu

Bütün ilişkileri içerisinde

Araştıran, inceleyen ve böylelikle

Toplumsal ilişkilerin tümünü

Açıklamaya çalışan

Düşünsel etkinliklere ya da

Disiplinlere sosyal bilim diyoruz

Komünar

dir. Bu genel değerlendirmenin ardından şimdi de sosyal bilimin tanımına geçebiliriz.

Toplum bilimi, doğrudan toplumsal alanla ilgili olan bilim demektir. Bundan hareketle toplumu bütün ilişkileri içerisinde araştıran, inceleyen ve böylelikle toplumsal ilişkilerin tümünü açıklamaya çalışan düşünsel etkilere ya da disiplinlere sosyal bilim diyoruz. Dikkat edilirse toplumun her hangi bir yanını değil, toplumu var eden alt ve üst yapısı ile yani ekonomik, sosyal, siyasal ve zihni yapısı ile bir bütün olarak toplumsal yapıyı kendi sistematığı içinde inceleyen ve ortaya koyan düşünsel etkinliklerin tümünü kapsar. Sosyal bilimin konusu birey değil, toplumdur/toplumsal varlıktır. Tek-tek bireyleri incelemeyiz, tek-tek bireyler üzerinden sonuçlara varmaz. Araştırma ögesi dar bir anlama indirgense bile yinede inceleme konusu olan sosyal insandır, sosyal varlıktır. Sosyal insan demek, toplumsal ilişkilerin ve hatta toplumsal tarihin tümünü kapsayıcı nitelikte olan insan demektir.

Söz konusu insan ve insan davranışı olduğunda verili sosyal bilim bunu iki modele dayandırarak açıklar. Bu modelin birisine biyolojik model, diğerine ise sosyolojik model denilmektedir.

Biyolojik model, insanın biyolojik davranışlarıyla ilgilidir. Bu modele göre insan biyolojik bir varlıktır ve şartların etkilemesi durumunda irade dışı davranışlarda bulunur. Şartlardan kaynaklı olarak her hangi bir dış etki durumunda organizma ona göre tepki gösterir. Bu tür davranışlar içgüdüsel olarak vardır ve organizmanın en temel savunma mekanizmalarıdır. Biyolojik davranışın kökeni tam olarak evrimin hangi halkasında olduğu bilinmez ama bilinen şu ki, bu tür davranışların organizma ile birlikte var olduğudur. Ama biyolojik modele göre insan, biyolojik yapısı gereği şartlı ortamın bir ürünü olduğundan şartların etkilemesi oranında bir davranış içine girmektedir. Örneğin insan soğuğa karşı bir reflekste ve davranışta bulunur. Bir tehlike anında, söz gelimi bir ateşin insanı yakması durumunda organizma bilinçten bağımsız olarak anında refleks gösterir. Bu tür davranışlara neden o-

lan biyolojik yapının tepkimeleridir, dolayısıyla bu tür davranışlar daha çok da insanın biyolojik yapısı ile izah edilir.

Sosyolojik modele göre ise insan sosyal bir varlıktır; sosyal nedenlerden ötürü bir takım davranışlar edinir ve buna göre de bir davranış özelliğini gösterir. İnsan, sosyal bir çevre içinde varlığını idame ettirmekte, tüm öz niteliklerini bu sosyal çevre içinde edinmektedir. Düşünce yapısını, ruhi şekillenmesini, kimliğini, kişiliğini, kültürünü, yani her şeyini bu sosyal çevre içinde kazanmaktadır. İnsanın tüm sosyal davranış özellikleri, davranış biçimleri içinde şekillendiği sosyal çevrece belirlenmekte, bu çevreyle bağlantılı olarak gelişmektedir. Yani insan hangi sosyal çevrede ve ortamda yetişmiş ise ona göre davranış özelliklerini kazanmaktadır.

İşin aslına bakılırsa insan hem biyolojik, hem sosyolojik ve hem de psikolojik davranışın az-çok ortak ve karmaşık bir örgüsünü oluşturur. Bazen çok kaba hatlarda bir davranışın kökeni biyolojik, psikolojik ya da sosyolojik bir nedene dayandırılabilir; ama bu insanda o kadar iç içe ve karmaşık bir örgüyü meydana getirmiştir ki, bazen bir davranışın kökenini her hangi bir nedene dayandırmak nerdeyse olanaksız gibidir. Bu yüzden insan davranışlarını açıklayan kimi modeller ileri sürülse bile yinede insanda dile gelen bu karmaşık gerçeği asla göz ardı etmemeliyiz. Modeller belki de gerçekliğin anlaşılmasında kolaylık sağlayabilir, ama gerçeğin yerine asla konulmamalıdır.

Şimdi sosyal bilimin tanımı bağlamında ilk elden sormamız gereken bir soru şu olabilir: Sosyal bilimin kendisi eğer bir yönüyle toplumsal varlığı tüm davranışları ve ilişkileri içinde açıklamak ise, verili bir zaman ve mekân sınırları içinde toplumsal varlığı ne kadar açıklayabilir? Bu ana kadar yapıla gelen biçimi ile mevcut verili bir toplumu araştırmak ve incelemekle gerçekten bilimsel sonuçlara varabilir miyiz?

Elbette her toplum belirli bir zaman ve mekâna dayanır. Toplum biçimleri ve çeşitlenmeleri belirli bir zaman ve mekân içinde ger-

çekleşir. Zamansız ve mekânsız bir toplumsal gerçeklik tanımlanamaz. Ne var ki tek başına verili bir zaman ve mekân, toplumsal varlığı incelememiz için yeterli bir koşul değildir. Son yıllarda sosyal bilimlerde bilim çevrelerinde yürütülen kimi tartışmalar var. En başta bu konuda **Önder APO**'nun son dönemlerde yaptığı kimi tanımlamalar var. Toplumlara, hatta tarihi tanımlarken, yalnızca verili olan bir zaman ve mekânda olup bitenleri açıklayarak doğru bir sosyal bilimin yapılamayacağıdır. Bir görüşme notunda **Önder APO** toplumsal tarihi şöyle tanımladı: **Birincisi, İlkel zaman ve toplum sosyolojisi; ikincisi, devletçi zaman ve toplum sosyolojisi; üçüncüsü, kaos dönemi sosyolojisi; dördüncüsü ise, özgürlük dönemi sosyolojisi** dedi. Toplumsal tarihi bu dört ana bölüm içinde tanımlamaya çalıştı. Daha önceki süreçlerde tarih ve toplumlar tanımlanırken neye göre tanımlanıyordu? Ya zihniyet biçimlerine, ya ekonomik üretim tarzlarına ya da çağlara göre tanımlanıyordu. Gerçekte şimdiye kadar sosyolojik zamana dayalı bir tarih tanımlaması, bir tarih bölümlenmesi ortaya çıkmış değildir. Aslında 60'lı yıllardan bu yana başta Fernand Braudel ve bu ekolden gelen kimi tarihçi ve sosyologlar ile en son olarak **Önder APO**, toplumsal tarihin sosyolojik bir zaman kavramı ile açıklanması gerektiğinin önemini ortaya koydular. Sosyolojik zaman kavramı sosyal bilimi ya da bilimleri açıkça şuna davet etmiştir: Bir kere verili ve somut olan bir toplumsal durum veya yapıdan hareketle hiçbir zaman toplumsal varlığa dair anlamlı ve doğru bir izahın yapılamayacağıdır. Neden yapılamaz? Çünkü toplumsal varlık gerçekte kendi toplum tarihinin bir sonucu ve ürünüdür. Toplumsal tarih sadece geçmişte olmuş bitmişlerin bir toplamı ya da yığılıdır. Son derece canlı ve dinamik olan bir organizma gibidir. Sosyolojik var oluşun kuralına göre işlemektedir. An'da yaşamakta ve süreklileşmektedir. Bu yüzden her toplumsal gerçeklik kendi tarihsel ve evrimsel zamanı içinde tanımlanmak durumundadır. Sosyal bilimin bir amacı toplumsal varlığı ve davranışı sosyolojik modele göre

açıklamak ise eğer, bunun da tarihsel bir bütünlük içinde anlam bulacağı açıktır. Bu nedenle sadece verili olan ekonomik, siyasal ve sosyal yapı çözümlenmelerini yaparak insan davranışlarını ve yaşam biçimlerini açıklayamayacağımız kesin gibidir.

Tanımlama kapsamında ikinci bir sorumuz şu olabilir: Sosyal bilimin görevi sadece olup bitenler temelinde toplumsal varlığın ne olduğunu, hangi özellikler temelinde kendisini var ettiğini açıklamak mıdır? Sosyal bilimin toplumun beyni olma gibi bir rolü ve işlevi yok mudur? Toplumsallıkta olup bitenlerin ne olduğunu, neden olduğunu açıklamak kadar nasıl olması gerektiği de sosyal bilimin bir sorusu olamaz mı? "Bilimin görevi olanı açıklamak olması gerekeni değil" yargısı, acaba sosyal bilim için de geçerli olabilir mi?

Sosyal bilimin bir nasıl sorusu olmak durumundadır. Nasıl sorusu sanıldığı gibi bilimin sadece metafizik bir alana girmesi de değildir. Toplumsal tarih gibi sapmalara ve yanlış yapmalara son derece elverişli, dolayısıyla insan eyleminin bir ürünü olması gerçekliği dikkate alındığında tüm tarihsel gerçeklikleri, yanlışlıkları ve sapmaları ile birlikte kabul etmek durumunda değiliz. Nasıl sorusu burada doğru ve özgür bir seçim yapmamıza ve yanlış olanı düzeltip doğru olanı bulmamıza olanak sunmaktadır. Daha iyi, daha yaratıcı, daha güzel ve daha özgür bir toplum yaratma ve inşa etme çabalarımız, sanıldığı gibi yalnızca sanatın ve ahlakın bir görevi ve alanı değildir. Bu, çok daha fazla sosyal bilimin bir görevi ve alanı olmak durumundadır. Elbette bu konuda sanat ve ahlak üzerine düşeni yapacaktır. Ama sosyal bilimin daha fazla bunu yapması gerekmektedir. Hatta toplumsal ahlakı ve bilim etiğini konu edinmeyen bir sosyal bilim bize neyin bilgisini verecektir? Sosyal bilim bu görevini "metafizik bir alandır" deyip bir kenara itemez. Kaldı ki bu durumda sosyal bilim, sosyal bilim olamaz, olsa-olsa pozitif bilimlerin en kötüsünden bir kopyası olur.

Tanımlama konusunda gündeme gelen bir diğer sorun, daha doğrusu tüm bilimsel yapı açısından gündeme gelen ve üzerinde çok-

Komünar

ça tartışılan bir sorun bilimde 'nesnellik' sorunudur. Genelde bilim özelde ise sosyal bilimler ne kadar nesnel olabilirler sorusu daha çok da bilim çevrelerinde tartışılan bir konudur. Şimdi kimi bilim insanlarının nesnellik ile ileri sürdüğü şey bilimim tarafsızlığı, değerden ve inançtan bağımsızlığıdır. Gerçekten tarafsız ve değerden bağımsız bir bilim olabilir mi? Nitekim bir takım bilim insanları 'değer tarafsızlığı' denilen kavramı şiddetle eleştirmekte, hiçbir düşünce yapısının ve disiplinin değerden bağımsız olamayacağını belirtmektedir. İşin aslında bu kavramın gerçeği olabildiğince saptırmak olduğu önemle vurgulanmaktadır. Bunlara göre, bilim insanı da dâhil hiçbir insan içinde bulunduğu ve içinde şekillendiği sosyal değerlerden ve yaşam ilkelerinden bağımsız düşünemez, az-çok bu değerler ile yaşama bakmakta ve bu değerler sayesinde yaşamı anlamaya çalışmaktadır. Bu açıdan değerden bağımsız olunabileceğini düşünmek imkânsız gibi bir şeydir. 'Nesnellik' ile eğer kastedilen değerden bağımsızlık ise bu ne mümkündür ve ne de kabul edilebilir bir şeydir. Bunun için üç neden ileri sürülmektedir. Birincisi şu deniliyor; araştırmacı kişi, yani bilgi kaynaklarıyla uğraşan kişi, önceden edindiği bir takım değer yargılarına ve bir bakış açısına sahiptir. Kendisi bu bakış açısının dışına çıkarak olguları ve olayları inceleyemez, araştıramaz. Çünkü araştırmacı insan önceden bir bilgi ve birikime sahiptir. Bu bilgi birikimi tarihsel olarak vardır, kuşaktan kuşağa ve toplumdan bireye geçmektedir. Birey önceden edindikleriyle bakmaktadır. İkincisi, insanın içinde bulunduğu yaşam şartlarının, statünün ve o çağın etkileri vardır. İnsan içinde bulunduğu statünün, hayat şartlarının dışında düşünemez. Hayat şartları, statü, içinde bulunulan çağın genel zihniyet yapısı ve paradigması birey üzerinde etkide bulunmaktadır. Üçüncüsü, araştırmacı kişinin, yani bilgi yapan öznenin kendi şahsi özellikleri ve geçmiştir. Sıraladığımız bu üç neden, objektiflik noktasında birer engelleyici etken olarak görülmektedir. Bu yüzden bilim insanı mümkün olduğunca kendisini bu etkilerden arındırarak bilim yapmalıdır denilmektedir.

Şimdi burada şöyle bir sorun ortaya çıkıyor. Mademki insanlar geçmişin etkileri ile düşünmektedir, buldukları ortamın ve şartların etkilemesi altında olay ve olgulara bakmaktadır, öyle ise objektiflik asla mümkün değildir denilebilir. Aslında yaşanan gerçeklik şudur: Biz insanı geçmişinden, tarihinden, geleneklerinden ve geçmiş bilgi ve birikiminden, yine bulunduğu hayat şartlarından koparıp ele alamayız. İnsan, yeni düşünce yapılarına geçmişine ket vurarak ulaşmıyor. Peki, burada nesnellikten anlamamız gereken nedir? Nesnellik ile eğer kastedilen gerçeğin tam bilgisi ise bu asla mümkün değildir. Bu kavram ile yine eğer kast edilen değer tarafsızlığı ise buda mümkün değildir. Buna rağmen bir nesnellik olabilir mi diye sorulabilir. Buna yanıtımız şöyle olabilir. Bilim gerçeğe ve doğruya daha yakın olabileceği gibi, insanlığın ortak iyileri ve ortak değerleri üzerinden baktığı oranda nesnellik yakın durabilir. Her hangi bir gurubun, her hangi bir ideolojinin, dar bir kesimin çıkarlarını hesaba katarak, onun değerlerine göre düşünerek değil, genel ve evrensel insanlık için geçerli olan ortak değerler ve doğrular çıkış noktası olduğunda buna yaklaşabilir. Sosyal bilimleri tartışırken bu boyutu daha fazla öne çıkarabilmeliyiz. Ki konumuzun ilerleyen bölümlerinde modern sosyal bilimlerin Batı merkezli, Batı ekseninde kaldıkları ve onun değer yargılarıyla düşündüklerini göreceğiz. Bunu yaparken de tek evrensel gerçeklik olduklarını, kendilerini bu şekilde yansıttıklarını da iyi biliyoruz. Bu yüzden bu gerçeklik her zaman göz önünde bulundurulmalıdır. Ama bir nesnellik sorunu tartışıldığında en azından dar kişisel özelliklerden ve bakış açısından mümkün olduğunca arınmak, gerçeğe daha yakın bir duruşu getirebilir. Gerçeğe bilim tüm insanlığı ilgilendiren bir olaydır. Tek-teke kişilere ve değer yargılara göre belirlenmemelidir. Her toplumun ve her kesimin kendisine göre bir bilimi olmamalıdır. Doğayı, toplumları incelerken ortak ölçütlere ve bilgi yapılarına ulaşmak mümkündür. Bu temelde bilim tüm insanlığın ortak değerlerini gözetererek herkes için geçerli olan ortak öl-

Komünar

çütler getirebilir. Ama şu esastır; yeter ki verili bir zaman ve mekânla sınırlı kalınmasın, yeter ki bütün insanlığın ortak yaşam biçimleri gözetilerek bunun üzerinden kimi sonuçlara ulaşılsın. İlle de nesnellüğün bir anlamı olacaksa bizce bu şekilde bir anlamı olabilir.

Şimdi de sosyal bilimin kapsamına geçebiliriz. Sosyal bilimin kapsamı, toplumsal varlığın oluşum ve gelişim özelliklerinin, etkinliğinin ve faaliyet alanının tümünün bilgi alanına taşırılması, kuramlaştırılmasıdır. Her ne kadar verili olan sosyal bilim kendisini bu faaliyet alanlarına dayandırarak birçok disiplinin ile -ki bazı alanları dışındalar, örneğin ideoloji ve felsefeyi- tezahür etse de, ama gerçek şu ki, hiçbir bilgi yapısı ile kıyaslanmayacak kadar sosyal bilim, kendisini tümleşik bir bilgi yapısı ile tezahür etmek durumundadır. Toplumsal varlık gibi bir bütünün her hangi bir etkinlik alanının tecrit edilerek bilgi yapısına taşırılması ve yahut kavranılması nerdeyse olanaksızdır. Olguları birbirinden tecrit ederek kavramak matematik dilde geçerli olabilir. Ama söz konusu olan toplumsal gerçeklik olduğunda bu yaklaşım geçerliliğini yitirir. Çünkü toplumsal tüm etkinlik sahası, parçalı kavranmayacak kadar karmaşıktır, iç içedir. Bu yüzden toplum biliminde her hangi bir disiplini ele alırken, onun bütün ile olan ilişkisini ve bütün içinde oluşum özelliklerini hep dikkate almak ve bunu hep göz önünde bulundurmak gerekir. Her ne kadar tekil bir disiplini kendi başına ele almak sakıncalı olsa da, bütün ile olan ilişkisini koparmadan kendine has yönleri ile kavramsallaştırmak, karmaşık olan toplumsal gerçeği belki daha yalın ve kolay kavramayı sağlayabilir.

Bu konuda verili sosyal bilim, kendisini altı ana disiplin şeklinde ortaya koyar. Bunlar sırasıyla tarih, ekonomi, siyaset sosyoloji, antropoloji ve oryantalizm denen şarkiyatçılıktır. İdeoloji ve felsefe gibi toplumsal yapıların oluşum süreçlerinde etkin bir rol oynayan ya da oynayabilecek olan zihniyet alanları, verili olan sosyal bilimde pek bir yer bulamazlar. "Tek bilimsel gerçek maddi olan gerçektir" anlayışı temel alındığında, toplumun zihni

yanına dolaylı ya da ikincil bir önem verilmekle kalınmaz, bizzat bu alan kurgusal bir alan görülerek sosyal bilimin konusu yapılmaz. Bu temelde ve bu nedenle günümüz resmi akademi ve bilim çevreleri ideoloji ve felsefeyi sosyal bilim alanı içinde görmezler. Peki, sormak gerekir, insan toplumsallığının bir anlam formu, ilkesi olmadan tek başına maddi öğeler sosyal dokuyu bir arada tutabilir mi? Bu açıdan onlar görmeseler bile biz bu yaklaşımı şiddetle ret etmeliyiz.

Felsefe, en genel anlamda insanın evrene dair olan görüş açısı olarak tanımlansa da, fakat bu, insanın kendi toplumsallığına ve yaşamına bakışının ötesinde bir şey değildir. Felsefenin her zaman şöyle bir sorusu da vardır: Daha iyi ve daha güzel bir toplum nasıl olabilir? Bu soruya yanıt arama felsefenin başlıca konusudur. Klasik döneminden beri felsefeyi incelediğimizde temelde üç alanla ilgilendiğini görüyoruz. Bunlar doğa felsefesi, ahlak felsefesi ve estetikdir. Doğa felsefesi ile yanıt aranan, "ilk neden" ya da "yaşamı mümkün kılan güç, ilke ne" sorusudur. Felsefenin klasik bir sorunu olan madde ve ruh ikilemi bu temelde ortaya çıkmıştır. Ahlak felsefesi ile yanıt aranan, neyin iyi ve neyin kötü olduğudur. Estetik felsefesi ile de güzellik ve çirkinlik ölçütlerine yanıt aranır. Felsefenin konuları ve sorunları netice itibarıyla her ne kadar metafizik sınırlarda cereyan etse de, bu sorunlara yanıt arama, sanıldığı gibi insan toplumsallığının oluşum ve gelişim özelliğinin dışında değildir. İnsan toplumsallığı, maddi bir oluşum olmanın ötesinde daha fazla kendisini anlam gücü ile var eder. İnsan toplumsallığının kendisini anlam gücü ile var etmesi, onun zihni yaratım etkinliği ile bağlantılıdır. Felsefe bu anlamda insan için en temel zihni etkinliklerden biri olduğu gibi, onun en yaratıcı, sorgulayıcı, sınırları aşındırıcı ve özgür düşünme gücüdür de. Kaldı ki iyilik ve kötülük bilgisi dediğimiz ahlak, güzellik ve çirkinlik bilgisi dediğimiz estetik olmadan hiçbir insan toplumsallığı kendisini doğru temeller üzerinde inşa edemez.

Bütün bu bakımlardan bir zihniyet biçimi olarak felsefe, daha fazla da insan toplumsal-

Komünar

lığının doğru oluşum, anlam ve düşünüş sorunlarına yanıt arayan bir bilgi alanıdır. Günümüz itibariyle de felsefenin oynaması gereken role ilişkin ise **Önder APO** şunları belirtmektedir: *"Sosyal bilim olarak felsefe tıpkı doğuş sürecindeki gibi bir rolü günümüzde de oynamak durumundadır. İktidarlaşmış bilime karşı felsefeye dönüş özgür toplum çıkışı ilkesidir."* Yine felsefe esasen bugünkü bilim çevrelerinde ve bilgi yapılarındaki parçalı yaklaşımı da birleştirebilir. Hem doğa ve hem toplum alanı ile ilgili olması bakımından da felsefe, sosyal bilimler ile doğal bilimleri bir yerde kesiştirebilir.

**Gerçekte felsefi düşüncenin
Aşındırmadığı bir sınır
Sorgulamayacağı
Bir tabu yoktur
Felsefe bu anlamda insanın
En özgür düşünme ve en özgür
Çıkış yapabilme dünyası
Olarak tanımlanabilir
Daha fazla da ilgilendiği
Alanlar itibariyle insanın
Manevi dünyasını şekillendirir**

Gerçekte felsefi düşüncenin aşındırmadığı bir sınır, sorgulamayacağı bir tabu yoktur. Felsefe bu anlamda insanın en özgür düşünme ve en özgür çıkış yapabilme dünyası olarak tanımlanabilir. Daha fazla da ilgilendiği alanlar itibariyle insanın manevi dünyasını şekillendirir. Peki, öyle ise neden günümüz bilimcileri felsefi düşüncüyü gözden düşürme yaklaşımı içine girip, onu salt metafizik ve "boş" bir düşün dünyasına indirgediler? Sanki felsefe, işte bilmem somut toplumsal alanla ve sorunlarla ilgili değilmiş gibi yansıttılar? Neden hep onun varsayımsal, metafizik yanını öne çıkarıp onun toplumsal yanını görmezlikten geldiler? Kuşkusuz bunun nedeni, bilimsel düşüncenin gelişim ve oluşum özellikleri ile ya-

kından bağlantısı vardır. Daha doğrusu bilimsel bilgiye getirilen tanımlama ile bağlantılıdır. Örneğin deneysel bilimin ilk aşamalarından biri olarak kabul edilen Francis Bacon, daha 16. yüzyılda, bilimi daha çok insan için somut pratik yarar getiren bir bilgi olarak tanımlamıştır. Bacon diyor, *"bilgi egemen olmak içindir."* Ona göre, bilgi ediminin temelinde doğaya ve çevresine egemen olmak vardır. Yani bilgi edinmemizin yegâne amacı budur. Yine diyor, *"insana en yararlı olan bilgi yarara dayalı olan bilgidir."* Dikkat edelim, Batı biliminin kökeninde, geleneğinde esas olarak bu düşünce yatar. Bacon bilime böylesine faydacı bir yaklaşım getirir. Bunun anlamı esasen şudur; eğer bilgi insanlara maddi bir yarar getiriyorsa faydalıdır; yok, insana maddi bir yarar getirmiyorsa "boş" ve "gereksiz" bir şeydir. Bilimsel bilgi bu şekilde maddi bir yararcılık anlayışına dayandırılarak tanımlanıyor. Örneğin Bacon bunun içinde diyor, *"insanlara en gerekli olan bilgiler teknolojiye dayalı olan bilgilerdir."* Modern bilimin temelleri esasen bu anlayış üzerinden atılmıştır. Bilginin temeli maddi çıkar ve yarar ilişkisi üzerinde kurulduğunda, felsefe gibi insan toplumunun manevi dünyası ile ilgilenen, özgür sorgulama dünyasını teşkil eden bir bilgi yapısı doğal olarak "boş" ve "gereksiz" olur. Amiyane bir tabir ile felsefe artık karın duyuramaktadır. Çünkü bilginin temeli somut maddi çıkar ve yarara oturtulduğunda, felsefeye dayalı, doğaya daha özgürce bakan, insan toplumunun ahlaki ölçütleri ve değerleri üzerinden görüş getiren, estetik bakmayı öngören, daha iyi, daha güzel ve daha özgür bir toplum sorusunu hep canlı tutan bir bilgi yapısı doğal olarak önemsizleştirilir. Hem gereksiz, hem çok tehlikeli ve hem de bunun için ilk elden yapılması gerekenin, bu düşün biçiminin bir an önce gözden düşürülmesi olacaktır. Daha köklü olarak araştırıldığında resmi bilim dünyasının felsefeyi bir sosyal bilim olarak görmemesinin altında yatan nedenin, onun maddi yarar ötesinde hep nasıllara yanıt arayan özgür düşün doğasından kaynaklandığı rahatlıkla görülecektir.

Komünar

Hâlbuki bir bilgi yapısı olarak felsefe, toplum biliminin dışında ve ötesine olan bir bilgi değildir. Dar anlamda evrene dair bir görüş açısı olarak tanımlasak bile yine de bu, insan toplumsallığının oluşum özellikleri ile yakından ilişkilidir. Bu nedenle insana dair olan tüm bilgi yapılarını ortak bir perspektif ve anlayış içinde değerlendirmek durumundayız. Çünkü insan doğaya bakarken farklı, topluma bakarken farklı düşünmemektedir. Bakış açısı bir bütündür ve bu bütünlük içinde cereyan etmektedir. Şöyle bir kural vardır: İnsan, evreni ve doğayı nasıl algılıyor ise ona göre toplumsal ilişkilerini kurmakta, toplumsal ilişkilerini nasıl kuruyor ise ona göre de bunu doğanın özelliklerine yansıtmaktadır. Aslında Savunmalarında **Önder APO**, bir bakıma bu kuralı yetkin kullanarak ilk sınıflı uygarlık sistemi olan Sümer toplumunu yetkince çözümler. Bu sosyolojik kuralın bir gereği olarak o dönem mitolojisini, o dönem sosyolojik olaylarının, çelişki ve çatışmalarının dili olarak tanımladı. Örneğin Sümer devletli toplumunun ilk kurucu rahibi, göksel düzeni statik ve değişmez bir şekilde tasarlıyor. Bu dogmatik algılayışı olduğu gibi toplumsal ilişkilere taşıyor. Yeni doğmakta olan sınıflı toplum ilişkilerinin, göksel düzenin bu statik ve değişmezlerine göre olması gerektiğine inanıyor. Aynı şeyi tersinden düşünelim. Sümer devletli toplumun bu ilk doğuş sürecinde rahip, toplumun maddi birikimi artık-ürün sınırlarında seyrettiğinde doğmakta olan yeni sınıflı görüyor. Hem göksel düzen algılayışını, hem yeni doğmakta olan sınıf ilişkilerini mitolojik denklem ile kesiştirdiğinde, yeni doğan devletli toplumun ilk ideolojik temellerini atıyor. Sümer rahibinin mitolojisinde kesişen, sınıf hiyerarşisinin kozmolojiye, kozmolojideki değişmezliğin sınıf ilişkilerine taşınmasıdır. Doğa ilişkilerinin arkasında duran üst bir tanrı vardır -ki bu tanrı erkek olan bir tanrıdır-, onun altında ise daha alt tanrı ve tanrıçalar vardır. Gerçek hayatta ise daha sonra bir yandan tanrı kralın ve öte yandan onun kullarının nasıl ortaya çıktığını iyi biliyoruz. Toplumsal hiyerarşi ve sınıf ilişkileri böyle kurumlaşıyor. Şimdi bu ör-

neğimizi şu açıdan işledik. Aslında doğaya ve topluma bakışın ortak bir ölçüt içinde oluşmasına inanıyoruz. Birine bakış ne ise diğerine de bakışın o olduğunu düşünüyoruz. Her ikisi de ortak bir ölçüt içinde oluşmaktadır. Bütün bu bakımlardan diyoruz ki, eğer felsefe insanın doğaya, evrene ve topluma dair olan ortak bir görüş açısı ise, o halde felsefe, toplum bilimi dışında bir zihniyet durumu değildir ve olamaz.

Felsefeye ilişkin değerlendirmemizin ayırıcısını ideolojik alan için de yapabiliriz. Sosyal bilimlerin kapsamı dâhilinde felsefeye ilişkin oluşan perspektifimiz ideoloji için de geçerlidir. Ancak ideoloji felsefeden farklıdır ve farklı bir işlevsellik de sahiptir.

İdeoloji, çoğu zaman tanımlandığı gibi sadece dar çıkarlar formülasyonu değildir. Bu onun bir yanıdır. İdeoloji, daha fazla da insan toplumunun moral değerleri dediğimiz inanç, ahlak ve ütopyası ile ilgilidir. Bu temelde oluşan tüm değerler sistemidir. İnsan toplumu, bir moral değerler sistemi olarak ideolojisiz yaşayamaz. Tarihin hangi dönemine bakarsak bakalım, insan toplumunun yaşadığı her yerde ve her dönemde, o toplumun kendine has oluşan bir değerler silsilesi ortaya çıkmıştır. Tarih ve toplum yaşamı bize göstermiştir ki, tarihin hiçbir döneminde moral değerlerden kopuk, bu değerlerin dışında bir toplumsal form ve yaşam şekli vücut bulmuş değildir. Bu özelliklerinden ötürü ideoloji, toplum biliminde önemli bir yer tutar. Ve bu nedenledir ki, gerek toplumsallığın kendisini var ediş ve sürekli kılışında, gerekse de toplumsal tarihin gelişiminde moral değerlerin yeri ve önemini toplum bilim asla göz ardı edemez.

İdeoloji derken bununla statik, değişmez, evvel-ahir geçerli olması gereken dogmalar kastedilmemektedir. Her dönem insan yaşamında geçerliliğini koruyan ve koruyacak olan bir moral-manevi güç ilkesinden ve kuralından bahsedilmektedir. Bilimsel düşüncenin bu kadar gelişmişlik gösterdiğini ileri sürdüğümüz bir çağ ve dönemde yaşıyor olmamıza rağmen, insanların ezici bir çoğunluğunda eğer hala din çok belirgin bir moral ilke, inanç

Komünar

şekli olarak varlığını koruyor ise bunu neyle izah edeceğiz? Tek başına maddi olgu çözümlerini yaparak insanda dile gelen bu gerçeği asla izah edemeyiz. İnsan, hiçbir zaman tamı tamına bilimsellik sınırında seyir etmez. Bu yüzden her zaman bir manevi alana, bir manevi ilkeye ihtiyaç duyar. İşte toplum biliminde ideolojinin de önemli bir yeri vardır derken, daha çok da insanda dile gelen ve bir şekilde varlığını sürdürmekte olan bu gerçeği kastetmiş oluyoruz.

Şimdi ise verili sosyal bilimin de birer bilim olarak tanımladığı başta tarih bilimi olmak üzere sırasıyla diğer disiplinleri de kısaca değerlendirebiliriz.

Tarih bilimi, sosyal bilim içinde en önemli disiplinlerden biri sayılır. Çünkü tarih, diğer disiplinler ile mukayese edildiğinde aslında onları da kapsayan, yani onların da anası olma gibi bir özelliğe sahiptir. Tüm bilgi yapıları açısından bu kapsayıcılığı nedeniyle tarih bilimi, oldukça önemli olan bir bilimdir. Kendine has olan bir araştırma alanı ve yönteminden ötürü tarih, kendi başına bir disiplin olarak kabul edilir. Bugün tarih bilimi içinde değerlendirilen bir dizi alt disiplin mevcuttur. Tarih ile ilgili olan bu disiplinler, genelde iki ayrı alan içinde değerlendirilmektedir. Örneğin arkeoloji, etnoloji, etimoloji, antropoloji vb. disiplinler birer tarih araştırması olmalarına karşın, araştırma konularının ve alanlarının farklılığından ötürü kimileri toplumsal tarih içinde, kimileri de bunun dışında tutulmaktadır. Hatta kimi disiplinlerin yarısı içerde, yarısı ise dışarıda kalmaktadır. Gerçekte buna yol açan bilgi yapılarının "ayrı kültürler" biçiminde kategorikleştirilmesidir. Söz konusu tarih araştırması olduğunda bu durum oldukça sorunlu bir hal almaktadır. Aslında tarih araştırmasında bu kural kendiliğinden ihlal edilmekte ve bu yüzden de disiplinler arası geçişlerin önüne geçilememektedir. Genelde ise bu kurala göre hareket edildiğinden, örneğin bir tarih araştırması olan antropolojinin çok parçalı bir disiplin olmasını gerektirmiştir. Kuşkusuz tarih kavramının kendisi kendiliğinden tüm tarihsel duruma işaret eder. Örneğin doğanın da bir tari-

hi vardır. Fakat bizim burada bir bilim olarak tanımlamaya çalıştığımız tarih, bu anlamdaki bir tarih değildir. Bizim kullandığımız anlamdaki tarih, toplumsal tarihtir.

Toplumsal tarih, insan topluluklarının zaman ve mekân içinde maddi ve manevi olarak ürettiklerinden öte bir şey değildir. İnsan topluluklarının maddi ve manevi olarak yarattıkları değerler toplamı tarihi meydana getirir. İnsan ve toplum tarihsel bir olgudur. Toplum kendisini tarih içinde var etmiştir. Hem eylemiyle tarihi, tarih ile de kendini yaratmıştır. Dolayısıyla toplumun tarihsel sürecini ve onun mekân içindeki zaman dilimlerini, her zaman diliminin kendine has özelliklerini ve farklılıklarını incelemek, topluma dair bir alana girmek demektir. Bu anlamda tarih sosyal bilimler içinde önemli bir dal oluyor.

Tarih araştırmasına ve kaynaklarına ilişkin ise değişik yorumlar olmakla birlikte genellikle anılar, yazılı belgeler ve kalıntılar tarihin kaynakları olarak gösterilir. Tarihin araştırma kaynakları olarak gösterilen yazılı belgeler ve kalıntılar, tek başına tarihi doğru yorumlamamız için yeterli kaynaklar değildir. Bu tür kaynakların bizi yanlış yönlendirme gibi bir özelliği de vardır. Bizzat toplumun kültürel ve sosyolojik dokularını birer tarihsel kaynak olarak görmek, diğer kaynakları ise bu esasa bağlı olarak değerlendirmek bizi daha doğru bir tarih anlamına götürebilir. Kaldı ki insanda geçmişin sürekli üst üste binmesi, toplumsal tarihin gelişim özelliklerindedir. Bu yüzden tarihe ilişkin yapılan bu tanımlama, bizi daha gerçekçi bir tarih yorumuna yakınlaştırır gibidir. **"Tarih şimdidir, şimdi ise tarihtir."**

Yine tarihe ilişkin değişik tanımlamalar ve adlandırmalar olmakla birlikte değişik tarih kuramları da mevcuttur. Genellikle ve hemen-hemen tüm tarih kuramlarında kullanılan bir yöntem, tarihi belirli zaman dilimleri ve aşamaları ile bölmek, bu aşamalara atfedilen temel özellikler ve farklılıklar yoluyla bir adlandırmaya gitmektir. Her tarihsel dönem ve aşama kendi özellikleri ile anlatılmaya çalışılırken görülen yaygın bir hata, tarihsel

Komünar

sürekliliğin kesintiye uğratılması, birbirinden kopuk, kesintili bir tarih yorumunun yapılmasıdır. Bunun zıddı gibi görünen diğer bir hata ise zorunlu, düz çizgisel bir tarih yorumudur. Çok iddialı gibi görünen Marksist tarih kuramı da aynı hatayı işlemekten geri kalmaz. Yaygın olan anlatım, tarihi kimi buluş ve kullanım araçlarına dayandırarak çağlar şeklinde adlandırmadır. Buna göre eski çağ, ilkçağ, ortaçağ, yeni ve yakınçağ denilir. Marksist tarih kuramı ise tarihi daha çok üretim tarzına ve sınıf ilişkilerine dayandırarak bir adlandırma yoluna gider. Örneğin ilkel komünal, köleci, feodal ve kapitalist toplum gibi tanımlamalar ve adlandırmalar da buna göredir. Şüphesiz konumuz tarihe ilişkin değişik tanım ve kuramları boylu boyuna ortaya koymak ve eleştirmek değildir. Daha çok tarih kuramının anlaşılması açısından bu örnekleri işliyoruz. Elbette tarih kuramının amacı, toplumsal yapıların ve biçimlerin zaman ve mekân içinde kendilerini sosyal, siyasal, ekonomik ve kültürel olarak nasıl gerçekleştirdiklerini, günümüze değin nasıl evrilip geldiklerini ortaya koymak ise eğer, bunun da kendine özgü bir araştırma tekniği ve yöntemi olmak durumundadır. Örneğin tarih araştırmasında verili bir toplumsal gurubu kendi zaman ve mekânı içinde incelemek istediğimizde tarihin diğer disiplinlerinden önemli oranda yararlanıyoruz. Arkeoloji, etnoloji ve etimoloji gibi disiplinler o toplumsal gurubu anlamamızda önemli kolaylıklar sağlar. Ancak bu, tek başına yeterli olmuyor. Bunun için yapmamız gereken bir bütün olarak kültürel dokuyu gözetmektir. Çünkü kültürel doku, toplulukların maddi ve manevi yaratımları olan tüm öğeleri kapsar. Örneğin söz konusu olan topluluğun mitoloji, teoloji, sanat, edebiyat vb. gibi öğelerini de bilirsek o toplumsal gurubun ne tür bir sosyal yaşama sahip olduğu hakkında daha etraflı ve daha gerçekçi bir yorum yapabilmiş oluruz. Bu bakımdan "**tarihsel kültür**" kavramı, bizi daha doğru bir tarih anlayışı ve yorumuna götürebilir.

Bu ara toplumsal tarih bağlantılı olarak antropolojiyi de değerlendirebiliriz. Antropo-

loji bir tarih disiplini olmasına karşın birçok bakımdan toplumsal tarih araştırmasının dışında tutulmaktadır. Antropoloji kavramı itibarıyla insan bilimi denilse de, esas anlamıyla insanın en eski tarihini, yani en eski tarihten günümüze değin insanı inceleyen bir disiplindir. Bugün antropolojik araştırma ve incelemeler üç bölüme ayrıştırılmıştır. En eski bölümüne paleantropoloji, insan fosillerini inceleyen bölümüne fizik antropoloji, kültürel yapısını inceleyen bölümüne ise kültürel antropoloji denilmektedir. Bir sosyal bilim olarak toplumsal tarih araştırmasını ilgilendiren şey tam da bu kültürel antropolojidir. Hatta bir disiplin olarak antropolojinin kendisi bile 19. yüzyılda, "*eski toplum*" diye tanımlanan kimi halklar ve topluluklar üzerinden yapılan incelemeler üzerine bina edilmiştir. Kuşkusuz fizik antropolojinin araştırma ögesi fosillerdir ve bu anlaşılırdır. Ama öte yandan insanın diğer yönleri incelendiğinde tekil bir ögeye indirgenemez. Hele-hele kültürel olarak insan tekilliğe asla indirgenemez. Kaldı ki kültürel antropoloji, tarihsel evrim içinde insanların kültürel değişim süreçlerini ele alan, inceleyen bir daldır. Sosyal bilimlerin konusu toplumdur, neticede toplumsal insandır. Kültürel antropolojinin konusu da insan ve toplumdur. Kültürel antropoloji ne diyor? İnsanlar birbirine benzerdir, çünkü ortak biyolojik özellikler gösterirler. İnsanlar birbirinden farklıdır, çünkü insan kültürel bir varlıktır. Bütün insanlar aynı kültür içerisinde şekillenmezler. Farklı coğrafyalara yerleşmiş olan insan toplulukları kendine özgü tarihsel ve sosyal şekillenmesi ile farklı kültürel özellikler edinmişlerdir. Dolayısıyla insanlar birbirinden farklıdır. Antropoloji bu şekilde toplum biliminin sahasına girer. Öyle ise antropolojiyi tümden toplum bilim dışında bir disiplin olarak nitelendirebilir miyiz? Öyle olamayacağı eşyanın doğası gereğidir. Bu konuda da bir örnek verelim. Antropoloji, 19. yüzyılda bir disiplin olarak ilkin Batı Avrupa'da ortaya çıktı. Geliştiği dönemde kimi antropologlar, örneğin "*ilkel*" dedikleri halklar içerisinde kimi araştırmalar yaptılar. Bir Morgun bunlardan biridir.

Komünar

Morgun, tam 40 yıl bir Kızılderili kabilesinde yaşamıştır. "Eski Toplum" diye bir kitabı da vardır. Bu şekilde antropologlar, böylesi halkların doğrudan yaşamlarına katılarak gözlemlerde bulundular. Bu halklardan hareketle eski bir tarihin olduğu, dünyanın sadece "uygar Avrupa"dan ibaret olmadığı bu halklar sayesinde öğrendiler. İşte ortaya çıkışı bu şekilde oluşmuş olan bir disiplinin toplumsal tarih dışında görülmesinin doğru olamayacağı açıktır. O dönem Avrupalı akademisyenlere göre bir tür "tarih dışı" diye tanımlanan bu halk topluluklarının incelenmesine antropoloji denilmiş olsa bile, yinede bunun toplum denilen olgunun tarihselliği dışında bir olay olamayacağı gayet açıktır.

Tarih bilimi gibi sosyoloji de Önemli bir toplum bilimidir.

Sosyoloji

Doğrudan insan topluluklarını Guruplarını inceleyen bir daldır

Daha fazla insan ilişkilerini

Ve davranış biçimlerini

İnceler.

Tarih bilimi gibi sosyoloji de önemli bir toplum bilimidir. Sosyoloji doğrudan insan topluluklarını, guruplarını inceleyen bir daldır. Daha fazla insan ilişkilerini ve davranış biçimlerini inceler. İnsanlar sosyal olarak birbirileri ile nasıl bir ilişki içindedirler? Ne tür bir sosyal yaşama sahiptirler? Örneğin sosyal yapı içinde ne tür kurumlar var? Sosyoloji ağırlıklı olarak bu tür soru ve alanlarla ilgilidir. Sosyoloji, örneğin her hangi bir bireyi, ait olduğu sosyal guruptan ayrı ele almaz. Tek tek bireylerin incelenmesinden hareketle bir sonuca varmaz. Bir sosyal gurubu incelerken bireyi de bu sosyal guruba ait olarak ele alır. Çünkü birey hangi aile ve sosyal çevre içinde şekillenmiş ise, o sosyal ortamın ortak özelliklerine göre davranış gösterir. Her insan dâhil olduğu sosyalitesi ile birlikte yaşar veya

onunla birlikte vardır ve zorunlu olarak da sosyal çevresi ile günlük ilişki halindedir. Söz konusu sosyal çevre kaçınılmaz olarak ona kimi davranışlar kazandırır veya empoze eder. İşte sosyoloji, insan ilişkilerinden hareketle sosyal çevre denilen bu olgunun ortak davranış nedenlerini ve özelliklerini incelemeye çalışır. Kısacası davranışın sosyal nedenlerini ve özelliklerini incelemek sosyolojinin esas konusunu teşkil eder. Ne var ki sosyoloji, yalnızca somut bir toplumsal durumdan hareketle sosyal davranışın nedenlerini tam olarak açıklayamaz. Açıklayamaz çünkü her olgu gibi sosyal olgu da kendisini tarihsellik içinde var eder. Bu yüzden sosyoloji en çok da tarihsellik ile ilgili olmak durumundadır. Çünkü tarih alanına girmeden sosyoloji, sosyal davranışın görünen yüzenden hareketle insan sosyalitesini ve onun davranış kökenlerini ortaya koyamaz. Bu, sosyal davranışların tarih içinde hiç değişmediği ya da genetik olarak hep aynı çizgisellikte ve özellikte oldukları şeklinde anlaşılmamalıdır. Fakat öte yandan insan denen sosyal varlığın ve onun davranış özelliklerinin tarihsel süreklilik içinde şekillendiği ve/veya tarihsellik içinde beslenerek geliştiği de inkâr edilemez.

Sosyal davranış derken buna psikolojiyi de dâhil etmemiz gerekmektedir. Kimi çevreler psikolojiyi bir bilim olarak kabul etmeseler de, genelde davranışların nedenlerini ve kökenlerini araştıran bir bilim olarak ileri sürülüyor. Psikolojinin konusu insanın ruhi şekillenmesi ve içsel davranışlarıdır. İnsan ne tür ruhsal bir varlıktır, ruhsal özellikler neden gösteriyor, ruhi şekillenmesi denilen olay nedir? Bunlar daha çok psikolojinin sorularıdır. Ancak hiç kuşku yok ki, psikoloji tek başına ne insanı ve ne de onun davranış kökenlerini açıklayabilir. İnsan davranışları fevkalade tarihsel, biyolojik ve toplumsaldır. Bu yüzden salt biyolojik insan merkezli psikoloji yerine, sosyal psikoloji demek daha doğru bir tanımlamadır. İçgüdüsel akıl ya da duygusal zekâ denilen olaydan kaynaklı gelişen davranışlar insanın biyolojik kökenine değin uzansalar dahi, aslında ruhi şekillenme dediğimiz olay

Komünar

daha çok da insanın sosyalitesi ve toplumsal yaşamı ile bağlantılıdır. Ama şu da var ki insanda dile gelen her davranışı kesin bir nedene ve kökene dayandırmak oldukça zordur. Bunun nedeni insanın son derece kompleks bir varlık olmasından kaynaklanır. İnsanın biyolojik ve fizyolojik evrimi, sosyolojik ve kültürel evrimi, yine duygusal ve analitik zekâyı az-çok iç içe kullanma durumu, bütün bu özellikler bir araya geldiğinde insanda vukuu bulan her hangi bir davranışı kesin bir kökene dayandırmak gerçekten zordur. Bu açıdan insan davranışları her hangi bir yaklaşımla değil, var oluş özellikleri itibariyle komple bir yaklaşımı gerektirir. Bütün bilimsel kuram ve tekniklerden yararlanmayı gerektirir. Sosyolojinin, söz konusu insan olduğu için sosyal ilişki ya da sosyal psikoloji ağırlıklı davranışın nedenlerini incelemesi bu yüzden anlaşılırdır.

Verili sosyal bilime göre siyaset ve ekonomi de birer bilimdir. Her ikisinin de tıpkı tarih ve sosyoloji gibi yasalı karakterde oldukları ve bu yüzden de birer toplum bilim olarak kabul edilmelerini salık verir. Doğrusu her ne kadar siyaset ile ekonomi görünüşte iki ayrı toplumsal faaliyet gibi gözükseler de, gerçekte bir ve aynı şeyi ifade ederler. Siyasetin ve ekonominin doğuş kaynakları da birdir. İkisi de yaratılmış gerçeklikler olduğu gibi, birbirilerinin var oluş nedenidirler. Bu iki ve özünde bir olan faaliyet alanının tarihsel doğuş kaynaklarına tam olarak inmesek de, günümüz itibariyle toplumsal yaşamı bir hayli meşgale ettiklerinden ve görünüşte de en temel toplumsal faaliyeti oluşturduklarından yine de sosyal bilimin birer inceleme alanı olmak durumundadırlar.

Siyaset konusunu ele alırken siyaset bilimi değil de siyaset kuramı demek belki daha gerçekçidir. Bu konunun anlaşılması için şöyle bir soru sorabiliriz. Toplumsallık kaçınılmaz ve zorunlu olarak bir siyaset yasasını gerektirir mi? Tıpkı insanın toplumsal var oluş yasası gibi bir siyaset yasası olmadan insan kendi yaşamını idame edemez mi? Bizim siyaset yasası dediğimiz toplumsal yönetim kurumu olarak anlaşılmalıdır. Bu soruya çok kı-

sa bir yanıtımız şudur: Toplumsal yönetim kurumu itibariyle gerçekten tarihsel olarak zorunlu bir yasa ya da tıpkı bir doğa yasası gibi olması kaçınılmaz olan bir durum yoktur. Bu böyledir diye o halde siyaset denilen olay neden bir toplumsal etkinlik olarak kendisini dayatmıştır sorusu sorulabilir. Buna yanıtımız şu olabilir. Siyaset toplumsallığın kaçınılmaz bir var oluş nedeni değil, bizzat bu toplumsallığın bir ihtiyacı ve ürünü olarak ortaya çıktığını söylersek bilimselliğe daha yakın bir tespitte bulunmuş oluruz. Bu tespitten hareketle sosyal bilim içinde siyasete nasıl bir yer vermemiz gerektiği de kendiliğinden anlaşılırdır.

Şimdi buna göre siyaset kuramının ne olduğunu, neleri inceleme konusu yaptığını kısaca değerlendirebiliriz. Siyaset kuramı daha çok toplumun üst yapı kurumu dediğimiz toplumun yönetim tarzı ve iktidar biçimleriyle ilgilendir ve bu alanı inceleme konusu yapar. Örneğin şimdiye değin siyaset kuramının genel geçer olan konu ve kavramları nelerdir? Birey, toplum, iktidar, egemenlik, meşruyet, hak-hukuk, yasa, sivil toplum ve bu anlamda bilebildiğimiz kavramlardır. Siyaset kuramının konu ve soruları ise örneğin iktidarın kaynağı nedir, iktidarın kaynağı nereden geliyor? Bu, klasik bir soru ve tartışmadır aynı zamanda, geçmişten beri de yürütüle geliyor. Bu konuda örneğin yüzyıllar önce yürütülen bir tartışmada "*monarşik yönetimde iktidar kaynağını*" işte deniliyor, "*halktan almıyor, tanrıdan alıyor.*" Bu tartışma esas olarak neye dönük yapılmıştır? İşte "*iktidarın kaynağı tanrı değil, halktır; iktidar, esasen halkın gücüne dayanmaktadır*" denilmiştir. Bu, geçmişte siyaset kuramcılarının çokça ilgilendiği bir soru ve tartışma oluyor. Gerçekte ise hiçbir zaman iktidarın kaynağı halk olmamıştır. İktidar kaynağını esasen teolojiye, zora, hileye, istismara ve yalana dayandırır. Halk istismarının geçerli olduğu her rejimde, iktidar odakları halkoyları ile işbaşına gelseler bile bu yine böyledir. Siyaset kuramının ilgilendiği bir diğer konu da egemenlik olmuştur. Her hangi bir toplum incelenirken orada geçerli ve yürürlükte olan egemenlik şekli nasıl belirlenmektedir? Bu da

Komünar

daha çok yönetim şekillerini açığa çıkarmaktadır. Örneğin bir demokratik yönetim şekli, bir monarşik yönetim, yine bir diktatörlük vb. yönetim tarzı denildiğinde bu da daha çok o toplumsal alanda egemenliğin kendini yürütüş şekli olarak adlandırılmıştır. Oysa fevkalade demokrasi ile yönetilen bir halk rejiminin bir egemenlik şekli olarak nitelendirilmesi hiçte doğru değildir. Siyaset kuramının ilgilendiği bir diğer alan da meşruyetin ölçütüdür. Örneğin her hangi toplumsal bir yapıda yönetim ve iktidarı meşru kılan esas ölçüt nedir? Bu ölçütü kim belirliyor? Bu da siyaset kuramının önemli bir sorusu oluyor. Yine kamusal ve bireysel haklar nedir? Kamu yararı ve bu yarar içinde bireysel haklar neyi ifade eder? Bağlantılı olarak siyaset kuramının sorduğu sorulardan birisi de bürokrasisiz bir yaşam mümkün müdür? Bürokrasiden vazgeçilebilir mi? Bürokrasi derken hem sivil, hem askeri bürokrasi kastedilmektedir. Bununla bir bütün olarak devlet olgusu kastedilmektedir. Çünkü devlet esasen de kendisini siyasi ve askeri bürokrasi ile var etmektedir. Kurumsal bürokratik yapı denilen olay devletin ta kendisi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla bu soru siyaset kuramının belki de en can alıcı sorusu oluyor. Yine sivil toplum nedir, sivil toplum derken bundan ne kastedilmektedir? Genel anlamda siyaset kuramının üzerinde durduğu ve ilgilendiği konular aşağı yukarı bu çerçevede oluşmaktadır.

Gerçekte siyaset yönetiminin en fazla kendisine meşru dayanak yaptığı bir alan da toplumun üretim alanı olmuştur. Üretim faaliyeti önemli toplumsal etkinliklerden biridir. İnsanlar yaşamlarını idame etmek için üretmek durumunda kalmışlardır. İnsan yaşamında üretim kültürü ve tekniğinin gelişimi uzun tarihi bir evrimi gerektirmiştir. İnsan topluluklarının bu toplumsal etkinliği günümüze değin gelişerek devam etmiştir. Bu açıdan üretim faaliyeti bir toplumsal etkinlik olarak incelenmeyi gerektirir. Üretim faaliyeti esasen toplumsal bir kolektiviteyi gerektirmiştir. Dar veya geniş anlamda bir sosyal kolektivite olmadan üretim faaliyetinin gerçekleşmesi zor-

dur. Bu yüzden toplumsal ilişkilerin oluşmasında önemli bir yeri vardır. Ne var ki bu faaliyeti kaçınılmaz olarak toplumsal gelişmenin zorunlu bir yasası ve ya en temel itim gücü olarak her şeyi belirlediğini ileri sürmek gerçeği zorlamak olur. Bu faaliyet hiç kuşkusuz doğal ihtiyaçlardan kaynaklanmıştır. Ancak bu faaliyeti planlı geliştirmek, örgütlemek en temelde insan aklının ve zekâsının gelişmesiyle, yine zihinsel deneyim ve tecrübesinin gelişmesiyle yakından bağlantılıdır. Bu nedenle ekonomik alanı sosyal bilimlerde bir bilim yasası olarak değil de, bir sosyal ve toplumsal etkinlik sahası olması bakımından incelenmeyi gerekli kıldığını belirtirsek, beklide onu toplumsallık içinde hak etmiş olduğu doğru yere oturtmuş oluruz.

Genel olarak bu bölüme ilişkin şunlar belirtilebilir. En genel anlamıyla sosyal bilimlerin ne oldukları mahiyetiyle ortaya koyduğumuz bu görüş ve değerlendirmeler, esasen genel konuya ve tartışmamıza teknik bir çerçeve sunmaktı. Daha sonraki bölümlerde konuyu tartışarak daha da genişletebiliriz. Modern sosyal bilimlerin doğuşu, eleştirisi ve yine yeni bir sosyal bilimin olanakları var mıdır bölümleri ile konumuz itibarıyla eksik bıraktığımız, son derece dar ve teknik tuttuğumuz yönleri de açıklamaya çalışacağız. Bu bölüm çerçevesinde şunu da vurgulamalıyız ki verili sosyal bilimler dışında eğer bir sosyal bilim arayışımız olmak durumundaysa bu durum henüz işin emekleme sürecindedir. Bizim bu değerlendirmelerimiz birçok darlık ve eksiklikleriyle sadece bir tartışmadır. Verili sosyal bilimlerin pozitif bilimlerin çok derin etkisinde kaldıkları, kendine özgü bir araştırma ve inceleme yöntemini tam geliştirmedikleri, bu yönleriyle toplumlara bir alternatif yaşam zihniyeti sunma yerine iktidar odaklarına hizmet ettikleri, bu, yeni-yeni geliştirilen bir eleştiri olmakla birlikte büyük bir eleştiridir. Bu eleştiri aynı zamanda büyük bir zihniyet çabasını da gerektirmektedir.

Devam edecek

Abdullah Öcalan
Sosyal Bilimler Akademisi

Komünar

Direnişin İki Öyküsü

Timur FİDAN

Yenilmişti. Yarını nasıl olacak belirsiz ve anlamını yitirmişti. Özgüveni ve bilinci zayıflatılıp sersemletilmişti. Neden bu duruma düşmüştü? Nasıl bir çözüm bulacaktı? Sorularını sormakta alılaşmıştı. Bilinç, tarih bilinci kaybı ve gelecek ütopyasının kısırlığına tıkatılmıştı. Bu günü ise ölümden beterd. 'Öleyim de kurtulayım' demek yaşam umuduydu. Ona yol gösterebilecekler de artık yoktu. Bu bir halktı.

Oysa Ortadoğu'yu kasıp kavuran, halkları iliklerine dek eritmeyi kahramanlık payesi bilen zulmün kaleleri karşısında, tanrılar bile çaresizdi bir zamanlar; onlar tek ve son çare olmuştu.

Çok eski zamanlardaydı. Sargon başkenti Agadeyi bir zulüm kalesi olarak Mezopotamya havzasına dikmişti. Bu, bu topraklarda yaşayanların yabancı olduğu bir şeydi. Sonunda tanrılarca Agade lanetlenmişti. Ancak baş etmek güçtü. Tanrılar tanrısı Enlil son ve

tek çare olarak *"başını dağlara kaldırdı. Ve hiçbir egemenlik tanımayan halk adını verdikleri Gutileri aşağı indirdi."* Tanrılarının davetiyle Gutiler lanetlenen Agadeyi tanrı gazabıyla yerle bir ettiler. Zulüm kalesinin kurulacağına artık inanıp belleğine geçiren insanlık bu kez böyle bir kalenin de yenilebileceğine tanık olmuş ve bir yeni ilki toplumsal kültürüne kazınmıştı. *"özgürlük için savaşıldığında kazanılır"* düşüncesi artık bir tutku olabiliyordu. Bunun yolu açılmış, başlangıcı yapılmıştı. *"Sümer köleliğine, kolonyalizmine karşı aşiret bilinciyle ve özgürlüğün vazgeçmez tutkularıyla ilk direnen etnik halk onuruna sahıptiler"* diyor, Bilge İnsan,

Çok sonraları halkların başına musallat Asura karşı gazaba gelen Rab, cenk orduları olarak son çareye başvurmuştu. Yine bir tanrı daveti yapılmıştı onlara. Asurun zulmü karşısında Allah dedi ki *"işte ben onlara karşı Medleri uyandıracağım. Onlar için gümüşün değeri yoktur. Ve altınla gönülleri hoş olmaz"* ve Medleri harekete geçirmişti. Tüm bunlar tanrılarının zulüm kaleleri karşısındaki en önemli galibiyetleriydi. Ve belleklere de öyle geçti. Onlar herkesin yardımına koşan, maddiyata önem vermeyip, gözü başkasının servetinde olmayıp, bununla da kandırılmayan erdemleri ana öğüdüne bağlı kalarak yapmışlardı. Bilge İnsan'ın deyişiyle *"bu özgürlük direnişi yukarı Mezopotamya'da Medya yaylalarında büyük özgürlük ahlakını doğurmuştu. Zerdüş'ün özgürlük tarihinde büyük yeri olan özgür irade ve ahlakı bu soylu direnişlerin bir sentezi ve yoğunlaşmasıdır."* özgürlük eğilimi böylesine köklü ve derin bir geleneğe dayanmasına rağmen *"egemenlik tanımayan bir halk"* tan yenilgili ruh halinin kişilik portresiyle tanımlanır durumlara düşüşü tam bir trajedi idi.

Ama bu durumlara düşüşte sadece yabancıların zulmü ve saldırısı tek neden değildi. Çok şey değişmişti zamanla. Halkın özgürlük eğilimi giderek yalnızlaşmıştı. **Başkan APO**, bu durumlara düşüş için *"feodal beylikler aşiret reisleri şeyhler kişisel ve ailesel çıkarları için halkı sadece işlerine geldiğinde*

Komünar

kullandıkları kişilsiz bir araç durumuna sokmuşlardı. Halk kendi kimlik ve özgür yaşam çabalarında yalnız kalmıştır. Kendi egemenlerinin en derin ihanetiyle yüz yüzedir" bu durum bambaşka idi. Artık elde kalan kendi öz çabasıyla yarattığı direniş geleneğiydi. Ona da inanç ve umudu pek kalmamıştı. Başı önündeydi. Kendi kaderine küsmüştü, betibenzi solmuştu. Özgürlük sevdası yarıda kalmıştı. Üstelik sırtında bir hançeri de kalburlayarak. Direniş ve özgürlük aşkı için söylenmiş türkülere ağıt rengini vermişti. Yarım kalan sevinçlerdi. Öteki yarısıysa maskeydi artık...

*Öldürücülüğün maskesi
Sevgi düşmez ki payına
Kahreden duvarlara
Çekilmişti suratlar*

Düşünce ve inançta zulümle soygunun yeri hiçbir zaman olmadı bu topraklarda. Hiçbir zaman da tasarlandığı gibi yapılmadı. Yasalarla ayetler onay vermemişti. Ama hep tersi

oldu. Yasakları koyanlar kısasa kısası erdem bildi. Adaletin ölçüsü olarak belledi. Kutsal topraklar yasaklarla ayetlerde kaldı. Lanetli yaşamlar sınanma adına ayetlendi. Yasaklananlar yapıldı. Yasaklarsa öldürücüydü. Öldüren yasakların maskesi de buydu zaten. Kul, köle, tebaa, vatandaş tek düzeliğiydi ürperten soğuklukta. Tir tir titreyen insan iliklere akıtılmıştı. Umutla direnişin enerji pınarları yasaklarla tıkatılmıştı. Enerji ya akacaktı ya da yerinde çürüyecekti. Hele içten yediği ihanet göçükleri onu nefessiz bırakmaktaydı. Yabancı'nın aç gözlülüğü de kurutacak ısrardaydı. Gücsüz düşürülmüştü. Ölü toprağı serpmek zamanıydı. Öyle de yapıldı. Beton bile dökülerek. Bu bir akıbetti. Herkes bilmeliydi.

Hiçbir egemenliği tanımama bitmişti.

Boyun eğmeli, gümüşle altına değer vermeliydi.

Artık asla kendisi olmamalıydı.

Ölüleri diriltecek tanrıydı. Kıyamette ruhunun verilmesini bekleyecekti. İşte o zaman zulmün ve zalimin hesabı sorulacaktı. Geride kalan kimliğin posasıydı. Para etmezdi. Ölü kimliğiyle ne zalimler yerle bir edilecek ne de insanlık için umut olunamazdı. Olsa olsa kapı kulu bir hadımlıktı. Ne hadlerine kendi olmak. Oturup önlerindeki anıları yemekten ve kendini bitirmekten başka sofrası yoktu artık.

Oldu olalı ölen candan umudunu kesmemiştir. İnsanlar dirileceğine inanarak onu yıklayıp durur. Atmakta olan bir damarı arar. Akında kalmış ne kadar dirilme umudu ve inancı varsa hepsini hızla gözden geçirir. Bir mucize, bir tanrı yaratımı bile olsa belki diyerek umut eder. Çünkü başından beri mucizelere inandırılmıştı. Gel gör ki, o tanrı kelamıyla "ol" deyip de olan "**bir kan pıhtısından yaratıldı**" demek içinde tanrı kudreti gerekliydi. Hani o kudret ve kimdeydi? Üstelik bu cesedin sahibi bile yoktu. Kimliksizdi. Zulüm kalelerinin taşınamaz taşlarını getirip metrelerce yükseğe yerleştirip, ömrünü tüketen adı sanı bilinmez bir köleden farkı bırakılmamıştı. Koca surların sahipleri başkasıydı. Bilip de iç çeksen, gizli öfke duysan neye yarardı ki? Düşünce buna adımını atmışsa bu basamak

Komünar

kendini bırakıp gevşeme ve olanlara boyun eğme basamağıdır. İş tanrıya kalmıştır. İmdada o yetişir. Kaderi de buymuş zaten. Asla değişmez. Yeniksin artık.

*Mezopotamya da güneş
Adı yabancı konulmuş dağlara
Işınlarını gönderiyordu
Ovalarsa yenik
Bu alışkanlıktı
Yalan maskesinde*

İşte bir gün uzak bir diyarda komşu topraklarda. Önce fısıltısı duyuldu. Cesedin bir damarının hala attığı öğrenildi. Bu damar bir kan pıhtısıydı asıl mucize bu fısıltıydı. "**Olmalı**" demektir. Yeniden yaratılmalıydı. Başlangıçta söz vardı. Ama ölüyü diriltme gücü için söz tanrısalı. Söz gücü. Bu halk yeniden yaratılmalıydı. İnsanlığı zulüm kalelerinden kurtarmalıydı. Bu kesin olmalıydı. Bu söz kade-re tersti. Bu söz mahşere tersti. Tufanlara bedel bir sözdü. Tanrılar üzerine tufan bile kopardı. Yeryüzü baştanbaşa tutulmuştu. Böyle bir söz ancak ve ancak bir fısıltı olarak söylenebilirdi. Yeryüzünde başka tanrılar taht kurmuştu çünkü.

Ve işte yarım kalmış öykünün devamı böyle başladı.

Her şey yeni baştan yaratılacaktı. Ne var ki elde avuçta bir şey yoktu. Yaratım için doğrulacak bir balçık bile. Çoraklaşmış beyinlerden başka. Yüreklere paslanmış. Elini atsan dökülüyor. Bin parçaya bölünüyor. Dokunsan dirseğe dek lanete bulaşır elin. Belalı bir sevdandı. Belası büyük bir söz. Bir kez bulaştın mı, bırakamazsın. Bırakmak istesen senden vazgeçmeyecekler say sayabildiğince.

Kolay temizlenecek cinsten değildi lanet. Önce umut verilmeliydi. Umudu da sen yaratacaksın. Çünkü kalmamış. Üstelik şimdiki zulmün başı çoktu. Zerdüş'ün üç başlı ejderha dediği Dehak bir tane değildi. Üç başlı ejderha Dehak ise (Asur) tanrının emri ve onun cenk ordularınca yenilmişti. O ordularsa dağıtılmış, biri bin parçaya bölünmüş, cesede çevrilmişti.

*Zalimdi zaman
Bir uçsuz karanlık
Bir tek sen varsın
Yalnız başına*

Umut istemek ayrı, umut yaratmak apayrıydı. Öyle bir umut yaratılmalı ki herkes umut olmalıydı. İyi ve özgür düşünmeli. Güzel ve doğru konuşabilmeli. Temiz ve sağlam iş yapabilmeli. Cennetin içinde bir temizleyici olunmalıydı. Önce de kendisinden başlayarak. Elbette bu tanrı kudreti isterdi. Bir hilal gibi Mezopotamya'yı kuşatmalıydı. Buna göre de dayanabilecek bir yürek. Bir kez başladı mı yarıda kalmayan türden.

*Gözlerdeki inancın ferisi solmuş
Kaçamak peşinde
Yürek derinliğinde
Gizli arzuya rağmen*

Ne hallere düşmüşlerdi. Gözleri hep dışarıda. Hep başkası olmak peşinde. Gözlerdeki inançsızlığı yüreklerdeki umutsuzluğu kendinde eriterek, kırk takla atmak, bulup buluşturup "**olmazlık**" sonlanmalıydı. Kendisi kendisine beğendirilmeliydi. İçinde herkesin yer alıp yaşayabileceği bir dünya resmi çizilmeliydi. Düşünceyle tasarım hazır. **Resim en gözde direnişçilerini bekliyordu.** Ha bir de hainlerini. Onlarda olacaktı içinde. Öyle bir çizgi olmalıydı ki *Mezopotamya ekvator gibi sarmalamalıydı dünyayı. İnanç ve umutta pek güzeldi.*

*Tamamdı vakit
Güneş karanlığa morluğunu şafakladı
Gece güne kaçınılmaz gebe
Newroz renginde bir gökkuşağı
Düşürecekti yakında
Ürküntü sinen çoraklığa*

Acı haber tez duyulur. Korkunun sahiple-ri erken telaşlandı. Başı hemen kesilmeli. Dünya onlara dar edilmeli. Kimdi düzeni bozacak baldırı çıplaklar. Gazap nedir bilmezler, ordu-

Komünar

ların hükmünü duymazlar mıydı? Kılıç gecikmeden çekilmeliydi. Baş vuruşları düşecekti. Sağ kalanlar tutsaklanacaktı. Kılıç artıkları da olacaktı. Onlar canlarını kurtarmak için bin tövbe diyerek başka kapılara gerisin geri dönmecesine gideceklerdi. Emir böyle çıktı ve böyle oldu. Korku sahiplerinin gönlündeki gibi. Düşen düşmüş, kaçan kaçmıştı. Sağ kalanlar bunun hesabını vermeliydi. Ahiret beklenmedi. Dirilmeye başlamış ölü canlara bir sırat köprüsü kuruldu. Demir parmaklıklı. Beton ayaklı. Haydi, geçin kim düşecek, kim geçecek misali. Ama hayır misal değiştirilmişti. Herkes mutlaka geçecek. Ruhunu bırakıp gidecek. Yedi sürgülü kapıdan geçirdiler. Sonra ruhun teslim edilme yerine geldiler. Başka yer ve yol yoktu. Geri dönülmezdi. Tıpkı İnanna'nın cesedinin çiviye asılması gibi sıra gelmişti. Ereşkigalin yeraltı dünyasıydı sanki. Ne tanrılar ulaşabilirdi. Nede sevenlerin. Kendi elinle cesedini çiviye bırakacaktın. Hem de gönüllüce. Niçin geldiğini itiraf edecektin. Bir daha asla geldiğin dünyaya dönmemeye iman edecektin. En büyük güç sözdü. Ruh bedenini yaşam gücüydü. İşte o sözü bırakacaktın. Öldüren yasakların yargısındaydın. Tek başına. Duvar önündeydin. Yargı bitmiş. Kendi elinle ölemezdin. İlla duvardaki çiviyle olacak. Başka türlü ölümde yasak. Varsa kudretin yap. Kimseler kurtaramaz. *Ceketini asar gibi as cesedini çiviye. Ruhunu bırak. İncancını bırak. Umudunu bırak. Anılarını bırak. Güzel bulduğunu bırak. Kötü bulduğunu da bırak. Senin olan, sana ait olan her şeyi bırak. Varsa bir sözün ilk yada son olsun onu da bırak. Duvarın dibinde anlaşmada yok. Başka yaşama şansın yok.* İnnanaya altı aylığına bedel bulunmuştu. Sana o da yok. Geride bıraktıkların bedel olacak mıydı bilemezdin. İnanırsın ama bilemezsin. Hem vakit yok. Duvarın dibinde. Zebaniler durur başında. Çiviye asma zamanı. Tereddüde izin yok. Karar kesin. Cesedimi siz asın, diyemezsin. Dersen bile dinlenmez. Ereşkigalin yeraltı dünyası gibi onların yasaları geçerli. Senden öncekiler buradan çıkmadı. Onlara yaptıkları sana yoktu. Ellerle asacaktın.

*dondurucu bir cehennemdi
kaynar sular dökülen
ya ruhunu verecek
ya da umut beklemeyeceksin
sen yalnız başına
bir başına umut olacaktın*

Zindan soğuk. Zindan karanlık. Keskin bir bıçak. İster kendin vur, ister vurul. Şöyle ya da böyle döneceksin yine eski cesede. O yenilmişliğe. Senden öncekiler gibi ya da bir kez daha kendini yaratacağın. Azap günleri, karar günleri. Bomboşsun yalnız başına. Geride kalanlar ne yapıyor, belli değil. Böyle sorularsa zamansızdı. Olmazlık yok. Olmalıydı. Emir verenin yok. Alanın da yok. Emir gücü sen. Özgürlüğün umudu sen. Bu kez öncekilere benzememeliydi. Yarım kalmamalıydı. Umudu almıştın bir kere. Artık sen verecektin. Ya da oturup umudunu yiyecektin.

*Beden yaralı kan yitiyor
Zaman sisli
Delirten soğukluk iniyor damarlara
Bir ateş olmalı
Bir ateş olmalıyım demeli
Diyeceksin tek başına
Kıvılcımı Newroz dan
Ve böylece
Baharlar müjdeleyeceksin
Sıratla bekleyenlere*

İşte adı Mazlum'du bu kıvılcım. Güneş bir parça emanet vermişti kendisine. Çıkardı yüreğinin gizli derinliğinden. Neyi nasıl düşündüğünü kimse bilemezdi. Kimse hükmedemezdi. Kendindeki "her şeyi bilen" sendin. Bekleyenlerin çoktur. Asılacak bir ceset varsa sen asmalıydın. Zamanını sen belirlemeliydin. Kararı sen verecektin. Ruhunu teslim edecekleri sen bilecektin. Cesaret aramayacak verecektin. Vermek zamanı ve çağındı. Söz yapma, yapma gücü sözdü. **Boynu bükük bir bahar yakışmazdı Mezopotamya'ya.** Dehakların, zulmün yenilme geleneği sürmeliydi. Güzel bir baharı **Newroz** renginde müjdelemek için

Komünar

her şey vardı. Yeraltı dünyasında kendisi olmak vardı. Ham demire su verilmeliydi. Çelikten bir çizgi yaratılmıyordu. Herkes umut ve ateş olacak. Zulme dayanmak zor değildi. Zaten alışılmıştı bile. Ruhunu vermezsen çürütüleceksin. Umut olunamaz. Umut verecekler çıkamaz demek isteniyordu. Olsa olsa herkes başının çaresine bakacak. Bir köşeye sinecek. Çürümeye razı olacak. Böylece düzen dört başı mamur sürüp gidecek.

tüm zamanlara yayılmıyordu. Sonrası peşinden açılan yoldan yürüyecekler mutlaka olacaktı. Geleceklerdi.

Duvarlardaki çivi bomboş kaldı. Suyu kesilmiş musluğa kendisini asacaktı. Kendisinin belirlediği yere. Kendisine göre. Önce üç kibrit çöpünü yakacaktı. Üç başlı ejderha için. Ana öğüdüyle yetişmiş Aryen geleneğini yepyeni diriltecekti. Zulüm gözleriyle yenilişine tanık olacaktı. Gece yarısı olmuştu. Zifiri ka-

ranlık kendinden emin. Newroz sabahı bir başka şafaktan habersizdi. Her şeye güçlerinin yetmeyeceğini acı ve kahırla göreceklerdi.

Suyu kesilmiş musluğun altındaki donuk cehennem betonunu üzerine üç damla düştü.

*Ateş renginde.
Vesta sıcaklığında.*

Sonra o büyük ressam **Mazlum'u** dağda yanan bir ateş gibi resimledi. Güzel bir dünyanın ilk hatları belirmişti bile. Doluyorlardı rengârenk insanlar.

İşte bu düzene bir tekme vurulmalıydı. Bu düzenin beynine bir yumruk indirilmeliydi.

Bu düzen bir kişide bile olsa yenilip paçasına alev sarılmıyordu.

Onların istemleri onların emirleri asla ve asla gerçekleşmemeliydi. Elinde tuttuğu sağ kalanların ruhlarını teslim almalı, umutlarını karartmalıydı. Zulme dayanılırdı. Yıllarca kalınabilirdi. Ancak zulmün beklentileri yerle bir edilmeliydi. Onların istemi olmayacaktı. ***Asla o gözler ruhun teslimine tanık olamayacaktı.***

Bunun için bir çıkış bir öncülük gerekiyorsa o yapılacaktı. Kimselerden beklemeden. Bir Newroz çıkışı gerçekleşmeliydi. Newroz,

*Dediler ki çok eski zamanda
Gök düzeni yere indirildi
Bir ses duyduk
Dediler ki şimdiki zamanda
Cennette yeryüzüne*

O büyük ressam, sabırla resmini çiziyordu. Mayıs yangınlarını da resimledi. Temmuz sıcaklığını da. Ağustos gençliğini de çizdi. Kim bilir daha ne ateş toplarını ateşten çemberleri ve köprüleri insanların içinde gizli ahlarını nakşedecekti. Aşk tutkusuyla mırıldanıyordu; ***"Bir ses oldum hep duyulmasını isterim"***

